διεθνιστικη προ(σ)κληση

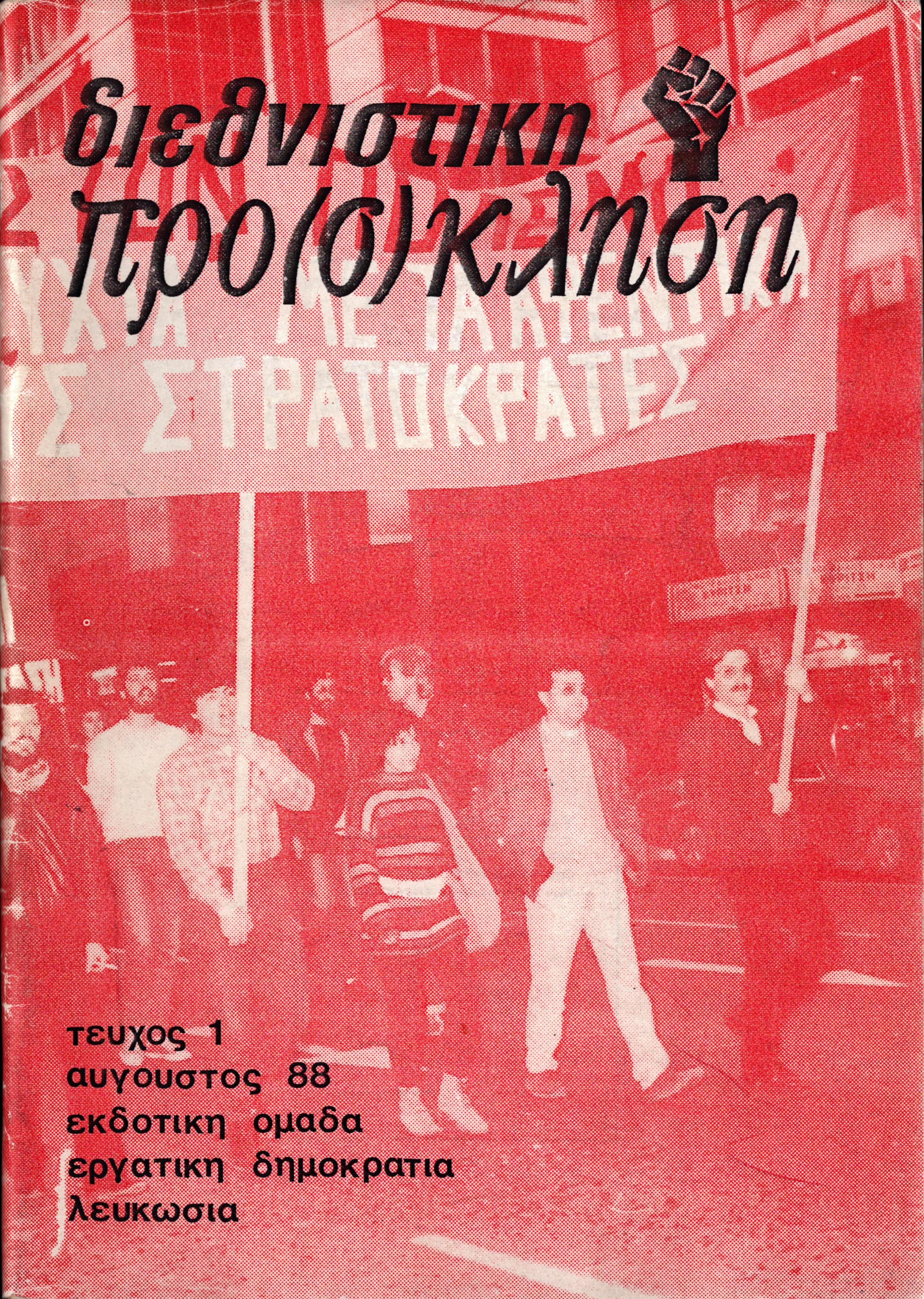

τευχος 1
αυγουστος 88
εκδοτικη ομαδα
εργατικη δημοκρατια
λευκωσια

προηγουμενες εκδοσεις μας

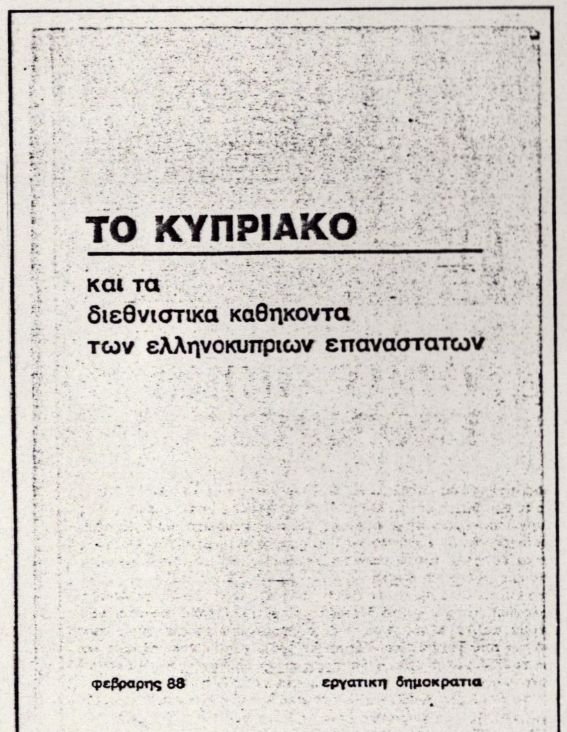

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ. 2

ΟΤΑΝ ΤΟ "ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΝΤΑΒΟΣ" ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΝΟΤΙΑ ΚΥΠΡΟ 5

Η ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΑ 5
ΕΝΔΟΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΙΠΤΙΚΟΙ. 8
Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ "ΜΟΝΟΛΙΘΙΚΟΤΗΤΑΣ"; . 19
ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ. 24

ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ. 29

ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΕΝΙΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ. 35

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΝΑ ΕΙΣΑΙ "ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ" 41

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ 53

"ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ" ΤΟΝ ΜΑΗ ΤΟΥ '68. 60

ΕΝΑΣ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΥΣ . . .69

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ

Το πρωτο τευχος της "ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟ(Σ)ΚΛΗΣΗΣ" κυκλοφορει μετα απο αρκετες περιπετειες. Η εκδοτικη ομαδα "ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ" που το εκδιδει αποτελειται απο ατομα που απο το 1977 μεχρι το 1978 συμμετειχαμε στην εκδοση του "Μαρξιστικου Δελτιου Συζητησης" στην ν. Κυπρο. Συμμετειχαμε μετα στην ομαδα που εκδιδε μεχρι το 1980 την εφημεριδα "Εργατικη Δημοκρατια". Τα τελευταια χρονια κρατωντας σαν εκδοτικη ομαδα τον τιτλο της "Εργατικης Δημοκρατιας" εχουμε κανει μερικες μικρες εκδοσεις δικων μας κειμενων και μεταφρασεις απο τα αγγλικα εκδοσεων του αγγλικου επαναστατικου κομματος SWP. Συνεργαζομαστε με την ελληνικη επαναστατικη οργανωση Ο.Σ.Ε. (Οργανωση Σοσιαλιστικη Επανασταση) και γραφουμε αρθρα για την ν. Κυπρο στο περιοδικο και στην εφημεριδα της.

Τον Φλεβαρη εκδοσαμε ενα βιβλιο με τιτλο (και περιεχομενο) "ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ και τα διεθνιστικα καθηκοντα των ελληνοκυπριων επαναστατων".

Στοχος μας με αυτο το περιοδικο ειναι να προβαλλουμε και στην νοτια Κυπρο μια επαναστατικη πολιτικη παραδοση που, ενω τα περισσοτερα ονοματα των κυριων εκφραστων της ειναι πολυ .γνωστα, η ιδια ειναι θαμενη και διαστρεβλωμενη σε σημειο που να εχει μετατραπει σε αγιο λειψανο για προσκυνημα. Μια πολιτικη παραδοση που στην καρδια της βρισκεται η προταση του Μαρξ "η απελευθερωση της εργατικης ταξης δεν μπορει παρα να ειναι το εργο της ιδιας της εργατικης ταξης", η προτεραιοτητα της εργατικης ταξης σαν το υποκειμενο της επαναστασης, οτι δηλαδη η εργατικη ταξη ειναι αυτη που θα κανει την σοσιαλιστικη επανασταση, οχι αυτη για χαρη της οποιας θα γινει η επανασταση. Μια πολιτικη που αναγνωριζει ταυτοχρονα οτι για να μπορεσει η εργατικη ταξη να "απελευθερωσει τον εαυτο της" πρεπει να μπορεσει το πιο συνειδητο και πρωτοπορο τμημα της να οργανωθει σε ενα επαναστατικο κομμα. Μια πολιτικη που το "εργατες ολου του κοσμου ενωθειτε" δεν το αντιμετωπιζει σαν πρωτομαγιατικη διακυρηξη αλλα σαν πρακτικο οδηγο για καθημερινη δραση.

Θεωρουμε τους εαυτους μας οτι ανηκουμε ακομα σε μια σημερινη διεθνη παραδοση (οχι μια διεθνη οργανωση) που εκφραζεται απο οργανωσεις σε διαφορες χωρες οι οποιες κινουνται σε αυτο τον πολιτικο χωρο. Και θελουμε να συμβαλουμε στην αναπτυξη μεσα στην ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη μιας επαναστατικης πολιτικης που να συνδιαζει την διεθνιστικη επαναστατικη παραδοση και τις αρχες του μπολσεβικικου κομματος και των αλλων κομμουνιστικων κομματων των αρχων του αιωνα μας με την αναλυση και κατανοηση του σημερινου καπιταλισμου και της σημερινης εργατικης ταξης παγκοσμια και ιδιαιτερα στην νοτια Κυπρο.

Σε ενα γενικο και αφηρημενο επιπεδο υπαρχουν και αλλοι, απο μεγαλα κομματα μεχρι μικρες ομαδες, και παγκοσμια και στην νοτια Κυπρο, που μιλουν στο ονομα της απελευθερωσης της εργατικης ταξης, του διεθνισμου και του επαναστατικου κομματος. Η διασταση ομως αναμεσα στις αφηρημενες διακυρηξεις και στις συγκεκριμμενες πολιτικες επιλογες, αναμεσα στην θεωρια και στην πραξη, υπαρχει οσο και αν δεν ειναι παντα ευκολο να φανει.

Αυτο καθορισε σε ενα μεγαλο βαθμο και την αποφαση μας να προχωρησουμε με την εκδοση αυτου του περιοδικου. Ξεκινα κυρια σαν ενα μεσο παραπερα οριοθετησης μας, δηλαδη σαν ενας τροπος να δειξουμε οτι αυτη η πολιτικη δεν ειναι απλα αλλη μια "αριστεροτερη" παραλλαγη της κυριαρχης αριστερης ιδεολογιας, και να ξεκαθαρισουμε ποια ειναι τα συνορα που μας χωριζουν απο τους αλλους.

Ετσι θα προσπαθουμε καθε φορα να δειχνουμε **συγκεκριμμενα** ποια ειναι η πολιτικη μας στα καιρια πολιτικα ζητηματα. Θα δειξουμε πως εβλεπε η επαναστατικη παραδοση και πως εννοουμε εμεις την αυτοαπελευθερωση της εργατικης ταξης, τον διεθνισμο και τον σοσιαλισμο. Αναποφευχτα κατι τετοιο μπορει να γινει μονο με αντιπαραθεση με τις αλλες αριστερες πολιτικες, με αναλυση και κριτικη της στασης τους σε συγκεκριμμενα προβληματα.

Για αυτο το λογο το περιοδικο σε αυτη την πρωτη φαση του δεν μπορει να ασχολειται με την αμεση επικαιροτητα παρα μονο στο βαθμο που αυτο θα μας βοηθαει σε αυτους τους στοχους, στην οριοθετηση μας. Αυτο θα εχει ακομα σαν αναποφευκτο κάκο οτι τα πρωτα τουλαχιστον τευχη θα εχουν μερικα μεγαλα και ισως ανιαρα αρθρα.

Στο πρωτο μας τευχος το κυριο αρθρο αφορα την πολιτικη κατασταση σημερα στην νοτια Κυπρο. Το αρθρο γραφτηκε αρκετα πριν την εκδοση του περιοδικου, η οποια καθυστερησε για διαφορους λογους, τεχνικους, πρακτικους, ακομα και νομικους. Ετσι, δεν ειναι ιδιαιτερα ενημερωμενο με τις τελευταιες εξελιξεις.

Εχουμε ακομα ενα αρθρο για το Κυπριακο στηριγμενο σε μια εισηγηση μας που

εγινε σε διεθνιστικες εκδηλωσεις που οργανωσε η ΟΣΕ στην Ελλαδα τον περασμενο Μαρτη με συμμετοχη και εκπροσωπου μιας τουρκικης επαναστατικης οργανωσης. Ενα αρθρο για την πολιτικη του Λενιν στα εθνικα ζητηματα και τα διαφορετικα καθηκοντα των επαναστατων αναλογα με το εθνος στο οποιο ανηκουν. Ενα αρθρο αφιερωμενο στα εικοσαχρονα του Μαη του '68, ο οποιος παρολο που εφερε, μετα απο πολλες δεκαετιες, ξανα στην επικαιροτητα την επαναστατικη πολιτικη, στην νοτια Κυπρο παραμενει αγνωστος. Ενα αρθρο για την επιθεση της αστικης ταξης εναντια στον "νεο ταξικο εχθρο" της εργατικης ταξης, τους υπαλληλους του Δημοσιου και Ημικρατικου τομεα, καθως και ενα αρθρο για το πως συγκεκριμενοποιηθηκε αυτη η επιθεση στις Κυπριακες αερογραμμες, και για την απεργια των "προνομιουχων" υπαλληλων τους που τολμησαν να τα βαλουν με το κρατος και την αστικη ταξη, παρολο που δεν ειχαν την υποστηριξη κανενος. Τελος, κατι για ενα τελειως καινουργιο φαινομενο στην νοτια Κυπρο, εναν αντιρρησια συνειδησης που φυλακιστηκε απο το στρατοδικειο οταν δεν δεχτηκε να συμμετεχει στις ασκησεις της εθνοφρουρας επειδη δεν μπορουσε να καταλαβει πως αυτο θα βοηθουσε στην επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους, την σιωπη της παραδοσιακης αριστερας, τις περιεργες δικαιολογιες της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ", και τις προσπαθειες καποιων διεθνιστων να τον υποστηριξουν, παρολη την απομονωση τους.

Το πρωτο μας τευχος ειναι καπως μεγαλο επειδη η περιοδος που εκδιδεται ειναι, τουλαχιστον για μας, αρκετα πιο ενδιαφερουσα απο πολιτικη αποψη απο τον μεσο ορο. Αυτο μας αναγκασε να γραψουμε μερικα αρθρα μεγαλυτερα απο οτι θα θελαμε, ακομα και για μια περιοδο οριοθετησης.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

διεθνιστική προ(σ)κληση

Εκδιδεται
απο την εκδοτικη ομαδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΚ 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΤΗΛ. 476965

Υπευθυνος για το νομο
Κ. Αγιομαμιτης

ΟΤΑΝ ΤΟ «ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΝΤΑΒΟΣ» ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΝΟΤΙΑ ΚΥΠΡΟ

ή οι «ενδοτικοί» στην εξουσία και οι «απορριπτικοί» στα πεζοδρόμια

Η ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΑ

Το καλοκαιρι του '88 προβλεπονταν πολιτικα θερμο. Η εφημεριδα "Επικαιρη" απο τις 9 Απριλιου ανακοινωσε οτι τον Ιουνιο θα τελειωναν τα "φεμινιστικα" προσχηματα με τις "γυναικες επιστρεφουν". Στην επομενη πορεια θα ηταν "οι Κυπριοι" που θα "επιστρεφαν", και αυτη την φορα "οχι μονο συμβολικα".

Μια πρωτη γευση του τι μπορουσαν να σημαινουν αυτα ηραμε απο τις απειλες εναντια στον Θοδωρακη αν "τολμουσε" να επισκεφτει την Κυπρο, και τις κινητοποιησεις εναντια στον δημαρχο της Ισταμπουλ Νταλαν στις αρχες του Μαη στην Αθηνα, στις οποιες εκτος απο τους διαφορους εξαγριωμενους εθνικιστες συμμετειχαν και "λαικοι ηρωες" οπως ο Ματαφιας.

Η αναβιωση του φασισμου και της ΕΟΚΑ Β' που τα προηγουμενα χρονια εβλεπε συνεχεια μπροστα του το ΑΚΕΛ, αυτη την φορα ειχε (και ισως εχει ακομα) πραγματι καποια πιθανοτητα να εμφανιστει... μονο που τωρα το ΑΚΕΛ δεν τα βλεπει.

Το 1988 ειναι εκτος απο "θερμο" και πολιτικα "παραδοξο" για την τεραστια πλειοψηφια των ελληνοκυπριων, που επιμενει να καταλαβαινει την πολιτικη συμφωνα με τους παλιους καλους αταξικους πολιτικους ορους: "αριστερα κομματα", "δεξια κομματα", "αντιιμπεριαλιστες", "φιλοδυτικοι", "σοσιαλιστες".

Μα... μαζι με τη γνωστη ελληνοκυπριακη φασιστικη φοιτητικη παραταξη ΚΕΣ-ΔΡΑΣΙΣ, το καλεσμα στις κινητοποιησεις εναντια στον Νταλαν το υπογραφε και ο "Αγωνας", η φοιτητικη παραταξη της "σοσιαλιστικης" ΕΔΕΚ. (1) Περιεργη "συμπορευση". Οσο περιεργο ειναι οτι ο Λυσσαριδης εδωσε μια φιλικη "απορριπτικη" συνεντευξη στη "Σημερινη" της 18-19 Απριλιου, τον πιο γνωστο εκφραστη της ΕΟΚΑ Β'. Πως λοιπον να τα δει αυτα σαν φασισμο το ΑΚΕΛ οταν για τοσα χρονια φασιστας σημαινε μονο τον "προδοτη", "υπερδεξιο", "δηθεν εθνικοφρονα" της ΕΟΚΑ Β' ενω τωρα εκτος απο αυτους εχουμε να κανουμε και με τους "πατριωτες δημοκρατες" της ΕΔΕΚ και μερικους του ΔΗΚΟ, που εχουν και τις ευλογιες της "εθναρχικης" εκκλησιας.

1985

Ομως τετοιες περιεργες "συμπορευσεις" και την αδυναμια των παραδοσιακων πολιτικων κατηγοριων και εννοιων να εξηγησουν τα γεγονοτα τις εχουμε δει απο το 1985 κιολας. ʹΠοιος εχει ξεχασει την συνεργασια της περιφημης εκεινης "πλειοψηφιας της Βουλης" η οποια αποτελουνταν απο τα δυο κομματα ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ, που ολα τα προηγουμενα χρονια το καθενα δηλωνε τον εαυτο του σαν τον πιο συνεπη και αδιαλλακτο εχθρο του αλλου. Την "συμπορευση" που στοιχισε στο ΑΚΕΛ το πικροτατο εκεινο ποτηρι του χασιματος 5% απο την εκλογικη του δυναμη. Και αν το ΔΗΣΥ δεν ειχε την εκλογικη πτωση του ΑΚΕΛ, ωστοσο η αντιφαση αναμεσα στην εθνικιστικη και αντικομμουνιστικη ιδεολογια της βασης του απο την μια και της ενδοτικης πολιτικης του απο την αλλη, το απειλει απο τοτε με διασπαση, η οποια εχει και την δημοσια εκφραση της με τους καβγαδες της "Σημερινης" και της "Αληθειας".

Πως την "επαθαν" ετσι αυτα τα δυο κομματα; Δεν εφταιγαν ουτε καποια "λαθη" ουτε η "αλλοπροσαλλη" (2) σταση των ηγεσιων τους. Για χρονια η πολιτικη της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης και των ελληνοκυπριακων κομματων χαρακτηριζονταν και καθοριζονταν οχι απο το αν ηταν σοσιαλιστικα ή αριστερα ή δεξια αλλα κυρια απο την σταση τους απεναντι στο Κυπριακο και την διαδικασια λυσης ή μη λυσης του. Η διαιρεση απο την μια σε "ενδοτικους" ή "ρεαλιστες" που ενδιαφερονται για μια συντομη, εστω και "συνεταιρικη" με τους τουρκοκυπριους, λυση του Κυπριακου και σε "απορριπτικους", οι οποιοι προτιμουν την σημερινη κατασταση απο την οποιαδηποτε λυση που

στην σημερινη φαση θα ειναι αναποφευκτα "συνεταιρικη", ειναι μια πραγματικοτητα που υπηρχε αρκετα πριν βγει στην επιφανεια το '85, και που συνεχιζει και σημερα να καθοριζει την ελληνοκυπριακη πολιτικη ζωη. Η "ενδοτικη" πολιτικη και η "συμπορευση" ηταν αναγκαστικες επιλογες, οσο και αν ηταν επικινδυνες, και για την ηγεσια του ΑΚΕΛ και για το μεγαλυτερο κομματι της ηγεσιας του ΔΗΣΥ, εκεινου που εκφραζει τα συμφεροντα του μεγαλου και ισχυρου κεφαλαιου.

1986-87

Και ηταν πιο επικινδυνες απο οτι υπολογιζαν. Η ηττα του "ενδοτικου μετωπου" στις βουλευτικες εκλογες του '85, το ναυαγισμα των σχεδιων του για γρηγορη αντικατασταση του "απορριπτικου" Κυπριανου και η κριση που ακολουθησε μεσα στα δυο μεγαλα κομματα ειχε σαν αποτελεσμα το θαψιμο της φανερης "ενδοτικης" πολιτικης, τουλαχιστον μεχρι τις εκλογες του '88. Για οσους βλεπαμε τοτε με χαρα την συμπαγη εθνικιστικη προπαγανδα ολων των προηγουμενων χρονων (δεκαετιων!) να παθαινει επιτελους καποια μικρα ρηγματα εξαιτιας της αναγκης των "ενδοτικων" να δικαιολογησουν την πολιτικη τους ("δεν μπορουμε να περιμενουμε τωρα μια λυση οπως θα την θελαμε, φταιξαμε και μεις, καναμε λαθη, κακομεταχειριστηκαμε τους τουρκοκυπριους"), τα επομενα δυο χρονια ηταν σιγουρα μια απογοητευση.

Ετσι εκεινοι που εσερναν τον χορο στα δυο προηγουμενα χρονια απο τις αρχες του '86 ως το τελος του 87, ηταν το "απορριπτικο μετωπο". Το "ενδοτικο" μετωπο ακολουθουσε απροθυμα, εγλυφε τις πληγες του και προσπαθουσε να αναρρωσει, και εκλογικα και εσωκομματικα. Ολοι ξαναγυριζουν στο "φταιει ο τουρκικος επεκτατισμος και η αδιαλλαξια του Ντενκτας", στις "αντικατοχικες εκδηλωσεις", και στις "Γυναικες Επιστρεφουν". Το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ ενω το '85 "ξεχασαν" τις "αντικατοχικες εκδηλωσεις", απο το '86 και μετα αναγκαζονται να συναγωνιζονται σε αυτες το ΔΗΚΟ και την ΕΔΕΚ ενω το ΑΚΕΛ ξαναθυμηθηκε οτι για να υπαρχει πρεπει να καταγγελει και να διαχωριζει συνεχεια την θεση του απο το "φιλοιμπεριαλιστικο" ΔΗΣΥ. Και οχι μονο απο το ΔΗΣΥ της "Σημερινης" αλλα ακομα και της "Αληθειας", η οποια τους εγλυφε απεγνωσμενα προσπαθοντας να τους πεισει οτι δεν διαφερει και τοσο η πολιτικη των δυο κομματων.

1988

Για αυτο ουτε ο προεκλογικος αγωνας δεν εμφανιστηκε καθαρα σαν διαμαχη "απορριπτικων" και "ενδοτικων". Οι "ενδοτικοι" κρατησαν τον τονο της αντιπολιτευσης τους για το Κυπριακο σε πολυ χαμηλα επιπεδα. Περιοριστηκαν στην αναγκη για διαπραγματευσεις και αποφυγαν σχετικα τις κακοτοπιες υποβαθμιζοντας οσο μπορουσαν τα θεματα της αποχωρησης των στρατευματων πριν απο οποιαδηποτε λυση, των εγγυησεων και των "τριων ελευθεριων" γυρω απο τα οποια προσπαθουσε να το παιξει ο Κυπριανου, χωρις να αφηνουν να φανει οτι διαφωνουσαν πανω σ' αυτα με τους "απορριπτικους".

Το Νταβος, μια εβδομαδα μολις πριν τον πρωτο γυρο των εκλογων, αλλαξε τον τονο με το ευνοικο κλιμα που δημιουργησε για τους "ενδοτικους". Τα επιχειρηματα των απορριπτικων εχαναν απο την πειστικοτητα και το κυρος τους αν δεν συνοδευονταν απο την "συμπαραταξη" μιας "απορριπτικης" ελληνικης κυβερνησης. Χαρακτηριστικα ο αρχιεπισκοπος Χρυσοστομος που φημιζεται για τις παρεμβασεις του στην πολιτικη, ενω δεν πηρε θεση στον προεκλογικο αγωνα, (πιθανο να σκεφτονταν οτι χωρις τον Παπανδρεου δεν εχει ετσι και αλλιως λυση;) ξεσπαθωσε μολις ειδε οτι το Νταβος δεν ηταν απλα ενα απο τα γνωστα πυροτεχνηματα του Ανδρεα.

Αν οι "απορριπτικοι" δεν καταλαβαν αμεσως (ή δεν μπορουσαν να δειξουν οτι καταλαβαν) την σημασια της αλλαγης της

στασης του Παπανδρεου στα ελληνοτουρκικα, οι ενδοτικοι το καταλαβαν πολυ νωρις. Στη τελευταια κοινη προεκλογικη τηλεοπτικη συναντηση των υποψηφιων προεδρων ο Κληριδης και ο Βασιλειου χαιρετησαν το Νταβος ενω ο Λυσσαριδης προσπαθουσε να του δωσει αλλο νοημα και ο Κυπριανου μασουσε τα λογια του.

Ο συνδιασμος του Νταβος με την εκλογικη νικη του "ενδοτικου" Βασιλειου βαζουν το πλαισιο μεσα στο οποιο κινουνται οι εξελιξεις στην νοτια Κυπρο αυτην την περιοδο.

ΤΟ «ΠΝΕΥΜΑ» ΤΟΥ ΝΤΑΒΟΣ

Το Νταβος δεν ειναι η "εθνικη προδοσια και μειοδοσια" που βλέπουν οι σωβινιστες εδω και στην Ελλαδα. Ουτε ομως και η "φιλειρηνικη" πολιτικη που βλεπει ο Θεοδωρακης και το ΑΚΕΛ.

Ο Κληριδης εδωσε κυνικα και καθαρα την οπτικη γωνια απο την οποια πρεπει να δουμε και την περιοδο πριν το Νταβος και την περιοδο του Νταβος και αυτη που θα ερθει οταν τελειωση το Νταβος:

> "Υπαρχει συμπτωση συμφεροντων δυο χωρων [διαβαζε δυο αρχουσων ταξεων ή τμηματων τους] που να οδηγει σε συνεργασια πανω σε θεματα κοινου ενδιαφεροντος; Αν υπαρχει, τοτε κατα το χρονο που διαρκει η συμπτωση συμφεροντων μπορει να υπαρχει και η εμπιστοσυνη. Οταν τα συμφεροντα διαφοροποιουνται και συγκρουονται τοτε παυει να υπαρχει εμπιστοσυνη. Η εμπιστοσυνη δεν ειναι επομενως θεμα προσωπικο των δυο πρωθυπουργων." (3)

Ο Παπανδρεου στην προηγουμενη "σκληρη" περιοδο "αποδειξε" σε ολους, εχθρους και συμμαχους, την ισχυροποιηση της θεσης της Ελλαδας απεναντι στην Τουρκια. Ο ιδιος ο Παπανδρεου οταν ρωτηθηκε αμεσως μετα το Νταβος τι τον εκανε να αλλαξει πορεια, ειπε οτι το κυριοτερο ηταν η παραλιγο πολεμικη συγκρουση του Μαρτη του '87.

Και με μια εννοια, δεν ελεγε ψεμματα. Οχι ομως επειδη οπως ειπε "δεν μπορουσε να κοιμηθει καλα τα βραδια στην σκεψη ενος πολεμου", αλλα επειδη ο Μαρτης ηταν εκεινος που αποδειξε οτι η Ελλαδα δεν θα ηταν ο σιγουρος χαμενος σε μια συγκρουση, και οτι οχι μονο δεν φοβονταν την στρατιωτικη αναμετρηση με την Τουρκια, αλλα μπορουσε ακομα και να την προκαλεσει. Αυτο το επεσημαναν απο τοτε οι Ελληνες αστοι:

> "Η Ελλαδα κινηθηκε πρωτη και ειχε την πρωτοβουλια των στρατιωτικων ενεργειων... για την Τουρκια μια 'μη ηττα' της Ελλαδας ηταν πολυ πιθανη, οποτε ο μυθος της Τουρκιας οτι ειναι ο χωροφυλακας της Ασιας κτλ κατερρεε..." (4)

Μα και οι νεες συνθηκες που δημιουργουνται με τις συμφωνιες Ρηγκαν-Γκορμπατσωφ για περιορισμο των πυρηνικων οπλων ευνοησαν την Ελληνικη θεση. Ο περιορισμος των πυρηνικων σημαινει την αυξηση της σημασιας των συμβατικων οπλων, και την αυξηση του ρολου που χωρες σαν την Ελλαδα και την Τουρκια μπορουν να παιξουν μεσα στο ΝΑΤΟ. Τα βετο της Τουρκιας εναντια στον εξοπλισμο των ελληνικων νησιων του Αιγαιου δεν βρισκουν πια ανταποκριση στους κυκλους του ΝΑΤΟ. Ακομα ενα σημειο οπου η ελληνικη αστικη ταξη βρισκεται τωρα σε καλυτερη θεση απο οτι πριν.

Μα το σπουδαιοτερο χαρτι που κραταει η Ελλαδα ειναι οτι μπορει να "κλεισει απο τα μεσα" την πορτα της ΕΟΚ για την Τουρκια. Κατι που αποκταει ακομα μεγαλυτερη σημασια επειδη τωρα η αναγκη του τουρκικου κεφαλαιου να συνδεθει με την ΕΟΚ ειναι πολυ μεγαλυτερη απο πριν. (5)

Η ελληνικη αστικη ταξη και το ΠΑΣΟΚ λοιπον δεν επαθαν καποια αναξηγητη "φιλειρηνικη" ή "μειοδοτικη" μεταστροφη με το Νταβος, ουτε "υποταχθηκαν στις διαταγες των ιμπεριαλιστων". Εκεινο που αλλαξε ειναι οτι πριν θεωρουσαν οτι δεν τους συμφερε ακομα να διαπραγματευτουν με την τουρκικη αστικη ταξη, γιατι θα "πουλουσαν φτηνα" και θα "αγοραζαν ακριβα". Επρεπε να ισχυροποιησουν την θεση τους πρωτα. Οταν εκριναν οτι ανεβηκαν οι μετοχες τους και αυξηθηκε η αναγκη του αντιπαλου να "αγορασει" την εισοδο του στην ΕΟΚ, τοτε μπορεσε να αρχισει το παζαρεμα. Και για λαικη καταναλωση σερβιρουμε φιλειρηνισμο, "μη πολεμο" και "φιλία των λαων", χωρα που τους προτεινουν και για βραβειο Νομπελ ειρηνης.

Για αυτο και το Νταβος δεν σημαινει καθολου μειωση των εξοπλισμων. Το περασμα απο την μη διαπραγματευση στην διαπραγματευση δεν ελαττωνει βεβαια καθολου την αναγκη του καθενος απο τους δυο αντιπαλους για διατηρηση και δυναμωμα της θεσης του. Αντιθετα στην Ελλαδα ο μιλιταρισμος δυναμωνει και αλλο, με νεες "αγορες του αιωνα" στο ναυτικο και στο στρατο, και το ιδιο συμβαινει και στην Τουρκια.

Ειναι αυτο το περασμα απο την μη διαπραγματευση στην διαπραγματευση που ειναι τοσο βολικο για τους ελληνοκυπριους "ενδοτικους" οπαδους των συνομιλιων. Και ο συνδιασμος του με το ανεβασμα στην εξουσια του Βασιλειου, εκπροσωπου αυτων που θελουν τις διαπραγματευσεις, κανει την περιοδο ιδανικη για τους σκοπους τους.

Υπαρχει ομως και ενα προβλημα. Το Νταβος δεν εγινε απο τους ελληνοκυπριους αστους, ουτε για τους ελληνοκυπριους αστους. Και στο παρε-δωσε των Ελληνων αστων με τους Τουρκους αστους δεν υπαρχει καμμια εγγυηση οτι θα μπουν σε

πρωτη θεση τα συμφεροντα των ελληνοκυπριων αστων.

Παρολα αυτα για τους "ενδοτικους" το Νταβος παραμενει μια μοναδικη ευκαιρια να αξιοποιησουν υπερ τους το "κλιμα του διαλογου" και την πολιτικη εξουσια που τωρα εχουν. Αυτο ειχε σαν αποτελεσμα και την αναθερμανση της διαμαχης τους με τους "απορριπτικους". Οι τελευταιοι, εχοντας χασει την ασφαλεια που τους εδινε η "απορριπτικη" πολιτικη του Παπανδρεου και του Κυπριανου για το ανετο μπλοκαρισμα καθε διαδικασιας λυσης του Κυπριακου, αρχισαν να ανασυγκροτουνται και να οργανωνονται για να μπλοκαρουν ενεργητικα πια την πορεια προς μια πιθανη λυση. Εξω απο την πολιτικη εξουσια πια, προσανατολιστηκαν στην χρησιμοποιηση λαικων κινητοποιησεων, οπως ηταν η "κινηση οι γυναικες επιστρεφουν", οι οποιες ειχαν κιολας δειξει απο παλια οτι μπορουν να παρουν διαστασεις. Ετσι στην επισκεψη του Οζαλ στην Αθηνα, οι "γυναικες επιστρεφουν" κατελαβαν και αποκλεισαν την Ακροπολη.

Γιατι ομως κυριαρχησε η διαιρεση αναμεσα στους "ενδοτικους" και τους "απορριπτικους" στην ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη και τις πολιτικες δυναμεις, και ποσο βαθειες ειναι οι ριζες της; Η σημασια της ειχε γινει ξεκαθαρη απο το '85 ακομα, αν και η αρχη της βρισκεται αρκετα πιο πισω. Αντι να επιχειρησουμε ξανα μια αναλυση θα αναδημοσιεψουμε εδω ενα μερος αρθρου μας που γραφτηκε τον Ιουλη του 1985, και δημοσιευτηκε στο περιοδικο της ΟΣΕ "ΜΑΜΗ" (6)

1. Ελληνικη "Ελευθεροτυπια" 2 Μαιου

2. παραδειγμα τετοιου χαρακτηρισμου για την σταση της ηγεσιας του ΑΚΕΛ υπαρχει στο αρθρο του θεμου Δημητριου "Δ. Χριστοφιας" στην Σοσιαλιστικη Εκφραση αρ. 177 Μαης 88

3. Συνεντευξη Κληριδη στο "Περιοδικο" τ. 103 30/4/88, για το Νταβος

4. Καρατζαφερης Ελ. Ελευθεροτυπια 30/3/87

5. αναλυσεις για αυτα υπαρχουν στην εφημεριδα της ΟΣΕ "Εργατικη Αλληλεγγυη" του Μαρτη και του Απριλη.

6. τευχος 8, Σεπτεμβρης - Οκτωβρης '85

«ενδοτικοί» και «απορριπτικοί»

Λευκωσία Ιούλης '85

Οι βασικές πολιτικές κατηγορίες σύμφωνα με τις οποίες σκέφτεται ο "μέσος" Ε/Κύπριος περνούν κρίση εδώ και μερικούς μήνες.

Ο πολιτικός κόσμος έμοιαζε μέχρι τότε, πολύ αδρά, να είναι χωρισμένος στα δυο, στη συμμαχία των "Μακαριακών" δυνάμεων και στους οπαδούς του Δημοκρατικού Συναγερμού.

Για τη συμμαχία των Μακαριακών δυνάμεων, όπως αυτή διαμορφώθηκε το 1976, υπήρχαν από τη μια οι "φασίστες", "πράκτορες του ιμπεριαλισμού", "αντιδραστικοί", "προδότες", "πραξικοπηματίες", με λίγα λόγια ο ίδιος ο διάβολος, οργανωμένοι στον Δημοκρατικό Συναγερμό του Κληρίδη, και από την άλλη ένα πλατύ φάσμα που ξεκινούσε από "δεξιούς δημοκράτες πατριώτες" και περνούσε μέσα από τα διάφορα ενδιάμεσα στάδια ("προοδευτικοί", "αντιιμπεριαλιστές" κλπ) φτάνοντας ως τους "κομμουνιστές" του ΑΚΕΛ και τους "σοσιαλιστές" της ΕΔΕΚ.

Αντίστοιχα, για τους οπαδούς του ΔΗΣΥ, ο αντικομμουνισμός και η εθνικοφροσύνη αποτελούσε τη βάση της πολιτικής-τους πίστης, και τα υπόλοιπα κόμματα χαρακτηρίζονταν από τη στάση-τους απέναντι στο ΑΚΕΛ. Έτσι, το ΔΗΚΟ ήταν ο "Δούρειος ίππος" του κομμουνισμού.

Και για το ΑΚΕΛ και για το ΔΗΣΥ, η οποιαδήποτε συνεργασία-τους θεωρούνταν αδιανόητη. Κάθε άλλο κόμμα ή πολιτικός σχηματισμός κρίνονταν από τη στάση που κρατούσε απέναντι στους δυο αυτούς πόλους.

Φυσικά δεν έλειπαν τα καυγαδάκια μέσα στις συμμαχίες. Αλλά αυτά είχαν πάντα "εσωτερικό" χαρακτήρα, ενώ ο βασικός διαχωρισμός πάντα παράμενε κυρίαρχος. Για παράδειγμα, παρόλο που ο Κυπριανού είχε καταγγείλει από το Δεκέμβρη του '84 το "Μίνιμουμ Πρόγραμμα" της συνεργασίας-του με το ΑΚΕΛ, το ΑΚΕΛ δήλωσε ότι συνεχίζει να "υποστηρίζει τις αρχές του Μίνιμουμ Προγράμματος" και, έμμεσα, τη συνέχιση της προεδρίας του Κυπριανού.

Μετά όμως από την αρνητική στάση του Κυπριανού που οδήγησε στο ναυάγιο των συνομιλιών της Ν.Υόρκης το Γενάρη, όλες αυτές οι φαινομενικά αναμφισβήτητες και θεμελιακές πολιτικές κατηγορίες αναποδογυρίστηκαν.

Αντί για τους "ιμπεριαλιστικούς δάκτυλους" και "φασίστες" ή τους "οπαδούς του κομμουνιστικού ολοκληρωτισμού", τώρα πια για το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ υπάρχει μόνο "η πλειοψηφία της Βουλής" (δηλαδή το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ) και ο "Πρόεδρος της μειοψηφίας".

Χωρίς καμιά διακυρηγμένη συμφωνία ή συμμαχία, τα δυο κόμματα συνεργάζονται εδώ και μήνες για την επιβολή της πολιτικής-τους στο Κυπριακό και την απομάκρυνση του Κυπριανού από την εξουσία. Μοιράζονται "τίμια" τα βάρη και τις ευθύνες και αποφεύγουν κάθε προστιβή ή χρήση των παλιών κοσμητικών επιθέτων.

Έτσι ο προηγούμενος βασικός διαχωρισμός των πολιτικών δυνάμεων των Ε/Κύπριων ανάμεσα στους φιλοδυτικούς αντικομμουνιστές και τους "προοδευτικούς αντιιμπεριαλιστές" έχει ατονίσει δίνοντας τη θέση-του στο διαχωρισμό ανάμεσα σε "διαλλακτικούς" (ΔΗΣΥ, ΑΚΕΛ) και "αδιάλλακτους" ή, όπως είναι γνωστοί, το "απορριπτικό μέτωπο" (ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, Εκκλησία).

Δεν πρόκειται για μια απλή αλλαγή έμφασης. Οι διαφορές ανάμεσα στις δυο τάσεις είναι τόσο έντονες ώστε να οδηγήσουν σε πολιτική-συνταγματική κρίση (η πλειοψηφία του ΔΗΣΥ και του ΑΚΕΛ δεν ψηφίζει κονδύλια και νόμους της κυβέρνησης, καταργεί υπουργεία και αφαιρεί εξουσίες από τον πρόεδρο), σε μαζικά συλλαλητήρια των δυο κομμάτων, μέχρι και σε καταγγελίες από το ΔΗΣΥ ότι συγκεντρώνεται παράνομος οπλισμός για να χρησιμοποιηθεί σε βάρος των αντιπάλων του Κυπριανού.

Ωστόσο, αυτή η κατάσταση δεν είναι ούτε τόσο καινούρια ούτε τόσο παράδοξη όσο φαίνεται σε πρώτη ματιά.

Ο διαχωρισμός ανάμεσα σε "διαλλακτικούς" και "αδιάλλακτους" υπόβοσκε από παλιά πίσω από τον κυρίαρχο παραδοσιακό διαχωρισμό ανάμεσα στην αντικομμουνιστική άκρα δεξιά και το "δημοκρατικό πατριωτικό μέτωπο των Μακαρειακών δυνάμεων". Ακόμα, η διάταξη των πολιτικών δυνάμεων από πιο "διαλλακτικές" σε πιο "αδιάλλακτες" ήταν η ίδια: ΔΗΣΥ, ΑΚΕΛ, ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, Εκκλησία.

Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΩΝ

Το πρόβλημα φυσικά για όλους αυτούς είναι το ίδιο. Πως η Ελληνοκυπριακή αστική τάξη θα κυριαρχήσει ξανά στην Κύπρο, και πως θα αντιμετωπίσει τους Τουρκοκύπριους και την Τουρκία.

Αυτή η κυριαρχία έχει δυο συνιστώσες. Την π ο λ ι τ ι κ ή και την ο ι κ ο ν ο μ ι κ ή.

Αυτό που παίζεται μετά το 1974, είναι φυσικά η π ο λ ι τ ι κ ή συνιστώσα. Δηλαδή η μορφή που θα έχει το κυπριακό κράτος που θα προκύψει από μια συμφωνημένη λύση. Ενιαίο κράτος ή διπεριφερειακή ομοσπονδία; Με ισχυρή ή αδύνατη κεντρική κυβέρνηση; Με δικαίωμα των προσφύγων για επιστροφή και άρα ουσιαστική παρουσία του ελληνικού στοιχείου στον Τουρκοκυπριακό τομέα ή χωρίς αυτό το δικαίωμα; Με αυτόματο δικαίωμα των Ε/Κύπριων για απόκτηση περιουσίας στον Τ/Κυπριακό τομέα ή χωρίς αυτό; Με αυτόματη ή σταδιακή αποχώρηση των Τούρκικων στρατευμάτων; Πόσες και ποιές παραχωρήσεις μπορούν ή θα χρειαστεί να γίνουν στους Τ/Κύπριους σε αυτά και σε άλλα παρόμοια ζητήματα;

«Διαλλακτικοί» και «Αδιάλλακτοι»

Το ΔΗΣΥ είναι, από τη στιγμή της δημιουργίας-του, το κόμμα που υποστήριξε τον "συμβιβασμό" στον πολιτικό τομέα.

Ήταν το κόμμα που μίλησε για τις "χαμένες ευκαιρίες", δηλαδή παλιές λύσεις που είχαν απορριφθεί από τους "αδιάλλακτους", όπως το σχέδιο Άτσεσον του '72.

Όλοι οι υπόλοιποι είχαν απομονώσει το ΔΗΣΥ ακριβώς σαν το "προδοτικό" κόμμα που ήταν έτοιμο να "ξεπουλήσει" την Κύπρο, ενώ το ΔΗΣΥ σαν αντιπολίτευση κατηγορούσε την κυβέρνηση και το παλιό μέτωπο ΕΔΕΚ, ΑΚΕΛ και ΔΗΚΟ για "κενή συνθηματολογία" σε σχέση, για παράδειγμα, με την απαίτησή-τους για επιστροφή ό λ ω ν των προσφύγων.

Ωστόσο οι "διαλλακτικοί", και συγκεκριμένα το ΑΚΕΛ, υπήρχαν και μέσα στο "δημοκρατικό πατριωτικό μέτωπο":

"Στις αποφάσεις εκείνης της Ολομέλειας της Κ.Ε. (Νιόμβρης '74) στηρίχθηκε ένα κατά τη γνώμη-μου ιστορικό έγγραφο του κόμματός-μας προς τον Μακάριο και συνέβαλε στην διαμόρφωση των απόψεων και της πολιτικής-του. Σ' ότι αφορά τη συνταγματική πτυχή του προβλήματος η Κ.Ε. έκανε τη θέση-της όσο ποτέ προηγούμενα καθαρή: Η γ ε ω γ ρ α φ ι κ ή Ο μ ο σ π ο ν δ ί α δ ε ν ή τ α ν δ υ ν α τ ό ν α α π ο φ ε υ χ θ ε ί. Θ απροτιμούσαμε την πολυπεριφερειακή αλλά δεν θα αποκλείαμε την Ομοσπονδία των δυο περιφερειών". (Α.Ζιαρτίδης, ομιλία στο 14ο Συνέδριο του ΑΚΕΛ— Αύγουστο 1978, υπογράμμιση πρωτότυπου).

Επίσης από πολύ νωρίς είχαν αρχίσει και οι αψιμαχίες μέσα στο "πατριωτικό μέτωπο":

"Στο Εσωρερικό Μέτωπο παρουσιάζονται μερικά ρήγματα. Καταβάλλεται προσπάθεια να υπαναχωρήσουμε από τις προτάσεις που υποβάλλουμε για λύση του Κυπριακού, να αποσύρουμε αυτές τις προτάσεις...Λέγονται επίσης απόψεις από μερικούς άλλους... να εφαρμόσουμε την τακτική του επιθετικού πολέμου..." (Χ.Μιχαηλίδης, ομιλία στο 14ο Συνέδριο του ΑΚΕΛ— Αύγουστος 1978).

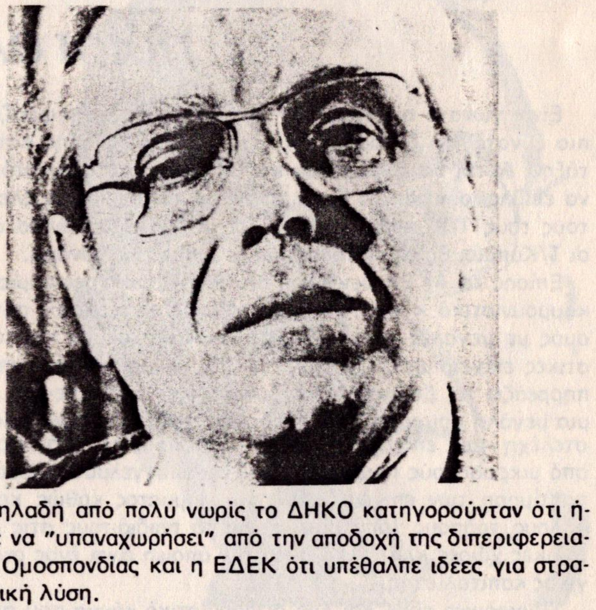

Δηλαδή από πολύ νωρίς το ΔΗΚΟ κατηγορούνταν ότι ήθελε να "υπαναχωρήσει" από την αποδοχή της διπεριφερειακής Ομοσπονδίας και η ΕΔΕΚ ότι υπέθαλπε ιδέες για στρατιωτική λύση.

Το μεγαλύτερο προηγούμενο ξέσπασμα αυτής της διαφωνίας έγινε το 1980, όταν το ΑΚΕΛ κατηγορούσε τον Κυπριανού ότι "δεν φαίνεται να έχει χωνέψει είτε τις 4 κατευθυντήριες γραμμές της συμφωνίας Μακάριου-Ντεκτάς, είτε τη γραμμή της διπεριφερειακής Ομοσπονδίας", και απαιτούσε "όπως η κυβέρνηση τιμήσει τις υποσχέσεις-της και εφαρμόσει... μέτρα που έχει εξαγγείλει για την επαναπροσέγγιση

με τους Τουρκοκύπριους" (ομιλία Παπαϊωάννου στο συλλαλητήριο 14 Ιούλη 1980).

Σ᾽ αυτές τις κατηγορίες ο Κυπριανού απαντούσε χαρακτηριστικά ότι "Δεν υπήρξε ασυνεπής ούτε άτολμος. Έχει την τόλμη να δεχτεί λύση εθνικά παραδεκτή, έχει όμως και την τόλμη να απορρίψει κάθε τι απαράδεκτο". (εφ. Αγών, 18 Ιούλη 1980).

Σ᾽ όλο αυτό το διάστημα η Εκκλησία και η ΕΔΕΚ κρατούσαν στάση απόρριψης της ίδια της διαδικασίας των συνομιλιών.

Έτσι, απ᾽ αυτή τη σκοπιά, οι τελευταίες εξελίξεις δε αποτελούν παράδοξη και ουσιαστική ανατροπή των προηγούμενων πολιτικών τοποθετήσεων των κομμάτων. Εκείνο που συνέβηκε είναι ότι άλλαξαν οι καθοριστικοί παράγοντες των συμμαχιών. Από συμμαχίες που διαμορφώνονταν σύμφωνα με το παραδοσιακό φάσμα άκρα δεξιά-κεντροδεξιά-κεντροαριστερά-αριστερά (ή αλλιώς φιλοδυτικοί-"αδέσμευτοι"-φιλοσοβιετικοί) μετατράπηκαν σε συμμαχίες που καθορίζονται από την "διαλλακτική" ή "αδιάλλακτη" στάση απέναντι στην πολιτική πλευρά λύσης του κυπριακού και στις υποχωρήσεις προς τους Τουρκοκύπριους αστούς.

Ωστόσο από "ιδεολογική" άποψη, η αλλαγή και οι νέες συμμαχίες δεν παύει να είναι και πολύ ριζική και, για τους οπαδούς ιδιαίτερα των δυο μεγάλων κομμάτων, να τους μπερδεύει όσον αφορά το βασικό πολιτικό-τους προσανατολισμό.

Θα μπορούσε άραγε μια απλή διαφωνία τακτικών όσον αφορά τους "χειρισμούς" στο Κυπριακό να δικαιολογήσει μια τόσο σοβαρή αναστροφή συμμαχιών, τέτοια πολιτική όξυνση, τέτοια επικίνδυνα για την κυριαρχία πάνω στους οπαδούς-τους ιδεολογικά άλματα από τη μεριά του ΔΗΣΥ και του ΑΚΕΛ, καθώς και τη σκληρή στάση του Κυπριανού τη στιγμή που η εκλογική-του βάση είναι τόσο σαθρή;

Θα μπορούσε ακόμα να δικαιολογηθεί και όλο το παρελθόν που αναφέραμε πιο πάνω; Νομίζουμε ότι όλα αυτά δεν δικαιολογούνται παρά μόνο με την ύπαρξη ουσιαστικών διαφορών συμφερόντων που αφορούν την ίδια τη λύση του κυπριακού.

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΤΗ ΝΥΦΗ;

Η διατήρηση της σημερινής κατάστασης σημαίνει σίγουρα για όλους τους Ε/Κύπριους αστούς την αύξηση των κινδύνων που προέρχονται από την μεγαλύτερη εδραίωση του Τ/Κυπρικού κράτους και την πιθανότητα αν όχι πολιτικής αναγνώρισής-του τουλάχιστον μιας οικονομικής "αναγνώρισης" και συνεργασίας με το Τ/Κυπριακό κράτος από τις αστικές τάξεις άλλων χωρών. Έχουν κιόλας γίνει αρκετές επαφές για συνεργασία με Ευρωπαίους επιχειρηματίες στον Τουρισμό, στην βιομηχανία και στις υπηρεσίες. Σύμφωνα με τελευταίες δηλώσεις του Ντεκτάς, 80 χώρες έχουν ήδη εμπορικές σχέσεις με τον Βορρά.

Τι θα σήμαινε όμως για τους Ε/Κύπριους αστούς μια συμβιβαστική λύση που για να προλάβει αυτούς τους κινδύνους θάδινε πολλά πολιτικά και εδαφικά ανταλλάγματα στους Τ/Κύπριους;

Πρώτ᾽ απ᾽ όλα, όπως τόνισε τελευταία και κάποιος βουλευτής του ΔΗΣΥ, μια τέτοια λύση δεν θα αποτελέσει το τέλος του δρόμου. Μελλοντικά δηλαδή οι Ε/Κύπριοι αστοί ελπίζουν ότι θα ξανακερδίσουν ένα μεγάλο μέρος από αυτά που θα παραχωρήσουν.

Τα πιο άμεσα αποτελέσματα ωστόσο μιας τέτοιας λύσης θα διαφέρουν πολύ ανάλογα με τα κοινωνικά στρώματα που επιρρεάζονται απ᾽ αυτήν.

Το ότι η πολιτική εξουσία εξυπηρετεί οικονομικά συμφέροντα είναι δεδομένο για μας.

Άλλα όμως οικονομικά συμφέροντα είναι πολύ εξαρτημένα από την βοήθεια της πολιτικής εξουσίας ενώ άλλα λιγότερο.

ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΕΠΙΒΙΩΣΟΥΝ

Είναι γνωστό ότι το ΔΗΣΥ συγκεντρώνει και εκφράζει τα πιο δυνατά και δυναμικά τμήματα της Ε/Κυπριακής αστικής τάξης. Αυτοί θα επιβιώσουν και θα έχουν και τη δυνατότητα να επιβληθούν και να ενσωματώσουν κάτω από τον έλεγχό-τους τους Τ/Κύπριους ακόμα και σε μια Ομοσπονδία όπου οι Τ/Κύπριοι θα είχαν τυπικά μεγάλη πολιτική δύναμη.

Επίσης το ΑΚΕΛ δεν είναι ένα συνηθισμένο ρεφορμιστικό κομμουνιστικό κόμμα. Είναι πια κι ένας οικονομικός οργανισμός με μεγάλες εμπορικές, βιομηχανικές, ακόμα και τουριστικές επιχειρήσεις. Αναπόφευκτα η κοινωνική βάση που επηρρεάζει τις βασικές κατευθύνσεις της πολιτικής-του είναι μια μεγάλη κομματική και συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τα στελέχη των επιχειρήσεων-του και ένα ολόκληρο στρώμα από μικροαστούς που επωφελούνται επαγγελματικά από την προτίμηση των επιχειρήσεων του κόμματος καθώς και με άλλους τρόπους (υποτροφίες για τα παιδιά-τους στις Ανατολικές χώρες κλπ). Από αυτή την άποψη είναι ένας συλλογικός καπιταλιστής.

Συγχρόνως είναι και ένα ρεφορμιστικό κόμμα που στηρίζεται στην επιρροή-του μέσα στην οργανωμένη στις συνδικαλιστικές-του οργανώσεις εργατική τάξη.

Είναι ένας αντιφατικός ρόλος που ωστόσο μπορεί και λειτουργεί μέσα στις Ε/Κυπριακές συνθήκες. Ο Ακελικός εργάτης δεν ελπίζει μόνο στην καλυτέρευση της ταξικής-του θέσης μέσα από την ρεφορμιστική πολιτική του ΑΚΕΛ, αλλά

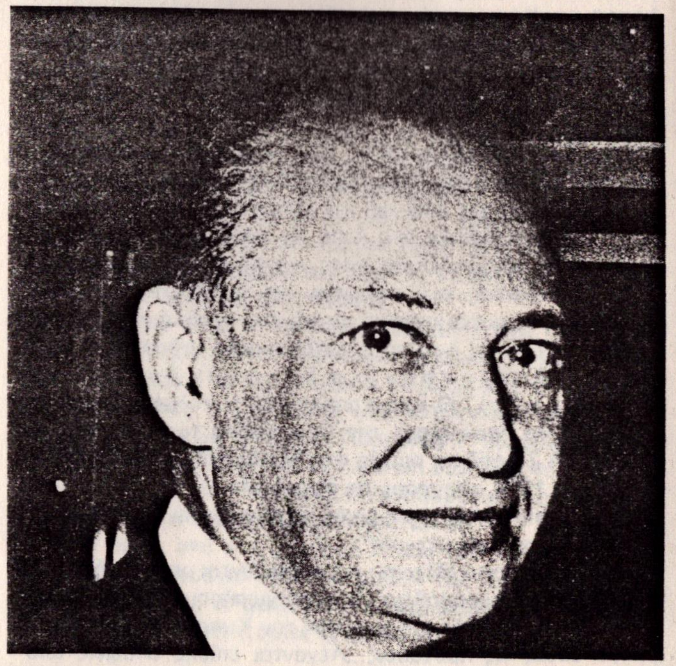

και σε ορισμένες ατομικές ωφέλειες μέσα από ένα πολύ καλοστημένο κύκλωμα υποτροφιών, ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης μέσω της ΠΕΟ, δανείων, ιατρικών διευκολύνσεων σε ανατολικές χώρες, εργοδότησης σε επιχειρήσεις του κόμματος κλπ. Νιώθει ότι έχει και αυτός κάποιο συμφέρον από την επιχείρηση-κόμμα ΑΚΕΛ.

Το Ακελικό κεφάλαιο νιώθει κι αυτό ισχυρό και ικανό να ενσωματώσει τους Τ/Κύπριους μέσα σε μια Ομοσπονδία.

Παράλληλα το ΑΚΕΛ είναι σκληρό φιλοσοβιετικό κόμμα χωρίς σοβαρές ενδείξεις για ευρωκομμουνιστικού τύπου αποκλίσεις. Και αυτό δεν είναι παράξενο, διότι μεγάλο μέρος του τζίρου-του προέρχεται από το εμπόριο με τις Ανατολικές χώρες, χώρια τα άλλα "μικροκίνητρα" που αναφέραμε πιο πάνω.

Παρόλο που η ύπαρξη του κυπριακού προβλήματος βολεύει τη Σοβιετική Ένωση σαν μια "ανοιχτή πληγή" μέσα στο ΝΑΤΟ, τελευταία το χτίσιμο με αμερικάνικη βοήθεια του αεροδρομίου του Λευκόνοικου στην Βόρεια Κύπρο, με φημολογούμενη προοπτική τη χρησιμοποίησή-του σαν αμερικάνικη βάση έχει ίσως κάνει τη διατήρηση αυτής της "ανοιχτής πληγής" (και παράλληλα της ανεξέλεγκτης Τ/Κυπριακής συνεργασίας με τους Αμερικάνους) λιγότερο συμφέρουσα. Αυτός είναι ακόμα ένας λόγος που σπρώχνει το ΑΚΕΛ να βιάζεται για μια λύση του Κυπριακού.

Το κοινό που έχουν τα δυο κόμματα ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ και τα συμφέροντα που εκφράζουν είναι ότι πιστύουν πως από μια λύση με πολιτικές παραχωρήσεις στους Τ/Κύπριους δεν κινδυνεύει η "βιωσιμότητά"-τους αλλά αντίθετα έχουν και δυνατότητες να εδραιώσουν την οικονομική-τους εξουσία (και, με τον χρόνο, και την πολιτική) σε ολόκληρη την Κύπρο. Κάτι τέτοιο όωμς φαίνεται δεν ισχύει για το ΔΗΚΟ και την ΕΔΕΚ και την Εκκλησία.

ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΧΑΣΟΥΝ

Η Κυπριακή Εκκλησία έχει "Εθναρχικές" φιλοδοξίες, δηλαδή θέλει να συνεχίσει να λειτουργεί σαν πολιτικό κόμμα και να προωθεί τις δικές-της θέσεις πάνω στο Κυπριακό.

Συγχρόνως είναι κι αυτή ένας τεράστιος για τα κυπριακά δεδομένα, οικονομικός οργανισμός.

Εκτός όμως από τις ιδιομορφίες του κεφάλαιου της Εκκλησίας (είναι μεγάλος γαιοκτήμονας βασικά, πράγμα που την κάνει ευαίσθητη στην πολιτική εξουσία, αν και ελέγχει και ξενοδοχειακέες επιχειρήσεις, μια μεγάλη τράπεζα και την Ελληνική Μεταλλευτική Εταιρεία), η Εκλησία είναι, για πολύ ευνόητους λόγους που αφορούν την ιδεολογική-της επικυριαρχία, ιδιαίτερα ευαίσθητη στην πιθανότητα ενός "συνεταιρικού" Χριστιανο-Μουσουλμανικού κράτους!

Η ΕΔΕΚ, με εκλγική δύναμη γύρω στο 9% που φιλοδοξεί τώρα να γίνει το ΠΑΣΟΚ της Κύπρου, εκφράζει μικροαστούς διανοούμενους (Φιλόλογους, δικηγόρους, καλλιτέχνες, γιατρούς κλπ), τους γνωστούς "μικρομεσαίους" επιχειρηματίεςκαι, χαρακτηριστικά, λειτουργεί σαν ιδιόμορφος πολιτικός και εμπορικός σύνδεσμος με τη Λιβύη, οι εξαγωγές βιομηχανικών προϊόντων προς την οποία αποτελούν την πιο σημαντική μετά τον τουρισμό πηγή ξένου συναλλάγματος για την Νότια Κύπρο.

Είναι γνωστή η δύναμη της εθνικιστικής ιδεολογίας μέσα στο στρώμα των μικροαστών διανοούμενων. Σαν φορείς της "εθνικής κληρονομιάς", "παράδοσης" κλπ. έχουν πολλά να χάσουν από μια τοπική πολιτική "συρρίκνωση του Ελληνισμού" που θα έχει την αντανάκλασή-της φυσικά στον πολιτιστικό και επιστημονικό τομέα.

Οι "μικρομεσαίοι" θα είναι επίσης εξίσου ευαίσθητοι σε πολιτικές παραχωρήσεις που θα γίνουν στους Τ/Κύπριους στην περίπτωση μιας "διαλλακτικής" λύσης, και εκτός που θα αποκτήσουν ανταγωνιστές, πιθανότατα θα θυσιάζονται στα παζαρέματα μεταξύ των ισχυρών των δυο κοινοτήτων.

Όσο για την Λιβύη από την οποία η ΕΔΕΚ και οι επιχειρηματίες των ειδών ένδυσης εξρτώνται σχεδόν απόλυτα οικονομικά, έχει ήδη κατά καιρούς δείξει τάσεις να φλετάρει με την Τ/Κυπριακή κοινότητα, και κάποτε είχε προτείνει να γίνει ο μεσολαβητής για τη λύση του Κυπριακού.

Οι κίνδυνοι από μια λύση που θα αφαιρέσει το εμπόδιο της "παράνομης" υπόστασης του Τ/Κυπριακού κράτους από τις σχέσεις Τ/Κυπρίων και Λιβύης είναι μεγάλοι.

Το ΔΗΚΟ είναι πιο αντιφατικό κόμμα από τα άλλα και τα συμφέροντα που εκφράζει πιο ρευστά. Είναι χαρακτηριστικές οι διασπάσεις που έγιναν και προς το διαλλακτικότερο (ο πρώην υπουργός εξωτερικών μεγαλοβιομήχανος

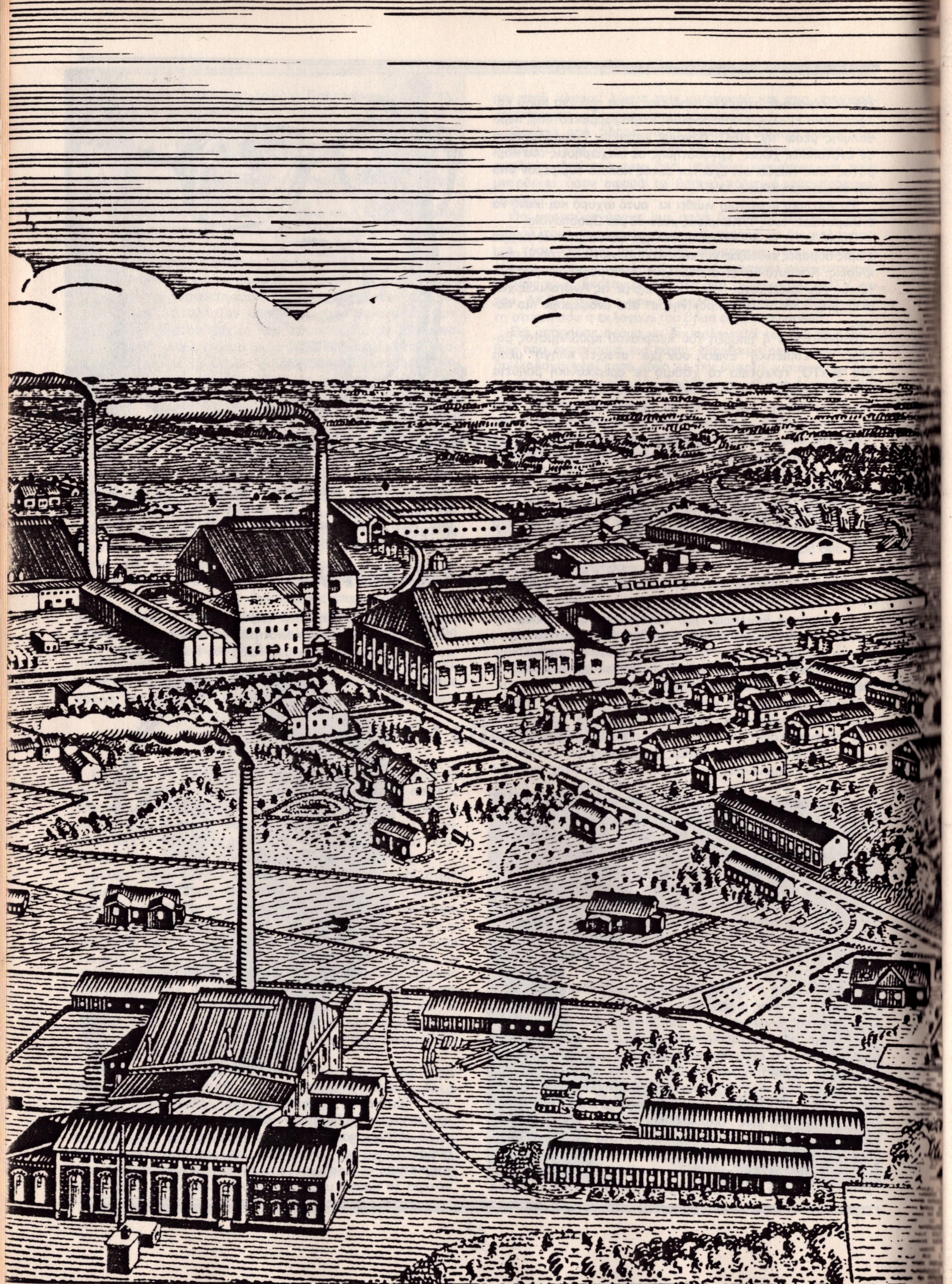

Ρολάνδης, ο πρώην συνομιλητής Ιωάννίδης) και προς το πιο "αδιάλλακτος" σε σχέση με την συνεργασία με το ΑΚΕΛ (ο υπουργός Παιδείας Σοφιανός που συνεργάστηκε με την ΕΔΕΚ, μικρά κόμματα όπως η ΝΕΔΗΠΑ και η Ένωση Κέντρου). Ακόμα, τελευταία έγιναν, χωρίς επιτυχία, προσπάθειες προσέγγισης με το ΔΗΣΥ.

Βασικά όμως το ΔΗΚΟ υποστηρίζεται από, και εκφράζει, επιχειρηματίες άμεσα εξαρτώμενους από την κρατική υπόστήριξη και κρατικά συμβόλαια. Εκτός από το συμφέροντους για την παραμονή στην εξουσία του συγκεκριμένου κόμματος, αυτοί θα είχαν πολλά να χάσουν από μια μοιρασιά της πολιτική ςεξουσίας (και άρα και της κρατικής εύνοιας) με τους Τ/Κύπριους.

Ακόμα, υποστηρίζεται από λιγότερο δυναμικές μεσαίες επιχειρήσεις και από επιχειρήσεις εξαρτώμενες από τις καλές σχέσεις του ελληνοκυπριακού νότου με χώρες της Μ.Ανατολής όπως η Λιβύη.

Πολλή σημαντική είναι και η ανάπτυξη από το 1976 μιας ανώτερης και ανώτατης κρατικής γραφειοκρατίας που είναι το προϊόν μιας μεγάλης προσπάθειας που έγινε από το ΔΗΚΟ για να ελέγξει τον κρατικό μηχανισμό, και που βλέπει τα προνόμιά-της να κινδυνεύουν από το μοίρασμα της πολιτικής εξουσίας με τους Τ/Κύπριους και τις ανακατατάξεις στον κρατικό μηχανισμό που θα προκύψουν.

Το πόσο σημαντική είναι αυτή η σύνδεση του ΔΗΚΟ με τα ανώτερα στρώματα του κρατικού μηχανισμού φαίνεται από την εκστρατεία που ανάλαβε τα τελευταία χρόνια το ΔΗΣΥ αλλά και το ΑΚΕΛ (όταν ακόμα ήταν συνέταιροι με το ΔΗΚΟ!) για να κατηγορήσουν τον κρατικό μηχανισμό για παρασιτισμό, ανικανότητα, σκανδαλώδεις μισθούς κλπ.

Φυσικά, αυτό λειτουργούσε και σαν προσπάθεια διάσπασης και χτυπήματος της εργατικής τάξης γενικεύοντας την κατηγορία του "προνομιούχου" και "παράσιτου" σε όλους τους δημόσιους υπάλληλους.

Ωστόσο, αυτός δεν ήταν ο μόνος στόχος του ΔΗΣΥ και του ΑΚΕΛ. Απόδειξη, εκτός από το γεγονός ότι ήταν ειδικά αυτά τα κόμματα που έδειξαν το μεγαλύτερο ζήλο σ' αυτή την εκστρατεία, είναι και οι τελευταίοι νόμοι με τους οποίους το ΔΗΣΥ και το ΑΚΕΛ χρησιμοποίησαν την πλειοψηφίατους στην βουλή για να καταργήσουν το υπουργείο προεδρίας και ένα υφυπουργείο, να καταργήσουν άλλες θέσεις και να κόψουν κονδύλια από τον κρατικό προυπολογισμό.

Αυτή η συμμαχία εξερτώμενων από το κράτος μεγαλοεπιχειρηματιών, μεσαίων κεφαλαιοκρατών και προνομιούχων κρατικών γραφειοκρατών διαμορφώνουν ένα κόμμα που αυτή τη στιγμή προτιμά την διατήρηση της τωρινής κατάστασης από μια συμβιβαστική συνεταιρική λύση του κυπριακού.

Τα ρήγματα στο μέτωπο των αστών

Αυτή είναι η πράγματικότητα πίσω από τη σημερινή διαίρεση σε "διαλλακτικούς" και "αδιάλλακτους". Οι "αδιάλλακτοι" επιμένουν στις πολεμικές προετοιμασίες, την πολιτική απομόνωση των Τ/Κύπριων με την διεθνοποίηση, στο σαμποτάρισμα των συνομιλιών και στον οικονομικό αποκλεισμό.

Αντίθετα οι "διαλλακτικοί" είναι πρόθυμοι να υποχωρήσουν στον πολιτικό τομέα, εφόσον αυτό θα οδηγήσει σε κάποια λύση που θα δημιουργήσει τις προυποθέσεις για μια νέα φάση του οικονομικού πολέμου, όχι πια με τη μορφή πολιορκίας αλλά διεισδυσης και ενσωμάτωσης.

Πολύ χαρακτηριστικά εκφράζει αυτή την αντίληψη ο Χριστοφής Οικονομίδης, είναι αστός μέλος για χρόνια του Κ.Σ. του Κυπριακού Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητήριου:

"Να μεταθέσουμε προτού είναι πολύ αργά, τον ελληνοτουρκοκυπριακό ανταγωνισμό, από πολεμικό πεδίο, στο οποίο οι Τούρκοι υπερέχουν ... στο ειρηνικό πεδίο, στο οποίο έχουμε αναμφισβήτητη οικονομική υπεροχή".

Αυτό θα γίνει με αρκετές και "οδυνηρές" πολιτικές παραχωρήσεις που θα κάνουν δυνατή μια λύση. Ωστόσο όμως για αυτές τις παραχωρήσεις παρατηρεί ότι:

"Ο ρους της κοινωνικής ζωής και προόδου παραμερίζει και ατονεί συνταγματικάς προνοίας που στέκονται εις το δρόμο της προόδου, αρκεί τούτο να γίνεται βαθμιαίως, ειρηνικώς και σιωπηρώς και να μην βιαζόμεθα να θέλωμεν να σβήσωμεν και από το χαρτί αυτό που ατονεί εις την πράξην"

"Η Κύπρος, ως ανεξάρτητον κράτος, οσονδήποτε βαθμόν "τοπικής αυτονομίας" κι αν έχουν οι Τ/Κύπριοι εντός αυτής εις την πράξην θα διευθύνεται πολιτικώς και οικονομικώς από τους Έλληνας".
(Χριστοφής Οικονομίδης "Το Κυπριακό Πρόβλημα στην Κρισιμοτάτην·του φάση", Λευκωσία, Σεπτέμβρης 1978)

Τέτοιες όμως μπορούν να είναι οι προσδοκίες μόνο του πιο δυναμικού κομματιού της Ε/Κυπριακής αστικής τάξης οι οποίοι φυσικά δεν θα διστάσουν να θυσιάσουν τους πιο αδύνατους συναδέρφους·τους στην προσπάθεια να βασίσουν την "βιωσιμότητα" μιας τέτοιας λύσης σε "αρκετά χρόνια καλής συνεργασίας κυρίως στον οικονομικό τομέα, με τους Τ/Κύπριους" (Οικονομίδης).

Φυσικά, όλα τα προηγούμενα είναι μια απλουστευμένη σκιαγράφηση ενός μόνο από τους παράγοντες που διαμορφώνουν μια πολύπλοκη κατάσταση. Πιστεύουμε όμως ότι όσον αφορά τους Ε/Κύπριους αστούς, είναι ο καθοριστικός παράγοντας που μπορεί να εξηγήσει όχι μόνο τις τωρινές "παράδοξες" κομματικές τοποθετήσεις και συμμαχίες αλλά και παλιότερες.

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ...

Το '85 δεν ειχε φανει ακομη τοσο καθαρα οτι ο ακελικος ενδοτισμος ηταν μια επιλογη τοσο αναγκαια ωστε να κανει το ΑΚΕΛ να διακινδυνευσει να ερθει σε ρηξη οχι μονο με την εκλογικη και κομματικη του βαση αλλα ακομα και με την "απορριπτικη" τοτε ΕΣΣΔ, η οποια πραγματι οπως διαπιστωναμε προτιμουσε να παραμενει το Κυπριακο σαν "ανοιχτη πληγη" στους κολπους του ΝΑΤΟ. Αμεσως μετα τις εκλογες ξεκαθαρισε και αυτο, με αρθρο της "Σοβιετισκαγια Πραβδα" που χαρακτηριζε το αποτελεσμα των εκλογων σαν νικη αυτων που υποστηριζουν μια "ανεξαρτητη πατριδα", του Κυπριανου και της ΕΔΕΚ. Περισσοτερα ομως για αυτο παρακατω.

η αστάθεια του «ενδοτισμού»

Τα γεγονοτα μετα το Νταβος και την νικη του Βασιλειου αποδειξαν οτι παρα την αναπαυλα του 1986-87, ολοι και ολα συνεχιζουν να κινουνται γυρω απο τον αξονα "ενδοτικοι" και "απορριπτικοι", οτι δεν ηταν μια προσκαιρη "παραδοξη" πολιτικη ανωμαλια.

Στην πραξη φυσικα τα πραγματα δεν εμφανιζονται ετσι καθαρα. Δεν βγαινει η μια πλευρα να αυτοανακυρηχτει σαν "ενδοτικο μετωπο" και η αλλη σαν "απορριπτικο". Εκτος απο τους προφανεις πολιτικους λογους για τους οποιους δεν συμφερει σε κανενα να κανει κατι τετοιο, ο "ενδοτισμος" οπως και ο "απορριπτισμος" ειναι δυναμικα, οχι στατικα.

Ο "ενδοτισμος" του "ενδοτικου μετωπου" εξαρτωνταν απο διαφορους παραγοντες, οπως οι επιτυχιες των τ/κ αστων στην αναγνωριση του κρατους, το Ξεφου-

σκωμα του "οικονομικου θαυματος" που εκαναν πιο επιτακτικη μια λυση, και οι αλλαγες στις σχεσεις αναμεσα στο Ανατολικο και το Δυτικο στρατοπεδο.

Το ιδιο και ο "απορριπτισμος". Του ΔΗΚΟ για παραδειγμα πρεπει να αυξανονταν στον βαθμο που σταθεροποιουνταν και η δικια του ανωτερη κρατικη γραφειοκρατια, καθως και η επιχειρηματικη "πελατεια" του κρατους, το εξαρτωμενο απο την κρατικη ευνοια μικρο ή μεγαλο κεφαλαιο. Δηλαδη η διαμορφωση του "κατεστημενου" εκεινου που θαχε να χασει την αποκλειστικοτητα του στο κρατος σαν συνεπεια μιας "συμβιβαστικης συνεταιρικης" λυσης.

Ακομη οι ιδιες οι δυναμεις που εντασσονται στο καθε στρατοπεδο δεν ειναι τοσο σταθερες, τα συνορα δεν ειναι αδιαβατα. Και αυτο επειδη το κεφαλαιο ειναι δυναμικο. Το μικρο εξαρτημενο απο την κρατικη προτιμηση κεφαλαιο του χθες γινεται η μεγαλη ανεξαρτητη επιχειρηση του σημερα, και αντιστροφα.

Και φυσικα υπαρχουν και οι διαφορές τακτικης. Υπαρχουν "ενδοτικοι" που μοιαζουν "απορριπτικοι" επειδη ειναι πιο σκληροι απο τους αλλους και αναποδα, "απορριπτικοι" που στην ουσια ειναι απλα σκληροτεροι "ενδοτικοι". Αυτο ομως δεν ειναι καθολου το καθοριστικο.

το νταβός και οι αντιφάσεις του "ενδοτισμού"

Αν οι ιδιοι οι "ενδοτικοι" τελευταια μοιαζουν μερικες φορες με "απορριπτικους", αυτο δεν οφειλεται στο οτι αλλαξαν οι διαθεσεις τους, αλλα στο Νταβος. Στην φυση δηλαδη της αλλαγης της Ελληνικης κυβερνητικης πολιτικης στα ελληνοτουρκικα, στους νεους προσανατολισμους του ελληνικου καπιταλισμου που υπαγορευουν για την ωρα ενα κλιμα υφεσης και διαλογου αναμεσα στην ελληνικη και την τουρκικη αστικη ταξη.

Χωρις το Νταβος οι ελληνοκυπριοι "ενδοτικοι" δεν θα μπορουσαν να πετυχουν τιποτα. Ολες οι κινησεις τους θα ναυαγουσαν στον "απορριπτισμο" της ελληνικης κυβερνησης που ηθελε να κρατα το Κυπριακο σαν ροπαλο με το οποιο να χτυπα την Τουρκια. Για αυτο δεν επαψαν ποτε να υποστηριζουν με ενθουσιασμο την υπαρξη του, ουτε η δεξια πτερυγα του:

> "... το Νταβος ειναι πλεον ενα γεγονος. Και θα ηταν πολιτικο σφαλμα τεραστιων διαστασεων με ζημιογονες επιπτωσεις αν η Κυπρος τοποθετειτο εναντιον του Νταβος και του κλιματος που εχει δημιουργηθει." (συνεντευξη του Κληριδη στο "Περιοδικο", 30/4/88)

Ουτε και η αριστερη του:

> "Χαιρομαστε και χαιρετιζουμε το πνευμα του Νταβος... Απο ολες τις διακηρυξεις για συμπαρασταση και συμπαραταξη, απο ολες τις δηλωσεις για επανατοποθετηση η προωθηση αυτου του πνευματος του Νταβος και η επικρατηση του θα αποδειχθει η μεγαλυτερη υπηρεσια προς την Κυπρο" (Ομιλια Ζιαρτιδη, "Εργατικο βημα" 23/3/88)

Οσο ομως σταθεροποιειται το ελληνοτουρκικο Νταβος, οι ελληνοκυπριοι "ενδοτικοι" παυουν να ανησυχουν για την ιδια την υπαρξη και διατηρηση του και συγκεντρωνονται περισσοτερο στα πιθανα αποτελεσματα που θα εχει στο Κυπριακο.

Ξερουν οτι η ελληνικη αστικη ταξη, που εχει τον ελεγχο του "πνευματος", θα κοιταξει πρωτα τα δικα της συμφεροντα και μετα αυτα των "αδελφων Κυπριων". Και το Κυπριακο δεν ειναι ουτε το μονο ουτε το σπουδαιοτερο που εχουν να παζαρεψουν οι ελληνες με τους τουρκους αστους. Ποιος ξερει λοιπον κατα που μπορει να καταληξει το "παρε- δωσε";

Απ' την αλλη βλεπουν οτι και η ελληνικη και η τουρκικη αρχουσα ταξη θελουν "ειλικρινα" την συνεχιση του Νταβος. Αυτο τους δινει καποια περιθωρια ακομα και να φανουν οτι το απειλουν ωστε να πιεσουν, ισως και να εκβιασουν, για καλυτερα αποτελεσματα υπερ τους στη λυση του κυπριακου. Αυτος ειναι ο κυριοτερος λογος που μοιαζουν λιγο "απορριπτικοι" τελευταια.

Ετσι ο Κληριδης στη ιδια συνεντευξη του στο "Περιοδικο" στην οποια εξυμνουσε το Νταβος, συγχρονως εδινε καποια τετοια μηνυματα:

> "...η κυπριακη κυβερνηση θα πρεπει να επιδιωξει ωστε να διασφαλιστουν τα εξης: Οτι οι ελληνοτουρκικες διαφορες δε θα θεωρηθουν ως επιλυθησες και δε θα υπαρξει συμφωνια για αυτες μεταξυ ελλαδας και τουρκιας και δεν θα δοθει συγκαταθεση της ελλαδας για ενταξη της τουρκιας στην ΕΟΚ αν δεν λύθει το κυπριακο κατα τροπο που να ικανοποιει την ελληνοκυπριακη πλευρα".

Και απο την μερια της αριστερας, ο Διγκλης ενω εκθειαζει το Νταβος, δεν παραλειπει να δωσει τα ιδια μυνηματα:

> "Η υπαρξη φιλικων σχεσεων Ελλαδας - Τουρκιας θα ασκησει καθοριστικη ευεργετικη επιδραση στην επιτυχη εφαρμογη της λυσης που θα εξευρεθει στο κυπριακο.
>
> Ομως θεωρουμε απαραιτητη την αρρηχτη συναρτηση της πορειας αποκαταστασης ομαλων σχεσεων Ελλαδας - Τουρκιας με την προοδο στη λυση του κυπριακου. Θεωρουμε αδιανοητη την εξομαλυνση αυτων των σχεσεων χωρις την αποχωρηση των τουρκικων στρατευματων, χωρις το σεβασμο της ανεξαρτησιας, κυριαρχιας και ακεραιοτητας της Κυπριακης Δημοκρατιας" (1)

Ολα αυτα ανησυχουν τους Ελληνες αστους, ιδιαιτερα επειδη εχουν ξανασυμβει, με χαρακτηριστικα παραδειγματα το '64 και το '67. Ο Γ. Μαρινος, εκδοτης - διευθυντης του Οικονομικου Ταχυδρομου, εκφρασε πολυ χαρακτηριστικα αυτη την ανησυχια μια εβδομαδα μολις μετα το Νταβος:

> "Ποια θα ειναι η συνεχεια στις ελληνοτουρκικες σχεσεις; Και τι ρολο θα παιξει σ' αυτες η ανοιχτη πληγη της Κυπρου... η οποια δεν θα πρεπει ποτε να αισθανθει εγκαταλειμενη, αλλα ουτε και **να παρασυρθει σε ασκηση ευκολων εκβιασμων σε βαρος της εθνικης ενοτητας.** (Η κυπριακη τραγωδια δεν οφειλεται μονο σε σοβαρα λαθη της ελληνικης πλευρας αλλα και σε τραγικες πραξεις ή παραλειψεις της ελληνοκυπριακης.) Μην λησμονουμε παντως οτι **και αλλοτε ξεκινησαν σχεσεις ηρεμων νερων και διαλογου με την Τουρκια, που τορπιλλισθηκαν ομως απο την ηγεσια της** [Κυπρου]..." (2)

Παρολες ομως τις δυνατοτητες της για εκβιασμους, για την ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη στο συνολο της παραμενει το μεγαλο προβλημα της στρατιωτικης και πολιτικης εξαρτησης της απο τις επιλογες του ελληνικου καπιταλισμου. Το ιδιο το αναποδογυρισμα της ελληνικης πολιτικης το 1988 με το Νταβος ειναι η καλυτερη αποδειξη. Οι "ενδοτικοι" ξερουν οτι οσο περισσοτερο στηριζονται στον Παπανδρεου και γενικα στην θεση της Ελλαδας, τοσο πιο ασχημα και ξαφνικα μπορουν να φανε τα μουτρα τους, οπως τα εφαγαν με το Νταβος οι "απορριπτικοι" αντιπαλοι τους. Ενας ακομα λογος για αυτους, παρολα τα ναζια τους, να βιαζονται για μια λυση, οσο το κλιμα συνεχιζει να ειναι υπερ τους.

Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΤΟΥ ΑΠΟΡΡΙΠΤΙΣΜΟΥ

Αν οι "ενδοτικοι" σκεφτονται τις πιθανοτητες να εκβιασουν λιγακι το Νταβος για να παρουν "δικαιο" μερτικο απο τα παζαρεματα, αυτος ο εκβιασμος περιοριζεται φυσιολογικα απο τον κινδυνο οι πιεσεις να ξεφυγουν απο τον ελεγχο τους σε βαθμο που να το "σκοτωσουν". Ουτε και θα ηθελαν με την σταση τους να καθυστερησουν την λυση μεχρι που το Νταβος να πεθανει απο αλλες αιτιες. Αυτα θα τα δεχονταν μονο στην χειροτερη περιπτωση, αν εβλεπαν οτι οι Ελληνες και Τουρκοι αστοι αγνοουν τελειως τα συμφεροντα τους.

Οι "απορριπτικοι" φυσικα δεν εχουν τετοιους ενδοιασμους. Ξερουν οτι η τωρινη κατασταση μονο σε "συμβιβαστικη, συνεταιρικη" λυση μπορει να οδηγησει. Αυτοι λοιπον θελουν πραγματικα να διαλυσουν το "πνευμα του Νταβος".

Αν ηταν αδυνατο για τους "ενδοτικους" να πετυχουν μια "συμφωνημενη λυση" οσο δεν ειχαν την επισημη πολιτικη εξουσια, για να αποτραπει μια τετοια λυση δεν χρειαζεται παρα να "τορπιλλιστουν" οι "σχεσεις ηρεμων νερων και διαλογου με την Τουρκια", οπως το εθεσε ο Γ. Μαρινος. Και για κατι τετοιο οχι μονο δεν ειναι απαραιτητη η επισημη πολιτικη εξουσια, αλλα μπορει να γινει ακομα και εναντια σε αυτη. Οι "απορριπτικοι" εχουν καθε διαθεση να "τορπιλλισουν" το "κλιμα του Νταβος" και ισως να εχουν και τις δυνατοτητες, παρολο που εχασαν την εξουσια. Κατι που το ξερουν και το φοβουνται οι "ενδοτικοι".

Ετσι η "Αληθεια" στις 9 Απριλη ανησυχει για την "Ανασυγκροτηση του Απορριπτικου Μετωπου". Ανησυχιες καθε αλλο παρα αβασιμες. Η ανασυγκροτηση του "απορριπτικου μετωπου" εχει παρει μετα το Νταβος διαφορες μορφες και οργανωτικα σχηματα.

Η Εκκλησια εδωσε τον "ηρωικο" τονο με το περιφημο "απο το πνευμα του Νταβος προτιμουμε το πνευμα του 1821 και της 1ης Απριλιου". Και αυτη την προτροπη την μετατρεψε σε μαζικες κινητοποιησεις παλι η "σοσιαλιστικη" ΕΔΕΚ, μεσα απο την συνδικαλιστικη της οργανωση την ΔΕΟΚ την ιδια την μερα της Πρωτομαγιας:

> "Αν θα παει τελικα στην Αθηνα ο Τουρκος πρωθυπουργος... μονο με ενα τροπο θα γινει ευπροσδεκτος. Αν παρει μαζι του την αποφαση της Τουρκιας για αμεση αποχωρηση ολων των κατοχικων στρατευματων και των εποικων. Αλλοιως η γη της Αθηνας που την ποτισαν με το αιμα τους οι Κυπριοι αγωνιστες του Καραισκακη [να το "πνευμα του 1821"] δε θα ανεχτει να τη μολυνει το ποδι του Αττιλα"

Αυτα ειπε στην ομιλια του ο Γ.Γ. της ΔΕΟΚ. Και στην συνεχεια εκαναν πορεια και ορκιστηκαν μπροστα στο αγαλμα του Μαρκου Δρακου - να και το "πνευμα της 1ης του Απριλη"!

Την ιδια περιοδο βρυκολακιαζουν ενα σωρο αγνωστες οργανωσεις με χαρακτηριστικες ονομασιες ("αγωνιστες της ΕΟΚΑ", "εφεδροι τεθωρακισμενων" κλπ) που βγαζουν ανακοινωσεις εναντια στον Θεοδωρακη και τον απειλουν αν "τολμησει να ερθει στην Κυπρο".

Και οπως ειδαμε προγραμματιζονταν "οι Κυπριοι επιστρεφουν", ενω και στην Ελλαδα εγιναν επιτροπες εναντια στο Νταβος στις οποιες συμμετεχουν Ματαφιαδες, Χαραλαμπηδηδες (μελος της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ) και αλλοι σωβινιστες εξω αλλα και μεσα στο ΠΑΣΟΚ.

Η "απορριπτικη" πολιτικη εχει την δυνατοτητα να μπλοκαρει την "ενδοτικη" πολιτικη αν μπορεσει να προκαλεσει και να χρησιμοποιησει λαικες κινητοποιησεις σαν αυτες. Και φαινονταν μεχρι την ε-

πισκεψη του Οζαλ οτι υπηρχε η δυνατοτητα να γινει κατι τετοιο, διοτι μπορουσαν να μαζεψουν κοσμο απο πολλες μεριες.

Δεν μιλαμε δηλαδη πια μονο για τους παλιους αδιαλλακτους ξεφωνημενους εοκαβητατζηδες και τους αλλους ακροδεξιους που εκφραζονται απο εφημεριδες σαν την "Σημερινη". Υπαρχει και η "σοσιαλιστικη" ΕΔΕΚ, καθως και ενα σημαντικο περιθωριο που βρισκεται σε παραλληλη πορεια οσον αφορα την σταση που θα κρατησει απεναντι στο Νταβος και τα αποτελεσματα του στην νοτια Κυπρο, και το οποιο εμφανιζεται σαν "αριστερο" ή "προοδευτικο" ή και "επαναστατικο" ακομα. Εκτος απο τα διαφορα περιθωριακα περιοδικα του τυπου "Αυτοδιαθεση", ειναι πολυ χαρακτηριστικη η αρθρογραφια παλιοτερα του "Κυρηκα" και τωρα της "Επικαιρης", οπου πλαι στα σωβινιστικα και ρατσιστικα συνθηματα ("Ανθρωπινα δικαιωματα... για τους εποικους!" εγραφε με εξαγριωμενη απορια το φυλο της 7-8 Μαη) μπαινουν φεμινιστικα αρθρα, αρθρα για υποστηριξη της κοινωνικα εξεγερμενης νεολαιας, για τα δικαιωματα των ομοφυλοφιλων, για την εξεγερση των Πολωνων εργατων, για ολα αυτα με λιγα λογια με τα οποια θα επρεπε να ασχολειται η αριστερα... μα δεν το κανει.

Οπως εξαλλου δεν υποστηριξε ποτε τις τελευταιες δεκαετιες η επισημη αριστερα ουτε την πραγματικη ελευθερια του τυπου (δεν καταγγελει τον αντιδημοκρατικο αποικιακο νομο που απαιτει εγγυηση 500 λιρων για την εκδοση περιοδικου εντυπου) ουτε την ελευθερη ραδιοφωνια, αφηνοντας τους εξαλλους σωβινιστες του "Ραδιο Αυτοδιαθεση" και της "Επικαιρης" να ποζαρουν σαν οι μονοι που τα υποστηριζουν.

Η αποξενωση τα τελευταια χρονια μιας αρκετα σημαντικης μεριδας της νεολαιας απο τις παραδοσιακες πολιτικες οργανωσεις και κομματα, απο την κοινωνια και τους θεσμους της - οικογενεια, σχολειο, στρατος, ειναι κατι που αναγνωριζεται απο ολους. Και το οτι αυτη η αποξενωση εχει ωριμασει αρκετα ωστε να οδηγει ξαφνικα σε συλλογικες και μαζικες μορφες αντιδρασης φαινεται απο γεγονοτα τοσο αντιφατικα και αντιθετα μεταξυ τους οπως το μαζικο ρατσιστικο ξυλοκοπημα των Αραβων στην Λεμεσο πριν δυο περιπου χρονια απο την μια και την αμεση αντιδραση στην καταπιεση απο την αλλη με την αυθορμητη μαθητικη εξεγερση στην Λιδρας, και την πορεια των μηχανοβιων στην Λεμεσο εναντια στην απαγορευση απο την αστυνομια της βραδυνης τους βολτας στους παραλιακους δρομους.

Παρολο που αυτα ειναι μια φυσικη αντιδραση στην κοινωνικη και οικονομικη καταπιεση, τιποτα δεν εγγυαται οτι αυτη η αντιδραση θα παρει απο μονη της προοδευτικο περιεχομενο - ο διωγμος των Αραβων ειναι χαρακτηριστικος.

Η μαχητικοτητα αυτων των στρωματων μπορει ευκολα να στραφει σε αντιδραστικες κινητοποιησεις, οταν μαλιστα αυτες φανουν να παιρνουν ενα μαχητικο περιεχομενο εναντια στην εξουσια που πραγματι τους καταπιεζει (οπως εγινε με τα ΜΑΤ στην επισκεψη του Νταλαν).

Το ποσο σοβαρος ειναι αυτος ο κινδυνος φαινεται απο τα παρακατω αποσπασματα συνεντευξης μιας αναρχικης η οποια πηρε μερος σε πορεια της κινησης "οι γυναικες επιστρεφουν". Αρχικα αναγνωριζει τον εθνικιστικο χαρακτηρα της πορειας. Μετα ομως ολα, και ο χαρακτηρας αυτος και οι κινδυνοι για μια εξελιξη τετοιων καταστασεων σε ενα μαζικο και δυναμικο σωβινιστικο κινημα υποχωρουν μπροστα στην προοπτικη μιας μαζικης μαχητικης κινητοποιησης με ενα υποτιθεμενο αντιεξουσιαστικο και φεμινιστικο περιεχομενο:

> Ερωτηση: "Εσυ απο οτι ξερω σκεφτοσουν να μην ελθεις στη πορεια"
>
> Απαντηση: "Κατ' αρχην... η αντιδραση μου ηταν τελειως αρνητικη. Δηλαδη, τι διαολο γυρευω εγω σε μια πατριωτικη πορεια με ενα τσουρμο Κυρα-Κατινες που η λεξη και μονο αναρχικος τους γυριζει τα αντερα... Μετα ομως αρχισα να το ξανασκεφτομαι. Στο κατω-κατω εχω παει σε ενα καρο πορειες απο τις οποιες ελαχιστες εκφραζαν ικανοποιητικα τη δικη μου, ιδεολογικη τοποθετηση. Κι επειτα, περα απο μια εθνικιστικη τοποθετηση, υπαρχει και το ανθρωπινο δικαιωμα της ελευθερης διακινησης και εγκαταστασης. Παρολα τα εθνικιστικα παραμυθια που μας σερβιρονται εδω και χρονια, η παρουσια της πρασινης γραμμης και ολων αυτων των στρατων κατοχης, ειναι μια υπαρκτη εξουσια και καταπιεση.
>
> Παρ' ολ' αυτα, ηταν μια σκετη ηδονη να βλεπεις μερικες εκατονταδες γυναικες να παραπλανουν επι δυο ωρες τους ΟΗΕδες..." (3)

Ποσο "αντιεξουσιαστικο" ηταν αραγε να πολεμας μια εξουσια εχθρικη προς τους δικους σου εξουσιαστες, οχι μονο με την υποστηριξη τους αλλα και την γενναιοδωρη τηλεοπτικη καλυψη τους; Ομως αυτου του ειδους οι αντιδρασεις θα παραμενουν αναποφευχτες οσο λειπει η διεξοδος ενος **επαναστατικου και διεθνιστικου** μαζικου και μαχητικου κινηματος. Εκεινο που λειπει ειναι η πολιτικη αντιληψη. Αν αυτη υπαρχει, δεν ειναι καθολου δυσκολο να βρεθουν τροποι να τα βαλει καποιος με την "δικια του" εξουσια διεθνιστικα. Για παραδειγμα, αντι για τις "γυναικες επιστρεφουν" μπορει κανεις να δοκιμασει να "επιστρεψει" και να επισκεφτει τον βορρα (γιατι οχι και μαζικα;) υπογραφοντας μια σχετικη αιτηση ή δινοντας το διαβατηριο του για σφραγιση, οπως κανει στα συνορα με τα αλλα κρατη. Αν τα καταφερει, ειναι σιγουρο οτι στην επιστροφη του θα εχει να δωσει μια πολυ ζωντανη και συγχρονως πολυ πιο επικινδυνη αντιεξουσιαστικη μαχη.

Καθε "αριστερη, αντιεξουσιαστικη, μαχητικη" καλυψη τετοιων κινητοποιησεων ειναι αδικαιολογητη. Οι "Γυναικες Επιστρεφουν" εγιναν ο προδρομος, στρωνουν το εδαφος για να μπορεσουν να εμφανιστουν "οι Κυπριοι Επιστρεφουν" και ισως και καποια "ΕΟΚΑ Γ'". Η μαχητικοτητα και η μαζικοτητα δεν μπορουν να ειδωθουν ξεχωρα απο το πολιτικο περιεχομενο το οποιο εχουν, και το οποιο πρεπει να ερχεται πρωτο.

Η δυναμικη και οι δυνατοτητες αυτων των καταστασεων φανηκαν απο νωρις. Καταφεραν να ακυρωθει η επισκεψη του Θεοδωρακη στην Κυπρο. Καταφεραν οχι μονο να δημιουργησουν ζητημα με την επισκεψη Νταλαν, αλλα να κανουν ακομα και τον Βασιλειου να κρατησει μια αποσταση απο την ελληνικη κυβερνηση που χρησιμοποιησε τα ΜΑΤ για να τους αντιμετωπισει.

Οι απορριπτικοι θα χρησιμοποιησουν καθε ευκαιρια για να εντεινουν την εθνικιστικη ατμοσφαιρα. Χαρακτηριστικο παραδειγμα ηταν τα γεγονοτα της Πυλας

τον Μαρτη. Με πρωτοσελιδο κυριο αρθρο του ο "Ανεξαρτητος" ζητησε να μην ξανανοιξει η Πυλα με την εξης συλλογιστικη:

> "συγκεκριμμενοι υπουργοι και αρμοδιοι κυβερνητικοι φορεις ταχθηκαν ηδη ανοικτα υπερ της αμεσης καταργησης του οδοφραγματος... γιατι δηλητηριαζει το ευκρατο κλιμα που παει να δημιουργηθει με τους τ/κ.
>
> η Πυλα εχει αναχθει... σε αντρο πρακτορων για την αμυντικη θωρακιση των ελεγχομενων απο την κυβερνηση περιοχων της δημοκρατιας... σε **χωρο εξευτελισμου της εθνικης μας αξιοπρεπειας,** [οχι, παιζουμε...] αφου εκατονταδες ελληνοκυπριοι φτανουν εκει για να φανε τα εισαγωμενα εκ Τουρκιας, δηλαδη ψαρια, κυνηγια, φρουτα και καθε αλλο αναλωσιμο αγαθο" (4)

Αντιστοιχη ηταν η αντιμετωπιση των γεγονοτων της Αθηαινου με τον θανατο του εθνοφρουρου και του τουρκου αυτομολου που τα εκμεταλλευτηκαν για μερες οι "απορριπτικες" εφημεριδες με φανερη προσπαθεια να δημιουργησουν κυριολεκτικα εθνικιστικη υστερια.

εοκα γ΄;

Μεσα στο "απορριπτικο" στρατοπεδο φαινεται να υπαρχουν δυναμεις που θα ηθελαν συνειδητα κατι σαν ΕΟΚΑ Γ'. Δηλαδη ενα αγωνιστικο εθνικιστικο μετωπο με λαικη βαση, που να μπορει να χρησιμοποιηθει για να "ανατιναξη" τις πιθανοτητες μιας "συνεταιρικης συμβιβαστικης" λυσης. Οι απειλες απο ενα σημειο και μετα εκτοξευτηκαν καθαρα, οπως φαινεται απο αρθρο του Λ. Μαυρου που απευθυνεται στον Διγκλη:

> "Καθε πατριωτης και δημοκρατης σ' αυτον τον τοπο, εχει το δικαιωμα και το καθηκον να την καταπολεμηση [την διζωνικη Ομοσπονδια] και να μην την επιτρεψει. Εχει το δικαιωμα και το καθηκον να παλεψει για την ανατροπη και την ανατιναξη της αν καποιοι επιχειρησουν να την επιβαλουν στον λαο. Και νομιζουμε οτι μπορειτε να σκεφτειτε ποσο λιγοι χρειαζονται στην Κυπρο για να τιναξουν στον αερα καθε διζωνικο εκτρωμα" (5)

Ο Διγκλης τουλαχιστον ειχε παρει το μηνυμα, οπως φανηκε απο την επιστολη-απαντηση που εστειλε στην "Επικαιρη":

> "Η μειοψηφια οση και αν ειναι πρεπει να σεβαστει την θεληση της πλειοψηφιας, διαφορετικα θα επικρατησει η αυθαιρεσια και η ζουγκλα. Πραγματι δεν αμφιβαλλω 'ποσο λιγοι χρειαζονται' για να προξενησουν νεα τραγωδια. Αυτο το επιβεβαιωνει το χουντοφασιστικο πραξικοπημα. Ελπιζω με το αρθρο σας να μην υπονοειτε αυτο που καταλαβα".

Η απαντηση του Λ. Μαυρου της "Επικαιρης" δειχνει και την αυτοπεποιηθηση αυτων που ειναι ετοιμοι "να τα τιναξουν στον αερα", και το ποσο αποφασισμενοι ειναι:

> "ΟΡΘΩΣ ανησυχησατε απο την τελευταια παραγραφο του αρθρου μας. Υπονοουμε και το λεμε ξεκαθαρα οτι θεωρουμε καθηκον και δικαιωμα του λαου μας να παλεψει για να αποτρεψει την επιβολη του διζωνικου εκτρωματος.... κανενας απο τους πολιτικους ηγετες δεν ρωτησε τον κυπριακο λαο αν δεχεται τη 'διζωνικη ομοσπονδια'... Μη ζητατε απο μας να δεχτουμε 'δημοκρατικα' την αντιδημοκρατικοτητα" (6)

Οι δυνατοτητες μιας ΕΟΚΑ Γ' αυξανονται απο τις αντιφασεις που υπαρχουν ακομα και μεσα στα ιδια τα "ενδοτικα" κομματα. Εκτος απο την διαμαχη της "Σημερινης" με την "Αληθεια" η "ενδοτικη" ηγεσια του ΔΗΣΥ εχει σοβαρα προβληματα με την νεολαια του κομματος. Ο γραμματεας της ΝΕΔΗΣΥ προειδοποιουσε "διπλωματικα" τους εντος και εκτος κομματος "ενδοτικους" για την θεση και τις διαθεσεις της νεολαιας:

> "Πιστευω πως εντελως αδικαιολογητη ειναι η συγχυση που προκαλειται στο λαο για τις αντιφατικες δηθεν θεσεις που επικρατουν μεσα στο ΔΗΣΥ οσον αφορα την αιφνιδια αλλαγη πορειας ή στρατηγικης μετα την συναντηση Παπανδρεου - Οζαλ στο Νταβος και τις Βρυξελλες.
>
> "Δεν υπαρχουν μεσα στον ΔΗΣΥ υποστηριχτες του λεγομενου πνευματος του Νταβος, αν αυτο το πνευμα δεν εχει σαν πρωτιστο στοχο την προταξη και επιλυση των βασικων πτυχων του Κυπριακου προβληματος...
>
> Δεν υπαρχει ακομα κανενας μεσα στο ΔΗΣΥ που θα ηθελε να εφησυχαζουν οι όποιοι ελληνες πολιτικοι οτι μπορει να υπαρξει εξομαλυνση στις σχεσεις Ελλαδας - Τουρκιας, χωρις μια δικαιη, εθνικα παραδεχτη και βιωσιμη λυση του Κυπριακου" (7)

Για τους "ενδοτικους" υπαρχει μια αντιφαση. Απο την μια βλεπουν αυτους τους κινδυνους, αλλα ολοι τους "δυσκολευονται" να τους καταγγειλουν δημοσια και αποτελεσματικα. Πως αλλωστε να τους καταγγειλουν; Πως αραγε θα μπορουσαν να στηριξουν πολιτικα μια τετοια πολεμικη συμφωνα με τις παλιες πρακτικες τους και την ιδεολογια στην οποια εχουν μαθει τους οπαδους τους; Μπορει ο ΔΗΣΥ να καταγγειλει τους κινδυνους δημιουργιας μιας ΕΟΚΑ Γ'; Μηπως ομως μπορει και το ΑΚΕΛ να μιλησει για ΕΟΚΑ Γ' και φασισμο οταν ολοφανερα αυτοι που την προωθουν δεν μπορουν να κατηγορηθουν σαν "πρακτορες των ιμπεριαλιστων", οταν το Νταβος και η "ενδοτικη" πολιτικη εχει ολοκαθαρα την υποστηριξη οχι μονο των Ανατολικων αλλα και των Δυτικων αυτη την στιγμη;

Ετσι το "ενδοτικο" κομματι αναγκαζεται να περιοριζεται απλα σε πιο εντονη προπαγανδιση της δικιας τους στασης. Ο Κληριδης δινει διαρκως συνεντευξεις υπερ του Νταβος και της συνεργασιας με τον Βασιλειου. Ο Φιλελευθερος αφηνει την οποιαδηποτε επιφαση ουδετεροτητας και τοποθετειται αποφασιστικα υπερ του Νταβος και του "ενδοτικου" μετωπου, και εναντιον των "απορριπτικων", κατι που το χαιρετιζει με ενθουσιασμο η "Αληθεια". (8)

Ο Ζιαρτιδης χαιρετιζει το Νταβος σαν την "πιο σημαντικη υπηρεσια που προσφερε ποτε η Ελλαδα στη Κυπρο", και ο Βασιλειου εκθειαζει επανειλλημενα το Νταβος. Ενω ο Διγκλης μαζι με τον Α' αντιπροεδρο του ΔΗΣΥ, τον Ματση, συμμετεχουν σε κοινη συζητηση με εναν τουρκοκυπριο με θεμα την "συμβολη ελληνοκυπριων και τουρκοκυπριων στη λυση του κυπριακου". Μια συζητηση στην οποια και οι δυο αψηφουν τους κινδυνους των προηγουμενων "τραγωδιων" του '85 και "συμπορευονται" ξανα αρμονικοτατα.

Οσο ομως και αν συσπειρωνεται το "ενδοτικο" κομματι, δεν πειθει φυσικα ουτε τους νεολαιους ουτε τους ομοφυλοφιλους, ουτε τις γυναικες που αντιδρουν εναντια στην κρατικη και κοινωνικη καταπιεση. Αντιθετα μαλιστα... θα τους πεισει οτι κατι κακο πρεπει να υπαρχει στο Νταβος και στην "ενδοτικη" πολιτικη για να την υποστηριζουν ολοι αυτοι. Μονο μια διεθνιστικη επαναστατικη πολιτικη που θα στρεφονταν ταυτοχρονα εναντια σε ολες τις καταπιεστικες εκφρασεις της αστικης κοινωνιας και του κρατους της θα ειχε πιθανοτητες να καταπολεμησει την απειλη να μαζικοποιηθουν οι "μαχητικοι απορριπτικοι" και απο αυτες τις κοινωνικες δυναμεις, που θα μπορουσαν αλλοιως να δυναμωσουν την επαναστατικη αριστερα.

1. ομιλια Διγκλη στη πρωτομαγιατικη συγκεντρωση στη πλατεια Ελευθεριας, "Εργατικο Βημα" 4/5/88

2. τευχος 1762 της 11/2/88

3. "Εμπρος" 25/12/87

4. "Ανεξαρτητος", 4/4/88

5. "Επικαιρη" 8/5/88

6. "Επικαιρη" 14/5/88

7. "Αγων" 12/4/88

8. σε σχολιο του ο Κωσταντινιδης στην "Αληθεια" της 9/4/88 γραφει οτι "το ευτυχημα ειναι οτι... παρατηρειται παραλληλα μια σοβαρη προσεγγιση των πραγματων... απο χωρους που στο παρελθον απεφευγαν να τοποθετηθουν ή εστω να τοποθετηθουν τολμηρα και με σαφηνεια... το αρθρο του Φιλελευθερου αποτελει μεσα σε αυτο το φτιαχτο κλιμα της 'πατριωτικης' εξαρσης και του νεοαπορριπτισμου σημαδι αισιοδοξιας".

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΜΟΝΟΛΙΘΙΚΟΤΗΤΑΣ;»

Μια γρηγορη ανασκοπηση των εξελιξεων μεσα στο ΑΚΕΛ δειχνει οτι υπαρχει πραγματι καποιο προβλημα με την "μονολιθικοτητα" του. Ειναι κοινο μυστικο η εσωκομματικη "αναταραχη" μετα τις βουλευτικες του 1985, η πρωτογνωρη εκφραση διαφωνιων και η κριτικη απο τα απλα μελη στις οργανωσεις βασης.

Εξισου γνωστα ειναι τα γεγονοτα του τελους του καλοκαιριου του 1987, οταν υποβιβαζεται ο αρχισυντακτης και αλλοι ανωτεροι δημοσιογραφοι της "Χαραυγης" οι οποιοι μαζι με αλλους "δυσαρεστημενους" εκδιδουν νεα - αντιπολιτευτικη - εφημεριδα η οποια κατηγορει την "ελλειψη διαφανειας και δημοκρατιας" μεσα στο ΑΚΕΛ ενω εκθειαζει την ΠΕΟ.

Πολλα γραφτηκαν ακομα για τις δυο υποψηφιοτητες (ο Διγκλης της ΠΕΟ και ο θεωρουμενος σαν ευνοουμενος του Παπαιωαννου Χριστοφιας) για την θεση του Γενικου Γραμματεα και την αντιθεση απο το "Εμπρος" στην υποψηφιοτητα του Χριστοφια που τελικα εκλεχτηκε.

Τελος, λιγοτερο φανερη αλλα πιο σημαντικη εξελιξη, ειναι οι διαφορές που φαινονται σε δημοσια κειμενα αναμεσα στις θεσεις της ΠΕΟ και της υπολοιπης ηγεσιας του ΑΚΕΛ για το Κυπριακο.

είναι πράγματι πρόβλημα διαφάνειας;

Ειτε γινονται απο τα δεξια ειτε απο τα αριστερα, οι περισσοτερες αναλυσεις των προβληματων που εχουν εμφανιστει μεσα στο ΑΚΕΛ πιστευουν αυτα που διακυρησσουν για τον εαυτο τους οι μειοψηφουντες του ΑΚΕΛ. Πειθονται οτι τα ρηγματα στην "μονολιθικοτητα" του ΑΚΕΛ οφειλονται πραγματι στο οτι καποιοι αναμεσα στην ηγεσια ειτε εχουν οι ιδιοι προβλημα με τον σταλινισμο και θελουν "διαφανεια", "ανανεωση" κ.ο.κ. ή αναγκαζονται απο την βαση να παρουν τετοιες θεσεις.

Απο τα αριστερα του ΑΚΕΛ, η πιο συγκροτημενη προσπαθεια για μια εξηγηση εγινε απο την "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ", σε αρθρο του Θ. Δημητριου. Η πρωτη εκτιμηση ειναι οτι τα προβληματα οφειλονται κυρια σε αλλαγες στην ιδια την εργατικη ταξη:

> "Μια τετοια αλλαγη στις διαδικασιες του ΑΚΕΛ δεν μπορει με κανενα τροπο να υποτιμηθει. Ειναι ευκολο να την απορριψουμε σαν διακοσμητικη... ειναι ομως μονο μια επιφανειακη εκτιμηση που δεν θα 'βλεπε σωστα **τις δραστικες αλλαγες στη συνειδηση της εργατικης ταξης και ειδικοτερα της Ακελικης βασης**. Ειναι **αυτες οι αλλαγες που επιβαλλουν τις αλλαγες στις διαδικασιες** που βλεπουμε σημερα στα ηγετικα επιπεδα του ΑΚΕΛ...." (1)

Γιατι ομως οξυνθηκαν αυτα τα προβληματα το φθινοπωρο του 87; Η εξηγηση που δινει ο Θ. Δημητριου ειναι οτι:

> "... η επιτυχια στις δημοτικες εκλογες δημιουργησε τις συνθηκες για την αντεπιθεση της γραφειοκρατιας..."

Η "αντεπιθεση" αυτη, συμφωνα παντα με το ιδιο αρθρο, αρχισε μεσα στο 16ο Συνεδριο του ΑΚΕΛ, τον Νοεμβρη του 1986. Τα ρηγματα ομως **στην ιδια την ηγεσια** του ΑΚΕΛ δεν εμφανιστηκαν **δημοσια** ουτε αμεσως μετα την ηττα του ΑΚΕΛ στις εκλογες του '85 ουτε μετα την νικη του στις δημοτικες εκλογες, αλλα αρκετα αργοτερα, κοντα στο τελος του 1987, και αφου η βαση ειχε παψει απο καιρο να αντιδρα.

Ειναι αραγε πειστικο να οξυνονται τα προβληματα αναμεσα σε ηγετικα στελεχη τον καιρο που εχει ελαττωθει, εξαφανιστει σχεδον, η αντιδραση της βασης; Δεν θα πιστωναμε με υπερβολικη ευαισθησια παλιες σταλινικες καραβανες σαν τον Κανναουρο, τον Αγγελιδη, τον Ζιαρτιδη και τον Διγκλη αν πιστευαμε οτι μηνες μετα που ειχε καταλαγιασει η αντιδραση αναμεσα στα απλα μελη ενοιωσαν την αναγκη για "γκλασνοστ";

Ουτε μπορουμε να πιστωνουμε τους ιδιους αυτους με παρομοιες "αριστερες" ευαισθησιες και να μιλαμε για καποια αριστερη αντιδραση που υπηρξε απο αυτους εναντια στην επιλογη του Βασιλειου σαν τον υποψηφιο που θα υποστηριζε το κομμα. Το "Εμπρος", εκτος απο τον δακρυβρεκτο "περεστροικο" οιστρο του, καθε αλλο παρα σαν "αριστεροτερο" του κυριαρχου κομματιου της Ακελικης ηγεσιας μπορει να θεωρηθει.

Μειοψηφία: Συνεργασία με το ΔΗΣΥ

Ωστοσο η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" χρησιμοποιει, προφανως σαν αποδειξη της σχεσης των "δραστικων αλλαγων στην βαση" με την συμπεριφορα της ηγεσιας, την αντιθεση στην ηγεσια του ΑΚΕΛ ενος σημαντικου "ανανεωτικου":

> "Κυρια κατηγορια εναντια στον αρχισυντακτη Α. Κανναουρο ηταν οτι δεν μπορουσε να υποστηριξει ικανοποιητικα τον Βασιλειου. Αποδειξη; ο Α. Κανναουρος ψηφισε εναντια στην υποψηφιοτητα Βασιλειου στην κομματικη του ομαδα. Το μηνυμα ηταν καθαρο: η 'γκλασνοστ' ειχε παρατραβηξει, επρεπε να μπουν φραγμοι... η νεα εφημεριδα [Εμπ-

ρος] αρχισε ν' αποτελει μια σοβαρη αντιπολιτευτικη φωνη με υποστηρικτες **οχι μονο στην βαση του κομματος αλλα και στην ηγεσια....**"

Πραγματι ο Κανναουρος ειχε προβλημα με την επιλογη Βασιλειου. Αλλα πως να θεωρηθει αυτο σαν παραχωρηση σε καποιες "αριστερες πιεσεις" απο την βαση οταν ειναι επισης γνωστο οτι ο Κανναουρος κατηγορηθηκε οτι δεν υπακουσε στις αποφασεις του Συνεδριου επειδη ηθελε συνεχιση της συνεργασιας με το ΔΗΣΥ;

Η κατηγορια οτι οι "ανανεωτικοι" θελουν στενοτερη συνεργασια με το ΔΗΣΥ δεν ειναι σταλινικη λασπολογια. Οποιοι θυμουνται την προεκλογικη δημοσιογραφικη διασκεψη του Βασιλειου ισως να θυμουνται και την ερωτηση του Καναουρου στον Βασιλειου για το πως θα μπορεσει να κυβερνησει χωρις την υποστηριξη της "πλειοψηφιας της βουλης". Με τα δεδομενα των προηγουμενων δυο χρονων, αυτη η ερωτηση μονο την αναγκη συνεργασιας με το ΔΗΣΥ θα μπορουσε να υπονοει.

Η αποφαση που αποκλειε οποιαδηποτε μελοντικη "συμπορευση" με τον ΔΗΣΥ παρουσιαστηκε σαν η πιο σημαντικη του Συνεδριου. Η φραση "το συνεδριο αποφασισε για τις σχεσεις με τα αλλα κομματα" δινει και παιρνει, αυτο επικαλεσθηκε και ο Χριστοφιας στην συνεντευξη που εδωσε στην τηλεοραση την μερα της εκλογης του, οταν ρωτηθηκε για τις "διαφωνιες" μεσα στο κομμα.

Μετεκλογικα βεβαια οι ερωτησεις του Καναουρου εχουν απαντηθει. Ο Βασιλειου εκλεχτηκε, η "Αληθεια" ειναι σχεδον συμπολιτευση και ο Κληριδης δηλωσε "μεγαλοψυχα" οτι θα υποστηριζει τον Βασιλειου "για το καλο της Κυπρου". (2) Αλλα πριν τις εκλογες δεν μπορουσε να ειναι κανεις βεβαιος για τα αποτελεσματα της επιλογης του Βασιλειου και ενος προγραμματος που δεν συμπεριλαμβανε "κυβερνηση εθνικης ενοτητας".

πραγματικός λόγος το Κυπριακό

Και σε αυτη την περιπτωση εκεινο που τραυματισε την "μονολιθικοτητα" του ΑΚΕΛ ηταν οι εσωτερικες διαφωνιες που δημιουργηθηκαν απο τα διλληματα και τα αδιεξοδα του κομματος εξαιτιας της "ενδοτικης" του πολιτικης στο Κυπριακο. Η "εσωκομματικη δημοκρατια", η "διαφανεια" και η "ανανεωση" δεν ειναι παρα τα προσχηματα που χρησιμοποιει η μειοψηφια. Και η μονη συνδεση ολων αυτων με την οποιαδηποτε ριζοσπαστικοποιηση υπηρξε στην βαση του ΑΚΕΛ ειναι η προσπαθεια της μειοψηφιας να τα χρησιμοποιησει στην παλη της με την πλειοψηφια για την δικια της συγκεκριμμενη πολιτικη.

Ειναι φυσικο για μια μειοψηφικη ταση που δεν μπορει να βγαλει στην φορα τις πραγματικες της διαφωνιες (γιατι τοτε σιγουρα θα χασει!) να αρπαζεται απο προβληματα εσωτερικης δημοκρατιας και "διαδικασιων" (βλεπε στο πρωτοσελιδο αρθρο του "ΕΜΠΡΟΣ" 17/4 οτι οι πολιτικες αλλαγες πρεπει και μπορουν "να ξεκινησουν απο τις διαδικασιες"). Και ειναι επισης φυσικο να χρησιμοποιησει τον Γκορμπατσοφ και την περεστροικα σαν προκαλλυμα οταν θελει να παλεψει για αλλαγη γραμμης και ηγεσιας (ο Χριστοφιας θεωρειται απλη διαδοχη).

Ποια ειναι αυτη η μειοψηφια, ποιες ειναι οι πραγματικες διαφωνιες της και ποσο αγεφυρωτες ειναι;

Το "Εμπρος" γραφει πυρινα οσο και ασαφη αρθρα εναντιον των "ηγετισκων" και της "σταλινικης νοοτροπιας" καποιων μεσα στο ΑΚΕΛ. Το "Εργατικο Βημα", που η εσωκομματικη πειθαρχια το εμποδιζει να κανει κατι τετοιο, εχει ωστοσο αναλαβει να καταγγελει οσο πιο φωναχτα και επιδεικτικα μπορει τον "σταλινισμο" σε ενα θεωρητικο ιστορικο επιπεδο. Και οσο καταγγελει το "Εμπρος" τα οργανα του Κομματος για αντιδημοκρατικοτητα, τοσο εκθειασε το τελευταιο συνεδριο της ΠΕΟ σαν υποδειγμα δημοκρατικοτητας και "διαφανειας".

Αυτα δεν σημαινουν απαραιτητα οτι υπαρχει καποια συννενοηση ή συμμαχια μεταξυ τους. Σημαινουν ομως σιγουρα οτι η ηγεσια της ΠΕΟ και η συνταξη του "Εμπρος" εχουν τουλαχιστον κοινους πολιτικους προσανατολισμους, προωθουν την ιδια πολιτικη.

Ποια ειναι αυτη η κοινη πολιτικη; Η πιο φανερη **πολιτικη** διαφορα εκεινων που ελεγχουν την ΠΕΟ απο εκεινους που ελεγχουν τον υπολοιπο κομματικο μηχανισμο αφορα σιγουρα το Κυπριακο. Ο Ζιαρτιδης ηταν απο πολυ παλια (απο το 1980 τουλαχιστον) ο θεωρητικος της "επαναπροσεγγισης" και των "λαθων που εκανε η πλευρα μας", των βασεων δηλαδη της προπαγανδας με την οποια εμφανιζεται ο "ενδοτισμος" του ΑΚΕΛ.

Το 1985 ο Ζιαρτιδης βρισκονταν στην πρωτη γραμμη, ιδιαιτερα στην Βουλη, σαν ο εκφραστης της "ενδοτικης" πολιτικης του ΑΚΕΛ. Μετα την ηττα των βουλευτικων, ο Ζιαρτιδης εξαφανιστηκε απο το προσκηνιο, στο οποιο παρεμεινε μονο ο Παπαιωαννου με την πολιτικη "εμεις οι ελληνοκυπριοι δεν φταιξαμε, για ολα φταιει ο ιμπεριαλισμος".

Και αυτη η διαφορα συνεχιζεται και στην περιοδο που περναμε. Τρεις μονο μερες μετα τον χαρακτηρισμο απο τον Ζιαρτιδη του "πνευματος του Νταβος" σαν την "μεγαλυτερη υπηρεσια προς την Κυπρο", γινεται η ομιλια του Παπαιωαννου στην Κ.Ε. που αντιμετωπιζει με πολυ μεγαλυτερη καχυποψια το Νταβος:

> "Εγινε και εξακολουθει να γινεται πολυς λογος για το 'πνευμα του Νταβος'. Μερικες εφημεριδες μαλιστα **προχωρησαν και σε συμπερασματα** [προφανως και ο Ζιαρτιδης μαζι τους]...
>
> Αν το πνευμα του Νταβος... αφορα την σχετικη χαλαρωση στην ενταση που υπηρχε στις σχεσεις Ελ-

λαδας - Τουρκιας... τοτε δεν μπορουμε παρα να το χαιρετισουμε...

> Αν ομως αυτο το πνευμα σημαινει με οποιοδηποτε τροπο διμερη, τριμερη ή πενταμερη για την λυση του Κυπριακου ειμαστε εναντιον γιατι βγαζει το Κυπριακο απο τα πλαισια και τις αποφασεις του ΟΗΕ. Δεν το πιστευουμε ομως. Θελουμε να τονισουμε πως θαταν σοβαροτατο λαθος που θα στοιχισει παρα πολυ στην Κυπρο..." (3)

Αυτα δεν σημαινουν οτι υπαρχουν "ενδοτικοι" (Ζιαρτιδης) και "απορριπτικοι" (Παπαιωαννικοι) μεσα στο ΑΚΕΛ. Ολο το ΑΚΕΛ ειναι "ενδοτικο", το ζητημα ειναι τι θεωρει το καθε κομματι της γραφειοκρατιας οτι μπορει να θυσιαστει στην εξυπηρετηση της πολιτικης αυτης.

Το '85 η ηγεσια του ΑΚΕΛ εμοιαζε "ενωμενη". Δεν ειχε φανει ακομα ποσο μπορουσε να του κοστισει η πολιτικη του.

Ο κινδυνος του εκλογικου αδυνατισματος του κομματος εξαιτιας της "ενδοτικης" πολιτικης του και της αναγκαστικης "συμπορευσης" με το "ΔΗΣΥ" ειχε φυσικα προβλεφθει απο τους "πολιτικους παρατηρητες" (εφημεριδες 1985, δημοσκοπησεις). Αλλα μονο πολυ αργα, την τελευταια βδομαδα πριν τις εκλογες, φανηκε ποσο πραγματικος ηταν, και αντιμετωπιστηκε απο το ΑΚΕΛ με ενα ξαφνικο ξεσπασμα αντισυναγερμικης και φιλεργατικης προπαγανδας που δεν σταθηκε ομως αρκετη για να αποτρεψει το μοιραιο.

Για ενα εκλογικα προσανατολισμενο κομμα, η ηττα του '85 δεν μπορουσε να θεωρηθει σαν μια αναποφευκτη απωλεια, ενα κακο αναγκαιο για την προωθηση της πολιτικης του. Θεωρηθηκε σαν πανωλεθρια. Και εκτος απο την απωλεια της εκλογικης δυναμης, υπηρξε προβλημα και με την βαση του κομματος, η οποια αμφισβητησε για πρωτη φορα την λειτουργια και την ηγεσια του κομματος, επειδη ειναι διαπαιδαγωγημενη και αυτη να μετραει τα παντα με τις ψηφους και την επιτυχια στις εκλογες.

Ειναι ειρωνικο ποσο αναποδογυριστηκαν ολα τα τελευταια χρονια. Οταν το 1985 το ΑΚΕΛ αποφασιζε να κανει, εστω για τους δικους του λογους, μια αριστερη στροφη στο Κυπριακο (για την ακριβεια, λιγοτερο δεξια) και να εμφανιστει λιγοτερο εθνικιστικο απο οτι τα προηγουμενα χρονια, ολη η εθνικιστικη πολιτικη ατμοσφαιρα των τελευταιων δεκαετιων, της οποιας σημαντικος δημιουργος ηταν αυτο το ιδιο, στραφηκε εναντιον του. Η κριτικη που του εγινε εμφανιζονταν να ερχεται σχεδον ολη απο τα "αριστερα". Απο την "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" και την ιδια την ΕΔΕΚ μεχρι το ΔΗΚΟ, ολοι το κατηγορησαν οτι ξεχασε τους ιμπεριαλιστες και τους πραξικοπηματιες, και οτι προωθουσε "ενδοτικη, αρα νατοικη" λυση. Οι μονοι συμμαχοι απο οπου μπορουσε να βρει συμπαθεια (εκτος απο τους ανυπαρκτους διεθνιστες σαν εμας) ηταν απο το κομματι εκεινο της αστικης ταξης του οποιου την πολιτικη εκφραση, το ΔΗΣΥ, ειχε το ιδιο βαφτισει σαν την πιο ακραια δεξια "φασιστικη" κατασταση.

Ετσι η "αυτοκριτικη" του ΑΚΕΛ στο συνεδριο του '86 προσανατολιστηκε κυρια στην συνεργασια του με τον Συναγερμο και την σταση του στο Κυπριακο το '85. Κανεις φυσικα δεν σκεφτηκε να κριτικαρει την προηγουμενη υπερπατριωτικη περιοδο που εκανε την στροφη του '85 τοσο ακριβη. Αντιθετα, ενδομυχα η ηγεσια του ΑΚΕΛ συμπληρωσε την "αυτοκριτικη" της με καποιες ανεπισημες αποφασεις. Δεν θα αφηνε πια τους "απορριπτικους" να της βγουν πατριωτικοτερα, θα εφερνε και αυτη στο προσκηνιο ξανα τις αντικατοχικες πορειες και τα "εξω και ο τελευταιος τουρκος στρατιωτης και εποικος".

η ΕΣΣΔ

Κατι αλλο που πρεπει να επιρρεασε σημαντικα τις αποφασεις της ηγεσιας ηταν και αυτα που βγηκαν στην φορα με το περιφημο εκεινο αρθρο της Ρωσικης εφημεριδας "Σοβιετσκαγια Ρωσια", που οπως εγραφε η Χαραυγη της 17 Δεκεμβρη του '85:

> "αναφερεται στις επικρισεις που ακουστηκαν κατα της στρατηγικης της κυπριακης κυβερνησης, δηλ. του κ. Κυπριανου, κατα τις συνομιλιες και διερωταται εαν η σταση της κυπριακης κυβερνησης ηταν σταση αδιαλλαξιας ή σταση αρχης"

"Εμεις ειμαστε αναμεσα σε κεινους που επεκριναν την πολιτικη-στρατηγικη της κυβερνησης Κυπριανου" παρατηρουσε χολωμενη η Χαραυγη. Μα το χειροτερο ηταν οτι:

> "Η 'Σ.Ρ.' γραφει οτι 'σαν αποτελεσμα των εκλογων 22 εδρες απο τις 56 της Βουλης πηγαν στο Δημοκρατικο Κομμα με επικεφαλης τον κ. Σπυρο Κυπριανου και στην ΕΔΕΚ, πειστικη αποδειξη οτι οι Κυπριοι υποστηριζουν μια ελευθερη και ανεξαρτητη πατριδα, υποστηριζουν την πολιτικη της ενοτητας και της εδαφικης ακεραιοτητας της Κυπρου'"

Δεν ειναι περιεργο μετα απο ολα αυτα που η Χαραυγη εγραφε "θεωρουμε οτι ειναι καθηκον μας να σχολιασουμε το δημοσιευμα", και οτι "Εαν μονο αυτες οι 22 εδρες απο τις 56 αποτελουν την πειστικη αποδειξη οτι ο λαος της Κυπρου θελει μια ελευθερη κι ανεξαρτητη πατριδα ενωμενη και εδαφικα ακεραιη, τοτε απο της αποψης αυτης ο λαος μας ηττηθηκε". Ουτε ειναι περιεργο το οτι η "Αληθεια" την επομενη ημερα διερωτονταν "Η Μοσχα αποκηρυττει το ΑΚΕΛ;"

Τιποτα το παραδοξο δεν υπηρχε σε αυτα. Η Σοβιετικη Ενωση εχει κατα καιρους πολυ καλους λογους να παιρνει το μερος των "απορριπτικων", οπως παρατη-

ρησε ακομα και ο Θεοδωρακης την προηγουμενη φορα που εκανε "φιλοτουρκικες" δηλωσεις:

> "Φταινε και οι Τουρκοι, αλλα φταιμε και εμεις. Και φυσικα φταινε και αυτοι που μας βαζουν, αυτοι που εχουν καθε λογο να καλλιεργουν την διενεξη Τουρκιας - Ελλαδας. Αυτη η διενεξη ακομα και για τους Σοβιετικους μπορει να ειναι ευπροσδεκτη, γιατι οι Σοβιετικοι εχοντας το φοβο μιας επικειμενης εισβολης απο το ΝΑΤΟ, βλεπουν με καλο ματι το να τσακωνονται δυο μελη του ΝΑΤΟ. Αδυνατιζει η Συμμαχια." (4)

Εγκαταλειψη λοιπον οχι μονο απο την εκλογικη του βαση αλλα και απο την Σοβιετικη Ενωση. Τα αποτελεσματα τα ξερει ολος ο κοσμος. Ακομα και μετα τις δημοτικες εκλογες, ακομα και μετα την νικη του Βασιλειου, το μεγαλυτερο μερος της ηγεσιας του ΑΚΕΛ δεν ξεχασε την τρομαρα που πηρε.

το κόμμα ή η πολιτική του

Το διλημμα πια, για να το βαλουμε χοντροκομμενα, βρισκονταν αναμεσα στην διατηρηση της εκλογικης πελατειας και της βασης του κομματος (που απαιτουσε αντισυναγερμισμο και μαχητικο εθνικισμο) και στην εφαρμογη της "ενδοτικης" πολιτικης που εξυπηρετουσε τα συμφεροντα των κοινωνικων στρωματων που εκφραζει η ηγεσια του σαν συλλογικος καπιταλιστης που διαχειριζεται ενα σημαντικο μερος της "εθνικης οικονομιας". Αυτη την πολιτικη η πλειοψηφια της ηγεσιας θεωρουσε οτι μπορουσε πια να προωθει μονο με πλαγιους τροπους. Για αυτο και ολο το πριν τις εκλογες του '88 διαστημα η Χαραυγη προσπαθουσε κυρια να αποδειξει και να επιμεινει οτι οι θεσεις του ΑΚΕΛ **διαφεραν** απο αυτες της "Αληθειας", επειδη (παλια μου τεχνη κοσκινο) οι θεσεις της Αληθειας ηταν φιλοδυτικες ενω του ΑΚΕΛ ηταν αντιιμπεριαλιστικες. Για αυτο και αναγκαστηκε να ανακαλυψει και να δημιουργησει εναν "ενδοτικο" υποψηφιο που οπως τον εκθειασε ο Καραμανλης:

> "εχει θαρρος, **αλλα προπαντος ειναι απαλλαγμενος απο αμαρτιες του παρελθοντος.** Αυτα θα τον βοηθησουν να αντεπεξελθη καλυτερα στις ευθυνες των καθηκοντων του" (5)

Η μειοψηφια ομως, ιδιαιτερα μετα το Νταβος, την επικρατηση της πολιτικης της "υφεσης" μεσα στην γραφειοκρατια της ΕΣΣΔ (6) και την εκλογη του Βασιλειου, αισθανεται οτι η συνεχιση μιας τετοιας σχεδον "απορριπτικης" στασης ουτε αναγκαια ειναι ουτε βοηθα στην ενοτητα του "ενδοτικου" μετωπου και στην αποτελεσματικη προωθηση της πολιτικης του. Σιγουρα η εκδηλωση για την "επαναπροσεγγιση" στην Πυλη Αμμοχωστου κερδισε απο τον συνδιασμο Διγκλης (Γ.Γ. της ΠΕΟ) και Ματσης (Αντιπροεδρος του ΔΗΣΥ). Τι αλλο ομως ειναι αυτο παρα εξακολουθηση της "συμπορευσης", κατι που η Χαραυγη εξακολουθει να σαμποταρει, παραλειποντας στην σχετικη ειδηση να αναφερει την συμμετοχη του Ματση. Αυτες ηταν οι πραγματικες διαφορες αναμεσα στην υποψηφιοτητα του Διγκλη και στην υποψηφιοτητα του Χριστοφια, δηλαδη για το πως θα εφαρμοζονταν ο "ενδοτισμος" του ΑΚΕΛ, συγκαλυμενα και με κινδυνο να αποτυχει, ή επιθετικα, εστω και αν αυτο θα σημαινε ισως καποιες ακομα εκλογικες και οργανωτικες θυσιες για το κομμα.

Τα δυσκολα διλληματα παντα φερνουν διαφοροποιησεις, ισως και διασπασεις. Γιατι ομως σε αυτη την περιπτωση η διαφοροποιηση εγινε με αυτον τον τροπο; Γιατι ηταν η ηγεσια της ΠΕΟ που επαιξε τον ρολο του συνεπεστερου εκφραστη του "ενδοτισμου", οταν η υπολοιπη κομματικη γραφειοκρατια τοβαζε σχεδον στα ποδια; Ο λογος ειναι οτι ο "ενδοτισμος" πηγαζει απο τις οικονομικες επιλογες και αναγκες, που σπρωχνουν για γρηγορη λυση στο κυπριακο, ενω η υποχωρηση απο την "ενδοτικη" πολιτικη ξεκιναει απο την αναγκη διατηρησης ή επανακτησης της εκλογικης και κομματικης βασης και της σταθεροτητας στο κομμα.

η πολιτική κομματική γραφειοκρατία και οι τεχνοκράτες και μάνατζερς

Η ΠΕΟ ειναι η πιο ευαισθητη στην οικονομικη πραγματικοτητα οργανωση του κομματος. Η διαδικασια της διαπραγματευσης τους φερνει συνεχεια σε επαφη με τις "οικονομικες πραγματικοτητες", και με τους εργατες αλλα και με τους αστους (ατομικα και συλλογικα με την κυβερνηση). Οι μελετες για την "παραγωγικοτητα", για την "ανταγωνιστικοτητα της οικονομιας", για την ΑΤΑ, τις "κοινωνικες ασφαλισεις" κλπ ειναι ολες <u>δουλεια της ΠΕΟ</u>. Σαν γραφειοκρατες "διαπραγματευτες", δεν πανε στους αστους κουβαλωντας μαζι τους την απειλη της δρασης της εργατικης ταξης αλλα τα "επιστημονικα" τους επιχειρηματα για το τι αντεχει η εθνικη οικονομια και τι ειναι καλο για αυτην. Εκεινοι που δεν διστάζουν να κρατουν το βαρος της προβαλλης των πιο αντεργατικων θεσεων για το καλο της "εθνικης οικονομιας" ειναι η ΠΕΟ (βλεπε Ενδυση) και το "Εμπρος" με την σταση του στην απεργια στις Κυπριακες Αερογραμμες. Η ΠΕΟ ειναι με δυο λογια κατι σαν το ανεπισημο "υπουργειο εθνικης οικονομιας" και "κεντρο οικονομικων μελετων" του ΑΚΕΛ.

Η περιοδος απο το 1980 και μετα ειναι μια πορεια προς την οικονομικη υφεση, κατι που η διαπιστωση του τουλαχιστον (αλλα και η αντιμετωπιση του) αφορα πρωτα και κυρια την ΠΕΟ και μετα τον υπολοιπο ακελικο μηχανισμο.

Εκτος απο αυτο, η εργατικη ταξη μπορει να μην ειναι σημερα διεθνιστικη ωστοσο ειναι λιγοτερο εθνικιστικη απο τους μικροαστους με τους οποιους εχει να κανει περισσοτερο ο κομματικος παρα ο συνδικαλιστικος οργανισμος. Με αυτη την εννοια ειναι μικροτεροι οι κινδυνοι

οργανωτικης συρρικνωσης της ΠΕΟ απο τον "ενδοτισμο", που μπορει να τον περασει και για "διεθνισμο".

Αντιθετα οι "κομματαρχες" ενδιαφερονται περισσοτερο για την εκλογικη δυναμη και την ενοτητα του κομματος, και ειναι πιο ευαισθητοι στα μικροαστικα εθνικιστικα στοιχεια μεσα στις ομαδες βασης του και στην πιθανοτητα να μην επικρατησει τελικα ο Γκορμπατσωφ και να εχουν παλι να κανουν με τους τυπους της "Σοβιετισκαγια Ρωσια".

πόσο μεγάλες είναι οι διαφωνίες τους

Απο πολιτικη αποψη κανεις, ουτε απο τους "σκληρους" ουτε απο τους "ρεαλιστες" του ΑΚΕΛ-ΠΕΟ, δεν μπορει να αφεθει τελειως ουτε στο "πνευμα του Νταβος", ουτε και στην συνεργασια με το ΔΗΣΥ. Στο βαθμο που οι εξελιξεις απαλυνουν το προβλημα της προωθησης της "ενδοτικης" πολιτικης χωρις να πληγεται η αντισυναγερμικη και πατριωτικη εικονα του κομματος στην βαση και την εκλογικη του πελατεια, οι σημερινοι αντιπαλοι δεν θαχουν κανενα προβλημα να τα "βρουν" και να ξανακτισουν την "μονολιθικοτητα" του κομματος. Και για την ωρα τα πραγματα πανε κατα κει. Ο Βασιλειου παιρνει ανεξοδη για το ΑΚΕΛ υποστηριξη απο τον Κληριδη, που φαινεται ετοιμος να "θυσιαστει" για χαρη της λυσης του Κυπριακου. Το προβλημα που παραμενει για την ωρα ειναι περισσοτερο οι δυνατοτητες καποιας ΕΟΚΑ Γ' να ανατιναξει ολο αυτο το κλιμα παρα η αντιδραση της κομματικης βασης.

Το προβλημα της αντιδρασης της κομματικης βασης στην εκλογικη ηττα του '85 ξεπεραστηκε αρκετα ανωδυνα για την κομματικη γραφειοκρατια. Ουτε ηταν αυτο που δημιουργησε τα ρηγματα στην "μονολιθικοτητα", επειδη τελικα η κριτικη της βασης για την ηττα του 1985 αφορουσε κυρια ενα ζητημα πανω στο οποιο ειχε διαπαιδαγωγηθει ολα τα προηγουμενα χρονια, και που εκαιγε εξισου και την ηγεσια: το χασιμο των ψηφων. Δεν αμφισβητηθηκε ουτε ο ρεφορμιστικος εκλογικος προσανατολισμος του κομματος ουτε ο εθνικισμος του. Η πλειοψηφια της ηγεσιας συμφωνησε με την βαση... ο αντισυναγερμισμος, η "σκληροτερη" πολιτικη στο Κυπριακο και μια πιο "καλοφτιαγμενη" Χαραυγη μπορουσαν να ξανακερδισουν τις χαμενες ψηφους. Οσο για την δυσφορια της βασης για την επιλογη του αστου Βασιλειου, η ηγεσια ειχε ενα επιχειρημα στο οποιο κανενας δεν μπορεσε να δωσει πειστικη απαντηση: "πως αλλοιως θα κερδισουμε τις εκλογες;".

Η βαση του κομματος χρησιμοποιηθηκε εξισου και απο τις δυο πλευρες της ηγεσιας. Η κυριαρχη ταση χρησιμοποιησε τον αντισυναγερμισμο και τον πατριωτισμο της κομματικης και εκλογικης βασης, ενω η μειοψηφια χρησιμοποιησε τις δημοκρατικες διαθεσεις της βασης, χωρις ομως ποτε να τολμησει να πει στην βαση για ποια πολιτικη ηθελε τα δημοκρατικα της δικαιωματα. Πως μπορουσαν αλλωστε οπως προτεινε η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" να "δωσουν την μαχη στις ομαδες βασης του κομματος" και "να εχουν σοβαρες πιθανοτητες να κερδισουν" (7) με ενα "ενδοτικο" και οχι αντισυναγερμικο προγραμμα;

1. "Σοσιαλιστικη Εκφραση" αρ. 177 Μαης 88

2. "Αληθεια" 18/4/88.
Και μετεκλογικα ο ιδιος ο Κανναουρος εχει δειξει πολυ πιο καθαρα οτι το προβλημα του ηταν η συνεχιση της συνεργασιας με το ΔΗΣΥ. Στο "ΕΜΠΡΟΣ" της 24 Ιουλη γραφει: "ΝΑ ΠΑΥΣΕΙ λοιπον, η μαζοχιστικη και καταστροφικη τακτικη και νοοτροπια του κατατεμαχισμου και της ταξινομησης του λαου μας σε πατριωτικες και μη πατριωτικες δυναμεις.. δεν δικαιουμαστε να μονοπωλουμε τον πατριωτισμο και, πολυ περισσοτερο να απονεμουμε πιστοποιητικα πατριωτισμου ως να ηταν ο λαος και οι πολιτικες του δυναμεις προιον για δημοπρασια!... Ειναι καιρος να επιμενουμε να βρισκουμε καποιο... συναινετικο στοιχειο που θα επιτρεπει και θα προαγει την κοινη δραση **ολων** των πολιτικων δυναμεων".

3. "Χαραυγη" 23/3/88

4. "ΑΛΗΘΕΙΑ" 26/10/86, απο συνεντευξη του Θεοδωρακη στο Περιοδικο "ΕΝΑ"

5. "Φιλελευθερος" 24/4/88

6. Αξιζει να παρατηρησουμε οτι η ιδια "Σοβιετισκαγια Ρωσια" που υποστηριξε τους "απορριπτικους" μετα τις εκλογες του '85 ειναι αυτη που εκφρασε τις περισσοτερες αντιδρασεις στην πολιτικη του Γκορμπατσοφ γενικα, και οτι το "Εργατικο Βημα" με την σειρα του στα τευχη της 20/4/88 και 27/4/88 αναδημοσιευει τις απαντησεις της Πραβδα εναντιον της "Σοβιετισκαγια Ρωσια"

7. Αρθρο Θ. Δημητριου "Σοσιαλιστικη Εκφραση" 173 Νιομβρης '87

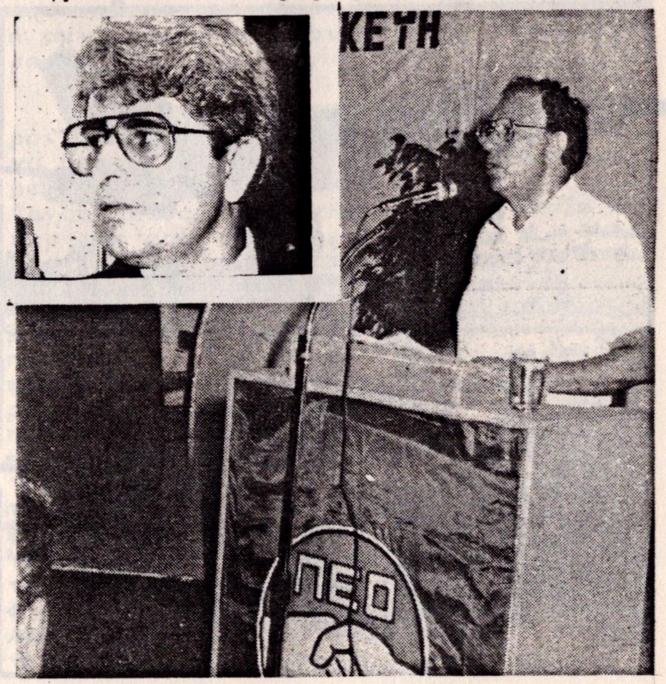

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Το 1985 οι αντιφασεις των αστων δημιουργησαν ρηγματα στον εθνικισμο των μαζων, τα οποια αναποφευκτα επεκταθηκαν και στην πολιτικη της ταξικης συνεργασιας για να "αντιμετωπισθουν οι εθνικοι κινδυνοι". Τα τελευταια χρονια εγιναν μια σειρα εργατικοι αγωνες (ενδυση, τραπεζες, ΡΙΚ, αμιαντορυχοι, Κυπριακες αερογραμμες, βοηθοι χωρομετρες) που, παρολο που στην πλειοψηφια τους ηταν αμυντικοι, ξεφυγαν απο τα ορια της "πολιτισμενης διαφωνιας" μεσα στα πλαισια της συνεργασιας των ταξεων. Οι εργατριες της ενδυσης αμφισβητησαν την μεσολαβηση του υπουργειου και την προτροπη της ηγεσιας των συντεχνιων τους να την δεχτουν. Οι τραπεζικοι το ιδιο. Οι αεροσυνοδοι αγνοησαν τον "Κωδικα Βιομηχανικων Σχεσεων".

Ειναι σιγουρο οτι η μεγαλυτερη μαχητικοτητα αυτων των αγωνων δεν οφειλονταν μονο στις οικονομικες και καποιες κοινωνικες αλλαγες που μεσολαβησαν, αλλα και στο οτι η εργατικη ταξη ενοιωθε να την βαραινει λιγοτερο το φαντασμα της "εθνικης ενοτητας" εξαιτιας του "εθνικου προβληματος", κατι στο οποιο επαιξε μεγαλο ρολο η σταση των "ενδοτικων" το 1985. Η εμφανιση και το δυναμωμα μιας "απορριπτικης" ΕΟΚΑ Γ' μπορει να θαψει αυτα που κερδιθηκαν απο αυτη την αποψη.

Αλλα και απο την γενικοτερη κοινωνικη αποψη, οσο και αν δημαγωγει ενα κομματι της επιδοξης ΕΟΚΑ Γ' γυρω απο την οικολογια, τα δικαιωματα των γυναικων, των ομοφυλοφιλων, της νεολαιας και αλλων καταπιεσμενων στρωματων, στην εξελιξη του θα αποδειχθει ο χειροτερος εχθρος τους.

Ενα απο τα συνθηματα του ειναι η στρατευση των γυναικων - η "ισοτητα" στην καταπιεση. Ουτε μπορουν να αποφυγουν σαν "απορριπτικοι" να ανησυχουν για "το προβλημα της υπογεννητικοτητας στην Κυπρο και την Ελλαδα και την πολιτικη του προεκταση σε σχεση με την τρομακτικη υπεργεννητικοτητα στην Τουρκια. (1)

Το δυναμωμα του εθνικισμου και του ρατσισμου εναντια στους εποικους και τους τουρκους δεν προκειται σιγουρα να ευνοησει την εμφανιση μεσα στις μαζες μιας θετικης στασης απεναντι σε αλλους "ξενους" ή "διαφορετικους" οπως οι ομοφυλοφιλοι ή οι μηχανοβιοι.

Οσο για την νεολαια, η νοτια Κυπρος προχωραει με βημα γοργο να φτασει την Ελλαδα σε αυτοκτονιες νεων στο στρατο. Μπορει οι "προοδευτικοι" της ΕΟΚΑ Γ' να ζητησουν "καλυτερη μεταχειρηση" στον στρατο για να γινει πιο "αξιομαχος", τωρα ομως που εμφανιστηκε και εδω ο πρωτος αντιρρησιας συνειδησης, δεν ειναι δυσκολο να φανταστει κανεις ποση υποστηριξη θα παρει απο τους υπερμαχους της "αμυνας".

Υπαρχουν παρομοια ιστορικα προηγουμενα. Μεγαλος αριθμος απο ομοφυλοφιλους και μελη αλλων καταπιεσμενων στρωματων τραβηχτηκαν απο την αρχικα "ριζοσπαστικη" δημαγωγια του χιτλερικου εθνικοσοσιαλισμου, και εγιναν μελη της παραστρατιωτικης οργανωσης των μελανοχιτωνων, των γνωστων Ες Α. Οταν ομως εγινε ενοχλητικο το γεγονος οτι εκτος απο εβραιους και κομμουνιστες οι "μελανοχιτωνες" χτυπουσαν και τους αστους ο Χιτλερ τους εσφαξε στις 30 Ιουνιου 1934, την "νυχτα των μεγαλων μαχαιριων". Το χιτλερικο καθεστως αφου κατελαβε την εξουσια εστελνε στα στρατοπεδα συγκεντρωσεως και τους φουρνους οχι μονο εβραιους και κομμουνιστες αλλα και γυφτους, διανοητικα καθυστερημενους, ομοφυλοφιλους - ολους τους "διαφορετικους" και "περιθωριακους". Αυτο ηταν το τιμημα της πιστης που εδωσαν αυτα τα κοινωνικα στρωματα στην "ριζοσπαστικη" δημαγωγια που συνοδεψε την γεννηση του ναζισμου.

Τα σχεδια των "απορριπτικων", και των επισημων κομματων αλλα, πολυ πιο σημαντικο, των μαχητικων "ριζοσπαστων απορριπτικων" που θελουν να κανουν την σωβινιστικη ρατσιστικη πολιτικη τους το περιεχομενο ενος λαικου κινηματος, θα επρεπε να παρουν μια εξισου δυναμικη μαζικη απαντηση απο το ιδιο το εργατικο κινημα.

Δυστυχως απο οτι φαινεται οι μονοι που αυτη την περιοδο μπορει να θελησουν να τους εμποδισουν θα ειναι το επισημο αστικο κρατος και η "ενδοτικη" μεριδα της αστικης ταξης, για να μη τους χαλασουν τα σχεδια για μια "συνεταιρικη" λυση. Αυτοι ισως μπορεσουν να εμποδισουν τους "απορριπτικους" να επιτυχουν τους πολιτικους τους στοχους.

Αυτο ομως γινεται με τετοιο τροπο που το εργατικο κινημα βγαινει και παλι χαμενο. Αν το αστικο κρατος στην ν. Κυπρο αντιμετωπισει τους μαχητικους ριζοσπαστες "απορριπτικους" με αστυνομικη καταστολη οπως εγινε στην Ελλαδα, το αποτελεσμα θα ειναι να δυναμωσουν σαν πολος ελξης αυτων που θελουν να πανε εναντια στην κρατικη καταπιεση και την αστικη εξουσια, και σε βαρος των δυνατοτητων εμφανισης μιας διεθνιστικης επαναστατικης αριστερας.

Βεβαια οι "ενδοτικοι", αριστεροι και δεξιοι, βρισκονται σημερα σε διαφορετικη θεση απο αυτη του '85. Πρωτα, τα μαθηματα απο τα παθηματα του '85 τα οποια ακομα προσπαθουν να ξεπερασουν, τους κανουν να φυλαγονται περισσοτερο. Και εχοντας την πολιτικη εξουσια δεν ειναι πια υποχρεωμενοι να αντιπαραταχθουν ιδεολογικα στους "απορριπτικους", μπορουν να αντιδρασουν πιο εμμεσα.

Ετσι το ΑΚΕΛ το ΔΗΣΥ και ο Βασιλειου προτιμησαν να δοκιμασουν να εκφυλισουν τους μαχητικους απορριπτικους, να τους αποδυναμωσουν κανοντας τους ενα απλο τμημα ενος πιο "μετριοπαθους" εθνικιστικου αλλα οχι "αντι-Νταβος" μαζικου κινηματος. Στην Αθηνα χρησιμοποιησαν τις οργανωσεις τους για να ελεγξουν τις κινητοποιησεις εναντια στο Νταβος, συμμετεχοντας σε αυτες και αφαιρωντας τους ενα μεγαλο μερος της αιχμης τους εναντια στο Νταβος και την πολιτικη της ελληνικης κυβερνησης.

Στην ν. Κυπρο κατα την επισκεψη του Οζαλ στην Αθηνα οργανωσαν οι ιδιοι χωριστες απο τα απορριπτικα κομματα εκδηλωσεις και πορειες στις οποιες κρατησαν μια αντιφατικη σταση. Απο την μια οι ανακοινωσεις δηλωναν οτι δεν ηταν εναντια στην "προσεγγιση" Ελλαδας και Τουρκιας, και δεν στρεφονταν εναντια στις επιλογες της Ελληνικης κυβερνησης. Συγχρονως ομως υπηρχε αρκετο κλιμα αντι-Οζαλ ωστε να ξεγελαστουν αρκετοι μαχητικοι εθνικιστες και να μην δυναμωσουν οι αλλες εκδηλωσεις. Το ΑΚΕΛ στην δικια του "αντικατοχικη" πορεια προς την "γραμμη Αττιλα", προβαλε συγχρονως την "επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους". Φυσικα εκεινο που ειχαν πραγματικα στον νου τους ηταν η επαναπροσεγγιση με την πατριωτικη τους βαση. Η πορεια "Η ΚΥΠΡΟΣ ΕΡΩΤΑ - ΠΡΟΣ ΤΙ Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΟΖΑΛ" ηταν ιδιαιτερα αντιφατικη. Οργανωθηκε απο τις "οργανωσεις αγωνιστων της ΕΟΚΑ" που βρυκολακιασαν τελευταια. Αλλα επικεφαλης ηταν και ο αντιπροεδρος του ΔΗΣΥ Ματσης, ξεκαθαρος και δηλωμενος "ενδοτικος" και υπερ του Νταβος. Παρομοια εγιναν με την επισκεψη Γιλμαζ στον βορρα οπου φανηκε πια και η επιτυχια της τακτικης των "ενδοτικων" διοτι οι εκδηλωσεις ηταν πολυ μικροτερες.

Η επιτυχια αυτης της πολιτικης σε συνδιασμο με την "απορριπτικη" σταση του Ντενκτας στην νεα πρωτοβουλια του Γκουεγιαρ που καθησυχασε τους εδω απορριπτικους, εχουν για την ωρα αμβλυνει την αντιπαραθεση "ενδοτικων" και "απορριπτικων" καθως και τους ερεθισμους για την δημιουργια μιας ΕΟΚΑ Γ' που θα ειχε στοχο να αποτρεψει την πιθανοτητα μιας "συμβιβαστικης" λυσης. Φυσικα τιποτα δεν εγγυαται οτι τα πραγματα δεν μπορουν να εξελιχθουν και μαλιστα πολυ ξαφνικα προς την προηγουμενη κατασταση αντιπαραθεσης.

Η ΣΤΑΣΗ ΜΑΣ

Σε μια τετοια περιπτωση εμεις δεν θελουμε ουτε να μετατρεψουν τα ΜΑΔΔ τους ριζοσπαστες "απορριπτικους" σε "πατριωτες λαικους ηρωες" ουτε να "αραιωθει" ο εξαλλος σωβινισμος τους μεσα σε ενα μαζικοτερο και "μετριοπαθεστερο" αλλα παλι εθνικιστικο κινημα. Αυτο που θα θελαμε να μπει στην θεση τους ειναι μια πολιτικη αντιμετωπιση απο τις εργαζομενες μαζες, τις συντεχνιες και τις αλλες εργατικες οργανωσεις που συνδιασμενη με την αρνηση της "αμυνας" και γενικοτερα του μιλιταρισμου θα εχτιζε μια μαζικη αντιπαραθεση με τους "απορριπτικους".

Και αυτο επειδη ειμαστε εναντια στους "μαχητικους" απορριπτικους εξαιτιας του σωβινισμου που καλλιεργουν μεσα στην ελληνοκυπριακη κοινωνια και οχι για τον "**πρακτικο**" λογο οτι μπορει να "ανατιναξουν" μια "συμβιβαστικη λυση". Τους **ελληνοκυπριους** επαναστατες και διεθνιστες, πρεπει να ενδιαφερει κυρια να αντιδρασουν σε καθε προσπαθεια της "δικιας μας" αστικης ταξης, οχι μονο της "απορριπτικης" αλλα και της "ενδοτικης" μεριδας της, να **επιβαλει** τις λυσεις που αυτη προτιμα σε βαρος και παρα την θεληση των τουρκοκυπριων και των εποικων. Οι επαναστατες πρεπει να ειναι ουδετεροι απεναντι στις προσπαθειες της καθε αστικης ταξης να πετυχει μια ευνοικοτερη λυση για τον εαυτο της. Για το εργατικο κινημα δεν εχει ιδιαιτερη σημασια αν θα υπογραφτει ή οχι μια "συνεταιρικη" λυση στα γρηγορα.

Ενω ειμαστε ουδετεροι και αδιαφοροι στο θεμα της "λυσης", **δεν μπορουμε να μεινουμε "ουδετεροι"** στον καβγα αναμεσα σε "απορριπτικους" και "ενδοτικους". **Ολοκληρη την περιοδο** που περναμε απο το '85 και μετα οι κινδυνοι απο τις αμεσες πολιτικες προοπτικες του "απορριπτικου" μετωπου συνεχιζουν να καθοριζουν την σταση μας, για παραδειγμα στις εκλογες, μια που λειπει μια επαναστατικη επιλογη. Ψηφισαμε και θα ψηφιζουμε ΑΚΕΛ οχι μονο επειδη ειναι το ρεφορμιστικο κομμα του πιο συνειδητοποιημενου τμηματος της ελληνοκυπριακης εργατικης ταξης, οχι μονο επειδη ειναι "αριστερο" κομμα, αλλα και επειδη εξαιτιας της "ενδοτικης" πολιτικης του εμφανιζεται σαν λιγοτερο πατριωτικο απο την σωβινιστικη ΕΔΕΚ που αυτοπεριγραφεται και αυτη σαν "αριστερο" κομμα. Ψηφιζουμε αυτη την περιοδο το "ενδοτικο" ΑΚΕΛ επειδη τα κερδη οποιοδηποτε κομματιου του "απορριπτικου" μετωπου σημαι-

νουν συγχρονως το δυναμωμα της εθνικιστικης ιδεολογιας μεσα στις μαζες, την αυξηση της αυτοπεποιθησης και κινητοποιησης των πιο σωβινιστικων στοιχειων, και την ελαττωση της αυτοπεποιθησης ή της δυνατοτητας να κινητοποιηθουν τα λιγοτερο εθνικιστικα.

Ακομα θα υποστηριξουμε τις διαφορες "ενδοτικες" εκδηλωσεις, οπως αυτες για την "επαναπροσεγγιση", παρα την υποκρισια αυτων που τις οργανωνουν.

Αυτο δεν μας μετατρεπει σε τμημα του "ενδοτικου" μετωπου. Η δραση μας μπορει να στρεφεται κυρια εναντια στους "απορριπτικους" ταυτοχρονα ομως στρεφεται και εναντια στους "ενδοτικους". Οχι μονο επειδη ξεσκεπαζει την υποκρισια τους και τις προθεσεις τους αλλα και επειδη εχει στοχους αντιθετους και απο αυτους του "ενδοτικου" μετωπου.

Οι "ενδοτικοι", οσο και αν τους κατηγορουν οι "απορριπτικοι" για "μειοδοτες", στην πραγματικοτητα δεν ψαχνουν παρα εναν αλλο δρομο για περισσοτερα εθνικα κερδη.

Αντιθετα οι διεθνιστες δεν προσπαθουν οπως αυτοι να πετυχουν την "καλυτερη δυνατη για μας τους ελληνοκυπριους λυση, κατω απο τις περιστασεις". Το σημαντικο ειναι να παψει η ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη να βλεπει οτι εχει διαφορετικα και αντιθετα συμφεροντα απο τους τουρκοκυπριους, τους τουρκους και τους εποικους εργατες και καποια κοινα συμφεροντα με τους "δικους της" ελληνοκυπριους και ελληνες αστους, δηλαδη η διαπαιδαγωγηση της στον διεθνισμο εστω και αν αυτο σημαινει τις μεγαλυτερες εθνικες θυσιες:

> "Ο διεθνισμος συνισταται στη ρηξη με τους δικους σου σοσιαλσωβινιστες (δηλ. με τους αμυνιτες) και με τη δικη σου ιμπεριαλιστικη κυβερνηση... στην αποφαση σου να δεχτεις τις πιο μεγαλες εθνικες θυσιες... αν αυτο ωφελει στην αναπτυξη της διεθνους εργατικης επαναστασης."(2)

Επειδη το "ενδοτικο" μετωπο θελει και αυτο εθνικα κερδη, δεν διαφωνει καθολου με το "απορριπτικο" οταν προκειται για τον στρατο και την ολο και μεγαλυτερη αυξηση των πολεμικων δαπανων. Αντιθετα οι διεθνιστες δεν υποστηριζουν σε καμμια περιπτωση την αμυνα της αστικης πατριδας σε αδικους πολεμους οπως αυτοι της περιοδου '63-'74 και σαν αυτους για τους οποιους προετοιμαζονται οι αστοι:

> "Σ' ενα **αντιδραστικο πολεμο μια επαναστατικη ταξη δεν μπορει παρα να ευχεται την ηττα της κυβερνησης της.**
>
> **Αυτο ειναι αξιωμα...**
>
> ... Ο προλεταριος δεν μπορει ουτε να καταφερει ταξικο χτυπημα στην κυβερνηση του, ουτε να δωσει **(στην πραξη)** το χερι στον αδελφο του, τον 'ξενο' προλεταριο, τον προλεταριο της χωρας που βρισκεται σε πολεμο μαζι 'μας', χωρις να διαπραττει 'εσχατη προδοσια', χωρις να συμβαλλει στην ηττα... "(3)

Ετσι η επαναστατικη πολιτικη που ξεσκεπαζει την υποκρισια και την επιθετικοτητα της "δικιας μας" αστικης ταξης και υποστηριζει εναντια της το δικαιωμα των τουρκοκυπριων για αυτοδιαθεση σιγουρα δεν ειναι το ειδος της βοηθειας που ζητανε οι "ενδοτικοι".

Ωστοσο ασχετα με τις προθεσεις τους που δεν ειναι καθολου καλες, η πολιτικη των "ενδοτικων" αφηνει σημαντικα περιθωρια στην επαναστατικη αριστερα. Ολες αυτες οι παραδοχες (μεχρι και αλληλοκατηγοριες) για "τα τρομερα λαθη που εκανε και η μερια μας" μπορει να μην οφειλονται βεβαια στο οτι ξαφνικα οι "ενδοτικοι" πολιτικοι, δημοσιογραφοι ή διαννοουμενοι αποκτησαν τυψεις συνειδησης. Ωστοσο ειναι αναγκασμενοι, για να αντισταθμισουν την πολιτικη φθορα που τους προκαλει η "απορριπτικη" δημαγωγια και να αντιμετωπισουν την κατηγορια της "εθνικης μειοδοσιας", να προβαλουν την λογικη οτι μπορει να μην ειναι τοσο "καλη" η λυση που ειναι ετοιμοι να δεχτουν, αλλα αφου "φταιξαμε και μεις στο παρελθον" πρεπει αναποφευχτα "να δεχτουμε οτι μπορουμε να παρουμε σημερα".

Ετσι αναγκαστηκαν, ιδιαιτερα το '85, να αρχισουν να βγαζουν στην φορα, να ξαναθυμιζουν σε καποιο μικρο βαθμο, (με πολυ "τακτ" βεβαια...) γεγονοτα που δειχνουν οτι δεν ηταν μονο η τουρκοκυπριακη αστικη ταξη επιθετικη αλλα και η ελληνοκυπριακη. Γεγονοτα που πραγματι πρεπει να θυμηθει ή να μαθει η ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη για να μπορεσει να αρχισει να ξεπερνα τον εθνικισμο της.

Και πρεπει να εκμεταλλευομαστε τις ευκαιριες που οι ιδιοι οι "ενδοτικοι" δημιουργουν για να προβαλλουμε την δικια μας πολιτικη. Πολυ χαιρομαστε, πρεπει να πουμε, που ανακαλυψατε ξαφνικα οτι "κανατε λαθη", επειδη ετσι μας δινετε και μας την δυνατοτητα να αναφερθουμε σε αυτα τα γεγονοτα, και να δειξουμε οτι δεν ηταν "λαθη" αλλα συνειδητη επιθετικη πολιτικη, που απλα ειχατε την ατυχια να αποτυχει. Αν δεν ειχανε αποτυχει τα σχεδια σας, ολες εκεινες οι σφαγες απο το '63 ως το 67 αντι να ονομαζονται σημερα "λαθη" θα καταληγαν "εθνικες εορτες". Και αυτο σημαινει οτι οι υποσχεσεις σας οτι δεν θα ξανακανετε τετοια "λαθη" ειναι κουφιες.

προοπτικές για τους διεθνιστές

Οι μαχητικοι "απορριπτικοι", ο κινδυνος εμφανισης μιας ΕΟΚΑ Γ' και ο τροπος που θα την αντιμετωπισει ο κρατικος και ο δεξιος ή ρεφορμιστικος αριστερος "ενδοτισμος" μπορει να δειξει σε μια μειοψηφια οτι ο σωβινισμος δεν αντιμετωπιζεται ουτε με την κρατικη καταστολη ουτε με αφηρημενα και υποκριτικα επιχειρηματα του τυπου "οι τουρκοκυπριοι ειναι αδελφια μας" (προπαγανδα της οποιας η ανομολογητη συμπληρωση ειναι οτι εχθροι μας ειναι οι τουρκοι και οι εποικοι...).

Η περιοδος δινει και τους λογους και τις δυνατοτητες στους ριζοσπαστες σωβινιστες να συγκροτηθουν ξανα. Προσφερει ωστοσο και στην επαναστατικη αριστερα καποιες καινουργιες δυνατοτητες να μιλησει στην μειοψηφια εκεινη που αισθανεται εστω και ενστιχτωδικα οτι ο "ενδοτισμος" ειναι ενας συγκαλυμμενος και υποκριτικος εθνικισμος και για αυτο δεν μπορει να ειναι ουτε συνεπης ουτε αποτελεσματικη απαντηση στον εξαλλο "απορριπτικο" εθνικισμο.

Το Νταβος, οι δηλωσεις Θεοδωρακη και οι σωβινιστικες αντιδρασεις σε αυτες, οι σωβινιστικες διαδηλωσεις και εκδηλωσεις στην Αθηνα και στην νοτια Κυπρο... ειναι γεγονοτα που ταραζουν τα στασιμα νερα της προηγουμενης διετιας και ξανανοιγουν συζητησεις και προβληματισμους που μπορουν να ξεφυγουν απο τα παραδοσιακα πλαισια και να επεκταθουν "εφ' ολης της υλης".

Ακομα, ασχετα με τους πραγματικους λογους της διαφωνιας, τα ρηγματα στην "μονολιθικοτητα" του ΑΚΕΛ αυξανουν αυτο το ακροατηριο. Οι αντιφασεις του κομματος και οι αντιθεσεις στην ηγεσια δημιουργησαν ενα πιο "ανοιχτο" κλιμα και μια διαθεση που μπορει αυτη την στιγμη να διοχετευεται κυρια σε αναζητηση καποιου τροπου μεταφορας στην νοτια Κυπρο της σοβιετικης "γκλασνοστ" αλλα προοπτικα ειναι σημαντικη. Δεν χρειαζονται πολλα ακομα γεγονοτα σαν το Τσερνομπιλ και τις απεργιες στην Πολωνια αλλα και τις εδω απεργιες ξεπουληματα και απεργοσπαστικες ενεργειες οπως στην Ενδυση και στις Κυπριακες Αερογραμμες για να αρχισει να χανει την λαμψη της η Γκορμπατσοφικη "ανανεωση", και να φανει σαν αυτο που πραγματικα ειναι: "ανασυγκροτηση" των μεθοδων ελεγχου της εργατικης ταξης, και τοση μονο "διαφανεια" οση χρειαζεται για να εξασφαλιστει η συναινεση της εργατικης ταξης στην εκμεταλλευση της απο την "σοσιαλιστικη" γραφειοκρατια ή τους ελληνοκυπριους αστους.

Για να μπορεσει ομως αυτη η μειοψηφια να αποκτησει πολιτικη αυτοπεποιθηση και να μετατρεψει το διεθνιστικο της ενστικτο σε συνειδητο διεθνισμο χρειαζονται οχι γενικοτητες και αφηρημενα διεθνιστικα συνθηματα αλλα καθαρη πολιτικη και δυνατα επιχειρηματα που θα ξεσκεπαζουν τις αντιφασεις ολων των "ενδοτικων" και ιδιαιτερα την σαθροτητα και υποκρισια του "διεθνισμου" των αριστερων "ενδοτικων". Και προπαντος επιχειρηματα στηριγμενα στην αποκατασταση της ιστορικης αληθειας, σε γεγονοτα και πειστικες εξηγησεις για αυτα που συμβηκαν και συμβαινουν: τι πραγματικα επιδιωκαν και επιδιωκουν οι "**δικοι μας**", οι ελληνοκυπριοι αστοι, ποια ειναι η αληθεια για το επιθετικο παρελθον τους.

Μια επαναληψη μαχητικων οικονομικων εργατικων αγωνων θα δημιουργησει ενα πολυ καλυτερο κλιμα για να προπαγανδισουμε οτι τα επιχειρηματα της "εθνικης ενοτητας", δηλαδη της ταξικης συνεργασιας, καταπολεμιουνται αποτελεσματικα μονο απο μια διεθνιστικη πολιτικη. Συγχρονως θα αφαιρεσει και το μονοπωλιο της σωβινιστικης αγωνιστικης "απορριπτικης" πολιτικης στην μαχητικοτητα και αντικυβερνητικοτητα. Τι θαχουν να πουν αυτοι για την "εισφορα για την αμυνα" και τις πολεμικες δαπανες, τις οποιες το "ειρηνικο πνευμα" του Νταβος οχι μονο δεν περιορισε αλλα τις αυξησε και στην Ελλαδα και στην νοτια Κυπρο; Τι θαχουν να αντιπροτεινουν οι "προοδευτικοι" "απορριπτικοι" στους ιδιους τους "ενδοτικους" οταν αυτοι ορυωνται οτι:

> "Αναρωτιεται ενας:... ο σημερινος τροπος της ζωης μας ... δινει στον ανιδεο τριτο παρατηρητη την εικονα μιας χωρας που **ουσιαστικα βρισκεται σε κατασταση πολεμου;**... Μηπως δουλευουμε οσο πρεπει;... θα δωσουμε παραδειγμα... για να δειξουμε πως ηpαμε - οχι μοναχα οι δασκαλοι, αλλα ολοι μας το λανθασμενο δρομο...
>
> Μα επιτελους αρκει. Δεν θα βρεθει καποιος που να πει: Αρκετα πληρωνομαστε, αρκει, ας θεσουμε τερμα στις διαρκεις απαιτησεις..." (4)

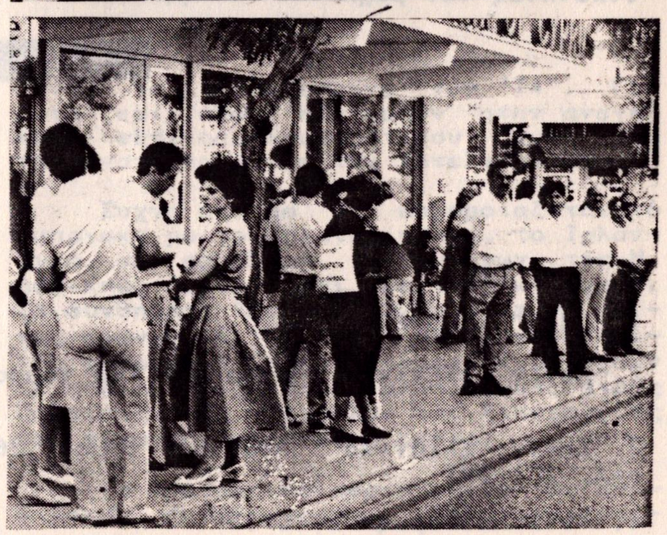

Παντως η Κυβερνηση Βασιλειου φαινεται διατεθειμενη να δωσει ερεθισματα για να εμφανιστουν και αλλοι εργατικοι αγωνες - η "αξιοκρατια" και η υποσχεση της να "εξυγειανει" τον κυβερνητικο μηχανισμο και τις ημικρατικες επιχειρησεις αρχισαν ηδη να δειχνουν οτι σημαινουν την συνεχιση και κλιμακωση των επιθεσεων της προηγουμενης κυβερνησης εναντια στους εργαζομενους αυτων των κλαδων. Το οτι αυτο θα γινει με νεο "δημοκρατικοτερο", "διαφανεστερο" και τεχνοκρατικα "ικανοτερο" προσωπειο ειναι αμφιβολο αν θα πεισει τους εργαζομενους σε αυτους τους κλαδους. Και εδω παντως χρειαζεται μια επαναστατικη πολιτικη που θα **εξηγα** οτι η "εθνικη οικονομια" δεν ειναι τιποτα παραπανω απο μια πετυχεμενη διαφημιστικη ονομασια του ελληνοκυπριακου καπιταλισμου, της οποιας η ειλικρινεια δεν απεχει και πολυ απο την γνωστη διαφημιση τραπεζας η οποια ειναι, λεει, "μεγαλη και ανθρωπινη για να σας εξυπηρετει". Ιδιαιτερα πρεπει να εξηγησουμε οτι οι "προνομιουχοι" εργαζομενοι στον κρατικο και ημικρατικο τομεα δεν κερδισαν οσα εχουν κερδισει σε βαρος της υπολοιπης εργατικης ταξης αλλα σε βαρος των αστων.

Η ευθυνη για την εμφανιση μιας πειστικης επαναστατικης πολιτικης, πεφτει πανω σε ολους εμας που βλεπουμε οτι υπαρχει και η αναγκη και οι δυνατοτητες για μια τετοια πολιτικη. Στην περιοδο που περναμε δοθηκαν και θα δωθουν και αλλες ευκαιριες για επεμβαση σε γεγονοτα που θα δημιουργηθουν απο αλλους αλλα και για να παρουμε πρωτοβουλιες, εστω και μικρες. Η αντιδραση στην "εκτακτη εισφορα για την αμυνα" (ποιος αμφιβαλλει οτι θα δουμε ακομα μια αυξηση της στο μελλον;) ειναι κατι που παντα ειναι σημαντικο. Η συμμετοχη σε εκδηλωσεις ή συζητησεις για θεματα οπως η "επαναπροσεγγιση" ειναι παντα καλες ευκαιριες για να προβληθει μια διεθνιστικη πολιτικη. Και η αντιδραση στην καταδικη ενος αντιρρησια συνειδησης που επικαλεστηκε διεθνιστικους λογους δινουν μοναδικη ευκαιρια για μια αντικυβερνητικη παλη εξω απο τα σωβινιστικα πλαισια, η οποια θα δειξει και τα ορια της ριζοσπαστικοτητας και δημοκρατικοτητας των μαχητικων απορριπτικων.

1. "Νεα" 10/5/88

2. Λενιν Ελληνικα Απαντα σελ 108 τομος 37

3. Λενιν Ελληνικα Απαντα, τομος 26 σελ. 291-297

4. "Φιλελευθερος" 23/5/88

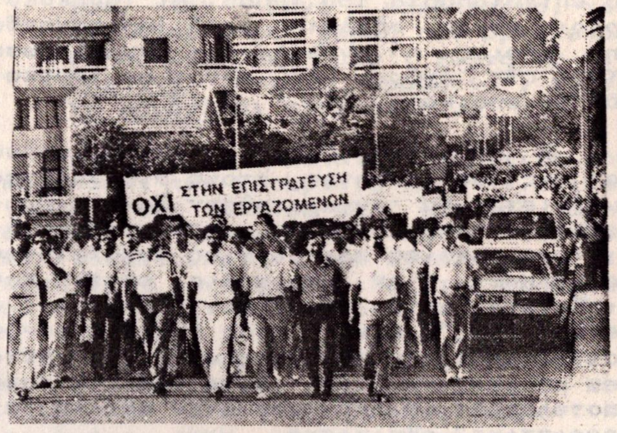

ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Τον περασμενο Μαρτη η ελληνικη επαναστατικη οργανωση ΟΣΕ οργανωσε τρεις διεθνιστικες εκδηλωσεις, στην Αθηνα την Πατρα και την Θεσσαλονικη, οπου εκτος απο τον ομιλητη της ΟΣΕ πηραμε μερος και εμεις καθως και εκπροσωπος της τουρκικης επαναστατικης οργανωσης "Σοσιαλιστης Εργατης". Το αρθρο που ακολουθει ειναι βασισμενο στις ομιλιες μας σε αυτες τις εκδηλωσεις.

Για αυτο το λογο ειναι συνοπτικο, δεν προσπαθει να κανει μια συνολικη αναλυση αλλα να βαλει ξεκαθαρα τις κεντρικες αντιληψεις μας για το Κυπριακο και την σταση που πρεπει να εχουν οι ελληνοκυπριοι και ελληνες επαναστατες. Πολυ περισσοτερα και αναλυτικοτερα στοιχεια, καθως και οι πηγες οσων απο τα στοιχεια που δινουμε εδω χωρις να αναφερουμε απο που τα πηραμε, υπαρχουν στο βιβλιο μας "ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ και τα διεθνιστικα καθηκοντα των ελληνοκυπριων επαναστατων".

Πρωτου αρχισουμε, πρεπει να ξεκαθαρισουμε ενα πραγμα. Και στο αρθρο αυτο και στα αλλα αρθρα μας συγκεντρωνομαστε κυρια στο να καταγγειλουμε την επιθετικοτητα της ελληνοκυπριακης και της ελληνικης αστικης ταξης, πραγμα που φαινεται οτι ενοχλει αρκετο κοσμο. "Γιατι δεν μιλατε και για τις ευθυνες της τουρκικης αστικης ταξης;" ειναι η ερωτηση που αντιμετωπιζουμε. Συνηθως αυτο δεν ειναι παρα μια αντιδραση που οφειλεται στον πατριωτισμο που υπαρχει βαθεια ριζωμενος ακομα και σε πολλους κατα τα αλλα ειλικρινεις αριστερους, αλλα μερικες φορες ειναι μια ειλικρινης απορια που χρειαζεται μια απαντηση.

Το οτι δεν κραταμε μια "αντικειμενικη" σταση, μια "ιση αποσταση" απεναντι στις ευθυνες των αστικων ταξεων που ειναι μπλεγμενες στο Κυπριακο δεν οφειλεται καθολου στο οτι θεωρουμε την τουρκικη και την τουρκοκυπριακη αστικη ταξη σαν καλυτερες ή λιγοτερο κακες απο την ελληνικη και την ελληνοκυπριακη. Οι λογοι που το κανουμε ειναι αλλοι. Πρωτα και πιο απλα, ποιος δεν εχει ακουσει στην Ελλαδα και στην ν. Κυπρο με καθε λεπτομερεια για τις κακες προθεσεις, πραξεις και ευθυνες των "αντιπαλων μας"; Η ιδια η αναγκη για αντικειμενικοτητα θα απαιτουσε απο καθε ειλικρινη αναλυτη στην ν. Κυπρο και στην Ελλαδα να συγκεντρωθει στις αγνωστες ευθυνες της αλλης πλευρας.

Αλλα περα απο αυτο, το προβλημα της ελληνικης και της ελληνοκυπριακης εργατικης ταξης ειναι η ταξικη συνεργασια με τους ελληνες και τους ελληνοκυπριους αστους. Κανενας εργατης στην Ελλαδα και στην ν. Κυπρο δεν κινδυνευει να ξεγελαστει απο τον Εβρεν ή τον Ντενκτας και να του δωσει με την θεληση του τους φορους απο τους οποιους πληρωνονται οι στρατιωτικες δαπανες, ή να κανει "θυσιες" για να παει καλυτερα η τουρκικη "εθνικη οικονομια". Κανενας ελληνοκυπριος εργατης δεν θα συγκινηθει αν του πει ο Ντενκτας οτι οι πραξεις του βλαπτουν την μια ή την αλλη τουρκοκυπριακη εταιρεια, ενω οταν τους ειπαν κατι τετοιο στην τελευταια απεργια των Κυπριακων Αερογραμμων ηταν δυστυχως πολλοι που συγκινηθηκαν απο τους κινδυνους για τον "εθνικο μεταφορεα". Αυτο συμβαινει μονο με τους "δικους μας" αστους. Για αυτο και οι επαναστατες παντα επεμεναν οτι το κυριο καθηκον της εργατικης ταξης ειναι η παλη εναντια στην "δικια της" αστικη ταξη. Για αυτο λοιπον συγκεντρωνομαστε και στο Κυπριακο στην αντιδραστικοτητα και επιθετικοτητα της "δικιας μας" αστικης ταξης και οχι των εχθρων της.

Το Κυπριακο για την συντριπτικη πλειοψηφια στη νοτια Κυπρο και στην Ελλαδα φερνει στον νου "προσφυγες, αγνοουμενοι, καταπατηση ανθρωπινων δικαιωματων, ιμπεριαλιστικες επεμβασεις, τετελεσμενα της βιας και κατοχη". Η μεγαλη πλειοψηφια θεωρει οτι η Κυπρος ειναι ενα νησι στο οποιο Ελληνες και Τουρκοι ζουσαν "ειρηνικα και αδελφικα" μεχρι που οι επεμβασεις του ιμπεριαλισμου και της Τουρκιας χωρισαν τις δυο κοινοτητες και προκαλεσαν τις τραγωδιες του '74. Βλεπει τους ελληνοκυπριους σαν τα "αθωα θυματα" ιμπεριαλιστικων συνωμοσιων και του "διδυμου εγκληματος" του πραξικοπηματος και της εισβολης. Ετσι το Κυπριακο προβλημα θεωρειται οτι αν δεν αρχισε το '74 σημερα παντως ειναι τα "τετελεσμενα του '74". Για αυτο και ολοι πιστευουν στην αναγκη ενος εθνικοαπελευθερωτικου αγωνα για την ανατροπη αυτων των τετελεσμενων.

Συχνα ακουμε να παρομοιαζεται το Κυπριακο με το Παλαιστινιακο, το Ιρλανδικο, το προβλημα των μαυρων της Ν. Αφρικης, ακομη και με τη Νικαραγουα. Τα συνθηματα "Κυπρος - Παλαιστινη κοινος αγωνας" ή "Κυπρος - Νικαραγουα κοινος εχθρος ο Ιμπεριαλισμος" κυριαρχουν σε πολλες εκδηλωσεις αλληλεγγυης στους Παλαιστινιους ή στο λαο της Νικαραγουας που γινονται στη νοτια Κυπρο.

Το πραγματικο περιεχομενο των συνθηματων αυτων ειναι "Ελληνοκυπριοι-

Παλαιστινιοι κοινος αγωνας", ή, οπως ισως θα ισχυριστουν μερικοι, "Κυπριοι-Παλαιστινιοι κοινος αγωνας", για να συμπεριλαβουν και τους τουρκοκυπριους. Το γεγονος ομως παραμενει οτι ειναι ελληνοκυπριοι εκεινοι που κανουν τις εκδηλωσεις και φωναζουν αυτα τα συνθηματα. Αυτοι οι παραλληλισμοι ειναι σιγουρα λανθασμενοι απο πολλες αποψεις. Αλλα αν επιμενει κανεις να τους κανει θα πρεπει να ξεκαθαρισει **ποιοι** ηταν οι Παλαιστινιοι, οι καθολικοι, οι μαυροι της Κυπρου. Ηταν πραγματικα οι ελληνοκυπριοι, ή εστω "ολοι οι Κυπριοι"; Και θα πρεπει να το εξηγησει, αν δεν θελει να ειναι υποκριτης, οχι με βαση καποιους τυπικους νομικους κανονες ή διπλωματικους ορους ή ακομα συμφωνα με το ποιος κερδιζει αυτη τη στιγμη τον πολεμο αλλα βασισμενος στην κοινωνικη και οικονομικη πραγματικοτητα, στην πραγματικοτητα που αποτελουσε μεχρι πριν λιγα χρονια ακομα την καθημερινη ζωη των ιδιων των λαων των δυο κοινοτητων.

Αυτη η κοινωνικη και οικονομικη πραγματικοτητα ερχεται τελειως σε αντιθεση με την συγκριση των Παλαιστινιων και των μαυρων με τους ελληνοκυπριους ή γενικα με "ολους τους Κυπριους" γιατι αυτη η καθημερινη πραγματικοτητα ειχε σαν κυρια χαρακτηριστικα της την οικονομικη και κοινωνικη ανισοτητα των δυο κοινοτητων και την εθνικη καταπιεση των τουρκοκυπριων απο τους ελληνοκυπριους, τουλαχιστον μεχρι το '74 αλλα, οσο και αν φαινεται περιεργο, ακομα και μετα.

Μεχρι και το '74, οι τουρκοκυπριοι ηταν πολιτες δευτερης κατηγοριας, στερουνταν στοιχειωδη ανθρωπινα δικαιωματα, εκαναν τις χειροτερες και πιο κακοπληρωμενες δουλειες, δεν ειχαν προοπτικες οικονομικης και κοινωνικης ανελιξης. Συμφωνα **με αυτη** την πραγματικοτητα, μονο οι **τουρκοκυπριοι** θα μπορουσαν να παρομοιαζονται με τους μαυρους, τους παλαιστινιους, και τους καθολικους της Β. Ιρλανδιας.

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Υπαρχουν παρα πολλα στοιχεια που δειχνουν αυτη την πραγματικοτητα αλλα εδω θα αρκεστουμε μονο σε μερικα που ειναι νομιζουμε αρκετα χαρακτηριστικα ωστε να προβληματισουν καποιο που δεν εχει βαλτωσει για καλα μεσα στις εθνικιστικες προληψεις.

Μια συνοπτικη αλλα και πολυ χαρακτηριστικη περιγραφη για την οικονομικη κατασταση που υπηρχε στη Κυπρο τις τελευταιες δεκαετιες βρισκουμε σε ομιλια του τοτε Γ.Γ. της ΠΕΟ Ζιαρτιδη:

> "Μεσα στα τελευταια **εξηντα χρονια** η οικονομια της Νησου (Εμποριο, υπηρεσιες, βιομηχανια) περασε κατω απο τον σχεδον πληρη ελεγχο της ελληνικης πλειονοτητας του πληθυσμου... Η ελληνικη κυπριακη αστικη ταξη δεν επεδιωξε, αντιθετα απεφυγε, ισως μαλιστα να αρνηθηκε την οικονομικη συγχωνευση των δυο κοινοτητων. Ουτε μικτες εμπορικες επιχειρησεις, ουτε μικτες υπηρεσιες, ουτε Τουρκοι μετοχοι στις κυπριακες τραπεζικες επιχειρησεις, **ουτε καν Τουρκοι υπαλληλοι**". (1)

Το οτι δεν προσλαμβανονταν απο τους ελληνοκυπριους ουτε καν τουρκοι υπαλληλοι ειναι ενα γεγονος πολυ χαρακτηριστικο που ωστοσο πολυ λιγο δινει την πραγματικη διασταση των διακρισεων σε βαρος των τουρκοκυπριων. Ακομα ενα γεγονος ειναι οτι η εκκλησια, ο μεγαλυτερος ιδιοχτητης ακινητης περιουσιας στη Κυπρο, δεν πουλουσε ουτε νοικιαζε καταστηματα, σπιτια ή κτηματα σε τουρκους.

Αυτο ομως που δειχνει ακομα πιο χαρακτηριστικα την οικονομικη ανισοτητα αναμεσα σε ελληνοκυπριους και τουρκοκύπριους ειναι μερικα στατιστικα στοιχεια απο τα οποια φαινεται το μεριδιο που ειχε η καθε εθνοτητα στην οικονομια. Οι τουρκοκυπριοι σε ολους τους τομεις της οικονομιας εχουν πολυ μικροτερο μεριδιο απο το πληθυσμιακο τους ποσοστο που ηταν γυρο στο 18%.

Τα στοιχεια που παραθετουμε ειναι απο επισημη εκδοση του Τμηματος στατιστικης και ερευνων του 1964 (summary of main statistical data r.N. 1764) και αναλυουν την σχετικη συμμετοχη κατα εθνικη κοινοτητα σε τομεις της οικονομιας.

Εθνικα μεριδια στην οικονομια

	Ελληνες	Τουρκοι
Γεωργικη παραγωγη ('63)	87.4	12.6
Αμπελουργικα (62)	87	13
Κτηνοτροφικο εισοδημα (63)	86	14
Παραγωγη Μεταλλευματων (62)	95.25	4.74
Εισαγωγες (63)	96.1	3.9
Εξαγωγες (63)	99.5	0.5
Βιομηχανια (62)	93.8	6.2

Οι ελληνοκυπριοι οχι μονο εχουν τον πληρη ελεγχο των βασικων τομεων της οικονομιας, βιομηχανια, εισαγωγες-εξαγωγες αλλα φαινεται οτι μπορουν να ελεγχουν και τις οικονομικες δραστηριοτητες των τουρκοκυπριων. Και αυτο γιατι αν παρουμε υποψη μας οτι η Κυπρος ηταν κυρια αγροτικη χωρα, οτι οι εξαγωγες της αποτελουνταν κυρια απο γεωργικα προιοντα, και προσεξουμε οτι οι τουρκοκυπριοι με ενα ποσοστο 13% της αγροτικης παραγωγης ειχαν μονο 0.5% των εξαγωγων, καταλαβαινουμε ποσο εξαρτωμενοι ηταν απο τους ελληνοκυπριους εμπορους.

Οι ελληνοκυπριοι αστοι δεν επαψαν την περιοδο της "ειρηνικης" κοινης συνυπαρξης με τους τουρκοκυπριους στο ιδιο κρατος, απο το 1959 μεχρι το 1963, να κανουν οτι μπορουσαν για να χειροτερεψουν ακομη περισσοτερο την θεση των αντιπαλων τους. Ενα χαρακτηριστικο παραδειγμα αυτης της στασης ηταν η προσπαθεια κατασκευης αλευρομυλου το 1962 απο τους τουρκοκυπριους κεφαλαιοκρατες για τον οποιο ο ελληνοκυπριος υπουργος αρνηθηκε να τους παραχωρησει τη σχετικη αδεια με τη δικαιολογια οτι υπηρχαν ηδη αρκετοι ελληνοκυπριακοι αλευρομυλοι.

Η οικονομικη ανισοτητα ομως δεν επηρεαζε μονο τους τουρκοκυπριους αστους οι οποιοι δεν μπορουσαν να αναπτυχθουν αλλα και ολες τις αλλες κοινωνικες ταξεις τους μικροαστους, τους αγροτες, ακομα και τους εργατες. Φαινεται οτι οι τουρκοκυπριοι δεν ηταν μονο σαν υπαλληλοι που δεν προσλαμβανονταν αλλα ουτε καν σαν βιομηχανικοι εργατες γιατι το ποσοστο απασχολουμενων στη βιομηχανια τουρκοκυπριων το 1962 ηταν 9.2% σε συγκριση με 90.8% των ελληνοκυπριων.

Ακομη το μεριδιο τους στις κοινωνικες παροχες ηταν παντα πολυ πιο κατω απο την πληθυσμιακη τους αναλογια. Το 1960, υπηρχε αναλογια 1.8 τηλεφωνων ανα 100 κατοικους, το 1965 η αναλογια αυτη ειχε σχεδον διπλασιασθει, με 3.2 τηλεφωνα ανα 100 κατοικους. Ποιος ωφεληθηκε απο αυτη την μεγαλη αυξηση φαινεται απο το οτι το 1963 η αναλογια των τηλεφωνων αναμεσα σε ελληνοκυπριους και τουρκοκυπριους ηταν 90.4% με 9.6%. Τα τηλεφωνα εχουν ιδιαιτερο ενδιαφερον, επειδη η αποκτηση τους συνηθως δεν εξαρταται τοσο απο τις οικονομικες δυνατοτητες αυτου που θα το παρει αλλα απο τις προτεραιοτητες που δινονται απο την αντιστοιχη κρατικη υπηρεσια στις διαφορες περιοχες και κατηγοριες αιτητων.

Το ιδιο ειχε συμβει με πολλες αλλες υπηρεσιες, οπως με την ηλεκτροδοτηση περιοχων με τουρκοκυπριακο πληθυσμο ή την σηματοδοτηση των δρομων με φωτα τροχαιας και γενικα με τα δημοσια εργα.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΔΙΑΜΑΧΗ

Η οικονομικη και κοινωνικη αυτη ανισοτητα εμφανιζονταν σαν εθνικο χαρακτηριστικο. Οι δυνατοτητες για κοινωνικη και οικονομικη εξελιξη εξαρτιωνταν, εκτος απο την οικογενειακη προελευση, απο το αν προερχονταν καποιος απο πλουσια ή φτωχη οικογενεια, και απο την εθνικη καταγωγη, απο το αν ηταν καποιος ελληνας ή τουρκος της Κυπρου. Αυτος ο ανταγωνισμος αναποφευχτα εκφραστηκε σαν εθνικη διαμαχη αναμεσα στις δυο κοινοτητες και συνεβαλε πανω απο ολα στο να αναπτυχθει ο εθνικισμος σε ολες τις ταξεις της κοινωνιας.

Το ποσο ειχε ριζωσει ακομη και μεσα στους εργαζομενους ο εθνικισμος φαινεται απο το γεγονος οτι το '62 οι ελληνοκυπριοι δημοσιοι υπαλληλοι απειλησαν με γενικη απεργια αν η κυβερνηση προχωρουσε στην εφαρμογη της συνταγματικης διαταξης για προσληψη στη δημοσια υπηρεσια αναλογιας 30% τουρκοκυπριων εναντι 70% ελληνοκυπριων.

Η ανισοτητα αναμεσα στις δυο κοινοτητες και η εθνικη καταπιεση των τουρκοκυπριων δεν ηταν το αναποφευκτο αποτελεσμα του γεγονοτος οτι οι τουρκοκυπριοι ηταν μειοψηφια. Οι Αρμενιοι που αποτελουσαν μια ελαχιστη μειοψηφια του πληθυσμου, μονο το 0.6%, ηταν μια ευημερουσα κοινοτητα, και κοινωνικα και οικονομικα: Το 1960 ειχαν αντιστοιχα το 5.3% των εισαγωγων και το 6.4% των εξαγωγων. Αυτο που καθορισε την θεση των τουρκοκυπριων σαν εθνικα καταπιεσμενη μειονοτητα ηταν η οικονομικη και κοινωνικη πραγματικοτητα που διαμορφωθηκε μεσα σε μια ιστορικη εξελικτικη πορεια. Φυσικα αυτη την ιστορικη εξελιξη που εγινε στην διαρκεια αιωνων δεν μπορουμε να την εξετασουμε σε αυτο το αρθρο, αλλα ουτε εχει και τοση σημασια.

Με διαμορφωμενη μια τετοια κατασταση στη Κυπρο δεν χρειαζονταν εξωτερικες επεμβασεις, ουτε κανενας "ιμπεριαλιστικος δακτυλος", για να ξεσπασουν οι διακοινοτικες συγκρουσεις. Οι μεγαλες και μικρες ιμπεριαλιστικες δυναμεις που ηταν φυσικο να επεμβαινουν, η καθεμια για το δικο της συμφερον, διαμορφωναν την ηδη υπαρχουσα και αναποφευκτη εθνικη διαμαχη.

Δεν την δημιουργουσαν ομως. Η εσωτερικη δυναμικη της διαμαχης, ο αναποφευκτος στον καπιταλισμο ανταγωνισμος, ηταν τοσο εντονος που ο οποιοσδηποτε ξενος ιμπεριαλιστης δεν χρειαζοταν να κανει το παραμικρο για να **προκαλεσει** την εθνικη διαμαχη, ιδιαιτερα αν παρουμε υποψη μας τις "φιλοτιμες" προσπαθειες που εκαναν οι ελληνοκυπριοι αστοι ολα αυτα τα χρονια για να εξουδετερωσουν τους τουρκοκυπριους ομολογους τους.

Μια τετοια προσπαθεια ηταν και τα δεκατρια σημεια που προτεινε ο Μακαριος το '63 για αλλαγη του συνταγματος. Ειναι σιγουρο οτι δεν χρειαζοταν καμμια δολοπλοκια των Αγγλων ή αλλων ιμπεριαλιστων για να θελησει και να προσπαθη-

σει ο Μακαριος να αφαιρεσει απο τους τουρκοκυπριους καθε προνομιο που τους εδινε το συνταγμα της Ζυριχης. Οπως ειναι εξισου σιγουρο οτι δεν χρειαστηκε κανενας "ιμπεριαλιστικος δακτυλος" για να δημιουργηθουν οι ενοπλες ομαδες και τα καπετανατα του Γιωρκατζη, του Σαμψων και του Λυσσαριδη που ορμησαν τοτε στην Ομορφιτα, τη Νεαπολη, το Πογαζι και τον Αγιο Ιλαριωνα, με αποτελεσμα να στριμωχθουν οι τουρκοκυπριοι στο 4.86% του κυπριακου εδαφους μεσα στους θυλακες.

Τοτε ηταν που εκτος απο τους νεκρους δημιουργηθηκαν και οι πρωτοι αγνοουμενοι και προσφυγες που στη πλειοψηφια τους ηταν τουρκοκυπριοι και εζησαν μεχρι το '74 μεσα σε πολυ πιο αθλιες συνθηκες απο οτι οι ελληνοκυπριοι προσφυγες του 1974.

Ειναι σιγουρο ακομη οτι δεν χρειαζοταν κανενα "σατανικο" σχεδιο της ΣΙΑ για να ξεκινησει απο τους ελληνοκυπριους αστους μια σκληρη στρατιωτικη πολιορκια των θυλακων που σε μερικες περιπτωσεις μονο με το αποκλεισμο Παλαιστινιακων συνοικισμων στα κατεχομενα απο το Ισραηλ εδαφη μπορει να παρομοιαστει. Απαγορευοταν η εισοδος στους θυλακες υλικων οπως το τσιμεντο, η ξυλεια, οι μπαταριες αυτοκινητων, το πετρελαιο και εφτασε μερικες φορες μεχρι και τον αποκλεισμα της υδατοπρομηθειας τουρκοκυπριων οπως στον θυλακα της Παφου τον Αυγουστο του '64.

Ουτε μπορουμε να φανταστουμε οτι υπηρξαν καποιες ιμπεριαλιστικες πιεσεις προς το ΑΚΕΛ για να υπερθεματιζει σε ελληνοκυπριακο πατριωτισμο και να χειροκροτει τοτε οχι μονο τον Μακαριο αλλα και τον Γιωρκατζη.

Μεσα απο αυτες τις εξελιξεις του '60 – '64 οι ελληνοκυπριοι αστοι ξεμπερδεψαν με τους περιορισμους της Ζυριχης και των τουρκοκυπριων και εκαναν την "Κυπριακη Δημοκρατια" ενα κρατος που εξυπηρετουσε τα δικα τους συμφεροντα για καπιταλιστικη συσσωρευση μεσα στη Κυπρο και για επεκταση στη γυρω περιοχη.

Και τα καταφεραν τοσο καλα ωστε ουτε η ηττα τους το '74 τους κλονισε. Αντιθετα χρησιμοποιωντας και παλι το ροπαλο του "εθνικοαπελευθερωτικου αγωνα" εναντια στην ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη καθως και το φτηνο εργατικο δυναμικο που τους προσφεραν οι προσφυγες μπορεσαν να χτισουν το μεταπολεμικο "οικονομικο θαυμα".

Αυτη ειναι η πραγματικοτητα που κρυβεται πισω απο τα συνθηματα του "εθνικοαπελευθερωτικου αγωνα". Και το μοναδικο περιεχομενο που μπορει να εχει και σημερα ο οποιοσδηποτε "εθνικοαπελευθερωτικος αγωνας" στην νοτια Κυπρο ειναι η "ανατροπη των τετελεσμενων του '74" και η επαναφορα σε μια κατασταση που δεν υπαρχουν σοβαροι λογοι να πιστεψουμε οτι θα ειναι πολυ διαφορετικη απο αυτη που υπηρχε πριν το '74. Η ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη δεν εχει λοιπον να κανει κανενα "εθνικοαπελευθερωτικο αγωνα", και το να κατηγορουμε, οπως κανει η "Αριστεροι Πτερυγα της ΕΔΕΚ" και μερικοι αλλοι αριστεροι, την αστικη "μας" ταξη σαν ανικανη να καμει εναν τετοιο αγωνα ειναι μια σταση που δεν εχει καμμια σχεση με τα συμφεροντα της εργατικης ταξης.

«Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΜΑΣ»

Απο το 1960 τουλαχιστον η εθνικη διαμαχη στην Κυπρο ηταν αντιδραστικη οχι μονο απο την πλευρα της Τουρκιας και της τουρκοκυπριακης αστικης ταξης αλλα και απο την πλευρα των ελληνοκυπριων και ελληνων αστων. Βεβαια κανενας αριστερος δεν θα σκεφτει οτι η τουρκικη αστικη ταξη εισεβαλε στην Κυπρο το '74 για να σωσει τους τουρκοκυπριους. Αλλα ουτε οι ελληνοκυπριοι αστοι μπορουν να θεωρηθουν τα αθωα θυματα μιας ξαφνικης και αναιτιας "βαρβαρης εισβολης" σε ενα "ανεξαρτητο κρατος μελος των Ηνωμενων Εθνων" οπως θελουν να παρουσιαζονται. Μεχρι το '74 ηταν οι κυριοι επιτιθεμενοι και καταπιεστες, και το οτι εχασαν την μαχη το '74 δεν τους απαλλασει **σε κανενα βαθμο** απο τις ευθυνες τους.

Ακομα σε αυτη τη διαμαχη υπηρχε παντα η αδελφικη συμμαχια (που σημερα την λενε "συμπαραταξη") αναμεσα στους ελληνοκυπριους και τους ελληνες αστους οπως και η αντιστοιχη συμμαχια των τουρκοκυπριων με τους τουρκους αστους. Ανεξαρτητα απο τις αντιθεσεις που εμφανιστηκαν αναμεσα στους συμμαχους κατα περιοδους, ολοι οι Κυπριοι αστοι ειναι χωμενοι ώς τον λαιμο μεσα στην συνολικοτερη αντιδραστικη ελλαδοτουρκικη ιμπεριαλιστικη διαμαχη.

. Αυτος ειναι ο πραγματικος χαρακτηρας της εθνικης διαμαχης στη Κυπρο, μιας διαμαχης αντιδραστικης απο ολες τις πλευρες που παιρνουν μερος σε αυτη.

Σε μια αντιδραστικη διαμαχη οι επαναναστατες δεν πρεπει να υποστηριξουν τα προνομια κανενος εθνους και πολυ περισσοτερο δεν πρεπει να υποστηριξουν τα προνομια του "δικου τους" εθνους. Η παραδοση του Λενιν και των αλλων θεωρητικων του διεθνιστικου εργατικου κινηματος των αρχων του αιωνα μας ξεκαθαρισε ποια πρεπει να ειναι η σταση των επαναστατων. Πρωτα, οι επαναστατες πρεπει να υποστηριζουν το δικαιωμα αυτοδιαθεσης των εθνοτητων που καταπιεζει ή επιδιωκει να καταπιεσει η "δικια τους" αστικη ταξη. Και δευτερο, σε ενα αδικο πολεμο, σε ενα πολεμο στον οποιο και οι δυο πλευρες εχουν αντιδραστικες επιδιωξεις, ο "κυριος εχθρος βρισκεται μεσα στην ιδια μας την χωρα" (2), ειναι η "δικια μας" αστικη ταξη.

Ετσι θα πρεπει να κανουμε ξεκαθαρο με καθε ευκαιρια οτι σε περιπτωση που οι αστοι και οι στρατοκρατες θα μας οδηγησουν σε ενα πολεμο για να λυσουν τις διαφορες τους με τους αντιπαλους τους, δεν θα υπερασπιστουμε την αστικη πατριδα, θα αντισταθουμε στην προσπαθεια των αστων "μας" να μας βαλουν να αλληλοσφαχτουμε με τους τουρκους και τουρκοκυπριους εργατες και αγροτες. Και θα προσπαθουμε να πεισουμε την εργατικη ταξη να μην σταματησει τον ταξικο αγωνα ουτε πριν ουτε στην διαρκεια του πολεμου και των στρατιωτικων επιχειρησεων, παρολο που αυτο αντικειμενικα διευκολυνει την ηττα της "δικιας μας" πλευρας.

Θα πρεπει ακομη να αντιταχθουμε στην επιθετικοτητα της "δικιας μας" αστικης ταξης οπως αυτη εκφραζεται σημερα. Αν φαινεται παραξενο να μιλαμε για επιθετικοτητα των ελληνοκυπριων αστων επειδη στη βορεια Κυπρο υπαρχουν 40,000 τουρκοι στρατιωτες, δεν πρεπει να ξεχναμε οχι μονο τα πριν το '74 "ανδραγαθηματα" της ελληνοκυπριακης αστικης ταξης αλλα και τον σημερινο πολιτικο, οικονομικο ακομη και πολιτιστικο αποκλεισμο που εφαρμοζουν οι ελληνοκυπριοι αστοι απο το '74 και μετα στη βορεια Κυπρο.

Πουθενα οι τουρκοκυπριοι δεν μπορουν να εμφανιστουν σαν ανεξαρτητη πολιτικη ή εθνικη οντοτητα στα διαφορα διεθνη σωματα οπως τα Ενωμενα Εθνη, η ΕΟΚ και αλλου. Ακομη τα καραβια και τα αεροπλανα που προσεγγιζουν στα αεροδρομια και τα λιμανια της Βορειας Κυπρου μπαινουν σε "μαυρη λιστα" και αντιμετωπιζουν τις οποιες συνεπειες μπορουν να τους επιβαλουν οι ελληνοκυπριοι και ελληνες αστοι και οι αλλοι συμμαχοι τους. Ουτε καν σε πολιτιστικες εκδηλωσεις οπως η Γιουροβισιον ή αλλα καλλιτεχνικα φεστιβαλ μπορουν να αντιπροσωπευτουν. Οι ελληνοκυπριοι τρεχουν σε ολες τις διεθνεις εκδηλωσεις, απο αθλητικες μεχρι διεθνεις ενωσεις γραμματοσημων, για να προβληθουν σαν η "Κυπριακη Δημοκρατια", το μονο νομιμο κρατος στην Κυπρο και για να εμποδισουν τους τουρκοκυπριους να εμφανιστουν σαν ανεξαρτητη πολιτικη οντοτητα και να χαραχτηριστουν σαν παρανομοι, "ψευδοκρατος" και αλλα παρομοια "ψευδο...".

Προσπαθουν δηλαδη με οποιο τροπο μπορουν να εμποδισουν το δικαιωμα των τουρκοκυπριων στην αυτοδιαθεση, το δικαιωμα τους δηλαδη να εχουν το δικο τους κρατος. Και ειναι δικο μας καθηκον, των ελληνοκυπριων επαναστατων και της ελληνοκυπριακης εργατικης ταξης, να παμε εναντια σε αυτη την επιθετικη πολιτικη της "δικιας μας" αστικης ταξης.

Αυτο **δεν σημαινει** οτι υποστηριζουμε οτι οι τουρκοκυπριοι **πρεπει** να εχουν το δικο τους κρατος, ουτε οτι το "προτιμουμε". Σημαινει οτι υπερασπιζομαστε **το δικαιωμα** τους στην αυτοδιαθεση **απεναντι στη "δικια μας" αστικη ταξη που τους το αρνηται** εμπραχτα.

Δεν μπορει κανεις ελληνοκυπριος ή ελληνας επαναστατης να μεινει ουδετερος

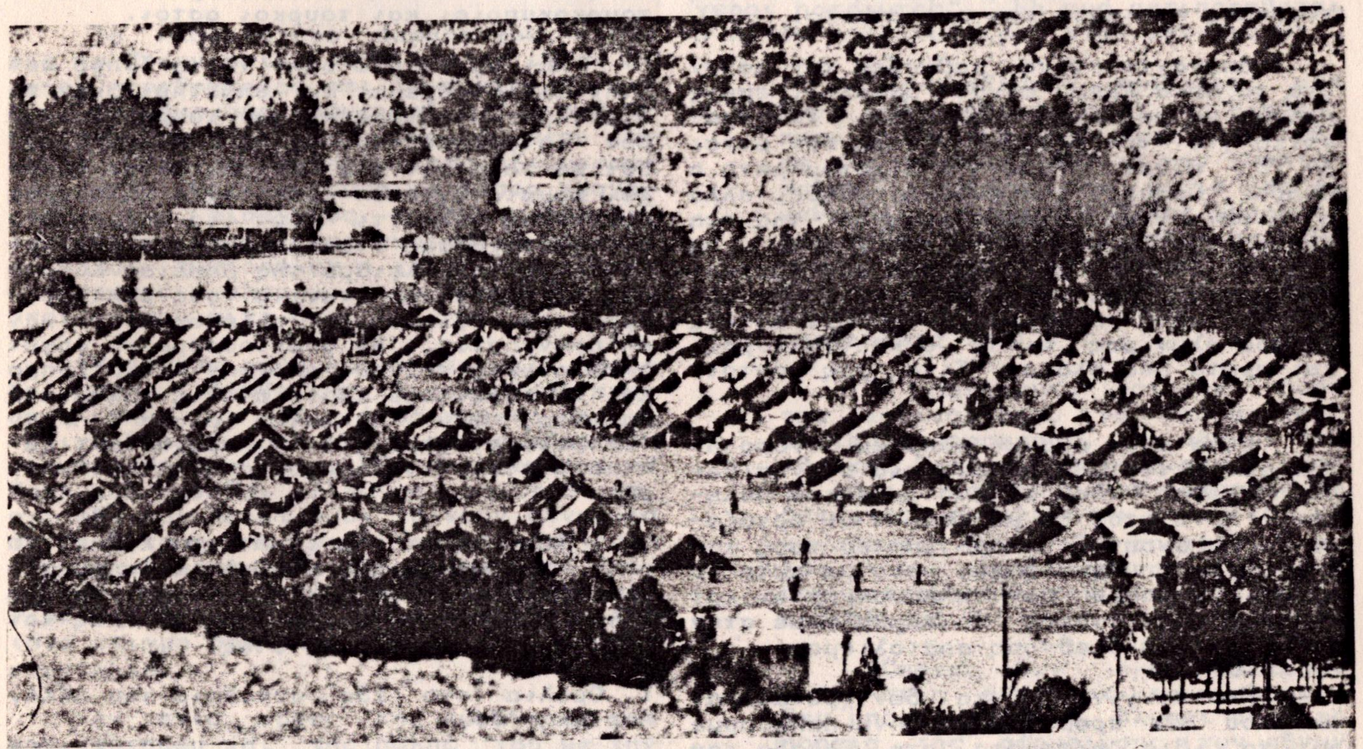

Τουρκοκυπριακοί προσφυγικοί καταυλισμοί

απεναντι στον καβγα αυτον. Οταν πολεμαμε την σημερινη επιθετικοτητα της "δικιας μας" αστικης ταξης, αντικειμενικα υποστηριζουμε το δικαιωμα αυτοδιαθεσης των τουρκοκυπριων, μια και ολη η σημερινη επιθετικοτητα της δεν ειναι τιποτα αλλο παρα η προσπαθεια να εμποδισουν τους τουρκοκυπριους να αποφασισουν οι ιδιοι σε ποιο κρατος και με ποιο τροπο θελουν να ανηκουν.

Οι ελληνοκυπριοι και ελληνες αριστεροι που προσπαθουν να βρουν τροπο να καταγγελουν "και τις δυο" αστικες ταξεις χωρις να υποστηριζουν το δικαιωμα αυτοδιαθεσης των τουρκοκυπριων σημερα και εναντια στην "δικια μας" αστικη ταξη, ειτε το θελουν ειτε οχι, παιρνουν στην πραξη το μερος της γιατι δεν θα μπορει παρα οι καταγγελιες τους να μενουν αφηρημενες.

Γιατι πραγμα εξαλλου θα καταγγειλουν την "δικια μας" αστικη ταξη; Καθε καταγγελια της αστικης "μας" ταξης για την συγκεκριμμενη σταση της στο Κυπριακο, ειτε αυτο αφορα ολη την υποκρισια της προπαγανδας της, ειτε ειναι οι στρατιωτικες δαπανες, ειτε ο οικονομικος αποκλεισμος του βορρα, ειτε η εθνικιστικη υστερια που καλλιεργηθηκε με την αποφαση της κυβερνησης της ΤΔΒΚ να σφραγιζει τα διαβατηρια, ειτε ακομα και "μικρα πραγματα" οπως ο αποκλεισμος των τουρκοκυπριων απο την Γιουροβιζιον, ειναι **στην πραξη** υποστηριξη του δικαιωματος αυτοδιαθεσης των τουρκοκυπριων. 'Η θα μιλαμε και μεις, αμεσα ή εμμεσα μαζι με τους αστους "μας" για "ψευδοκρατος" και "ψευδοβουλη" ή θα υποστηριξουμε οτι εχουν και οι τουρκοκυπριοι το δικαιωμα να εχουν δικο τους κρατος, ασχετα αν αυτο ειναι αστικο. Οποιοσδηποτε αλλος, "τριτος" δρομος, φαινεται να υπαρχει θα αποφευγει στην πραγματικοτητα να παρει θεση, επιτρεποντας στην θεση που ειναι κυριαρχη να παραμενει τετοια.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΛΥΣΗ;

Αυτα ειναι σημερα τα καθηκοντα μας σαν ελληνοκυπριοι επαναστατες, και οχι να ψαχνουμε για καποια "πρακτικη" λυση που θα ειναι συγχρονως "δικαιη, ειρηνικη και βιωσιμη" οπως ισχυριζονται οι ελληνοκυπριοι αστοι οτι επιδιωκουν.

Τετοια λυση δεν μπορει να υπαρξει στην σημερινη τουλαχιστον περιοδο, γιατι, για να παρουμε ενα μονο παραδειγμα, μια λυση που θα ειναι δικαιη για τους ελληνοκυπριους προσφυγες θα ειναι αδικη για τους τουρκοκυπριους και τους τουρκους εποικους και αντιστροφα.

Απεναντι στους καβγαδες των αστων για το ποια λυση ειναι "δικαιη", εμεις πρεπει να μεινουμε ουδετεροι. Το σημαντικο για την εργατικη ταξη δεν ειναι αν θα ειναι ενωμενη ή διχοτομημενη η Κυπρος, Ομοσπονδη ή ενιαιο κρατος, αλλα η διεθνιστικη διαπαιδαγωγηση της στη Ελλαδα την Τουρκια και στη Κυπρο. Να παψουν δηλαδη οι ελληνες και τουρκοι εργατες να βλεπουν οι μεν τους δε σαν εχθρους και να ξεκαθαρισουν οτι κοινος εχθρος ολων μας ειναι ο καπιταλισμος, και πρωτα απο ολα οι "δικοι μας" αστοι.

Μονο ετσι εχουμε καποιες δυνατοτητες να αντισταθουμε εναντια στην πιθανοτητα ενος νεου ελληνοτουρκικου πολεμου. Μονο ετσι θα μπορεσουν οι εργαζομενοι να αναπτυξουν πραγματικα τους ταξικους τους αγωνες και μονο με αυτο το τροπο μπορουμε σαν ελληνοκυπριοι και ελληνες επαναστατες να συμβαλουμε στην επιτυχια του διεθνους σοσιαλισμου.

Για να γινει αυτο δεν χρειαζεται καθολου να προβαλλουμε ή να παλευουμε για τα ιδια αιτηματα στη Ελλαδα την Τουρκια την βορεια και την νοτια Κυπρο. Οι τουρκοι και τουρκοκυπριοι επαναστατες κανουν πραξη τον διεθνισμο τους παλευοντας εναντια στην δικη τους κυβερνηση που καταπιεζει τους κουρδους και υποστηριζοντας το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση. Καταγγελουν και παλευουν εναντια στο μιλιταρισμο της "δικης τους" αστικης ταξης και τις ιμπεριαλιστικες της επεμβασεις στην Κυπρο και στο Ιρακ, και ζητουν την αποχωρηση του τουρκικου στρατου απο την βορεια Κυπρο. Οπως και οι τουρκοκυπριοι, θα πρεπει να υποστηριξουν την δυνατοτητα μιας ενιαιας Κυπρου, να τονισουν οτι ο εχθρος τους δεν ειναι οι ελληνοκυπριοι αλλα οι τουρκοκυπριοι και τουρκοι αστοι.

Και εμεις εδω στην νοτια Κυπρο και στην Ελλαδα πρεπει να υποστηριζουμε το δικαιωμα αυτοδιαθεσης των τουρκοκυπριων που καταπιεσε εθνικα η "δικια μας" αστικη ταξη και για την οποια δεν υπαρχει καμμια εγγυηση οτι εχει καλυτερες προθεσεις απεναντι τους για το μελλον. Να αντιταχθουμε στον οικονομικο και πολιτιστικο αποκλεισμο της βορειας Κυπρου και να παλεψουμε εναντια στο μιλιταρισμο των "δικων μας" ελληνοκυπριων και ελληνων αστων. Να απαιτησουμε να φυγει ο ελληνικος στρατος απο την νοτια Κυπρο και να παλεψουμε εναντια στις πολεμικες δαπανες, την "παλλαικη αμυνα" ή την "εκτακτη εισφορα για τη αμυνα" και γενικα στη στρατιωτικοποιηση της κοινωνιας.

Αυτα ειναι τα ιδιαιτερα καθηκοντα μας. Καθηκοντα που η αδελφικη συμμαχια των ελληνοκυπριων και ελληνων αστων τα κανει σημερα κοινα για τους ελληνες και ελληνοκυπριους επαναστατες.

1. Ομιλια στο 13ο συνεδριο του ΑΚΕΛ, Απριλης '74

2. Το κλασικο συνθημα του Γερμανου επαναστατη Καρλ Λημπκνεχτ για τον Πρωτο Παγκοσμιο Πολεμο.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΕΝΙΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ

Στους αριστερους της νοτιας Κυπρου οπως και των αλλων σημερινων κομμουνιστικων κομματων σ' ολο τον κοσμο, κυριαρχει η εντυπωση οτι ο Λενιν και οι μπολσεβικοι ηταν οι θερμοτεροι υποστηρικτες της "αυτοδιαθεσης" των εθνων, της "εθνικης ανεξαρτησιας", και του πατριωτισμου. Το ΑΚΕΛ στηριζει ολοκληρη την "λενινιστικη" πολιτικη ιδεολογια και πρακτικη του στον "πατριωτισμο", (που τον παρουσιαζει σαν κατι "διαφορετικο" απο τον εθνικισμο) στον "αγωνα για την εθνικη ανεξαρτησια και την σωτηρια της Κυπρου".

Αυτη ειναι η χειροτερη διαστρεβλωση της πολιτικης του Λενιν και του μπολσεβικικου κομματος, αλλα και γενικοτερα ολοκληρου του επαναστατικου εργατικου κινηματος της εποχης του Λενιν, στις αρχες του εικοστου αιωνα, την πιο ηρωικη και δραστηρια περιοδο του εργατικου κινηματος ως τις μερες μας.

Για τους σοσιαλιστες ο τελικος σκοπος ειναι η **εξαφανιση των εθνων**, ή καλυτερα η **συγχωνευση** τους, οπως την ονομαζε ο Λενιν. Ο ιδιος ο καπιταλισμος προωθει αυτη την συγχωνευση. Ενω σπρωχνει τα εθνη να πολεμουν μεταξυ τους για τον καθορισμο των κρατικων τους συνορων και για τα οικονομικα τους συμφεροντα, την ιδια στιγμη καταργει τη σημασια των συνορων και αδυνατιζει τη σημασια των διαφορετικων συμφεροντων των εθνων, δημιουργωντας καταστασεις που εχουν διεθνη και οχι τοπικη σημασια.

Το κλασικοτερο παραδειγμα ειναι πια το Τσερνομπιλ, οπου και οι ιδιοι οι αστοι παραδεχτηκαν οτι τα εθνικα συνορα δεν λειτουργουν οπως παλια ("η ραδιενεργεια δεν γνωριζει συνορα" ειπε καποιος Πολωνος κυβερνητικος αξιωματουχος, οταν δυτικοευρωπαικα κρατη απαγορεψαν τις εισαγωγες τροφιμων απο τις ανατολικες χωρες) και φυσικα τα πυρηνικα οπλα, των οποιων η χρησιμοποιηση θα καταστρεψει ολους, ειτε παρουν μερος στον πολεμο ειτε οχι.

Υπαρχουν ομως και πολλα αλλα παραδειγματα. Διεθνικες οικονομικες ενωσεις οπως η ΕΟΚ, ή φαινομενα οπως η "οξινη βροχη" οπου αυτα που συμβαινουν για παραδειγμα στις ΗΠΑ επηρεαζουν τα δαση του Καναδα. Αλλα και πολιτιστικα, οι "εθνικοι πολιτισμοι" δινουν συνεχεια τη θεση τους σε μια διεθνη κουλτουρα που μεταδιδεται απο τα μαζικα μεσα επικοινωνιας, και μαλιστα με τηλεπικοινωνιακους δορυφορους που μεταδιδουν την ιδια στιγμη απο τη μια ακρη της γης στην αλλη.

Αν στις αρχες της εμφανισης του καπιταλισμου και της παλης του με την φεουδαρχια ο πατριωτισμος ειχε στις περισσοτερες περιπτωσεις προοδευτικο περιεχομενο, στις σημερινες συνθηκες και σε χωρες οπως η Κυπρος που εχουν πια μπει για τα καλα στον καπιταλιστικο δρομο, ο πατριωτισμος, καθε ειδους πατριωτισμος, δεν μπορει παρα να εχει αντιθετη μονο σχεση με τα συμφεροντα της εργατικης ταξης.

Θελουμε να βοηθησουμε να ξαναζωντανεψει η διεθνιστικη παραδοση του επαναστατικου εργατικου κινηματος της εποχης των δυο πρωτων δεκαετιων του αιωνα μας, που σημερα ειναι "ξεχασμενη" ή μαλλον διαστρεβλωμενη ως στο σημειο να σημαινει ο διεθνισμος το αντιθετο του. Πιστευουμε οτι χωρις την πολιτικη και την γνωση της ιδιας αυτης της παραδοσης, η εργατικη ταξη στην νοτια Κυπρο, οπως και παντου αλλου, ειναι καταδικασμενη να αποτυχει και στους καθημερινους της αγωνες για την προωθηση των αμεσων συμφεροντων της και στον αγωνα για τον διεθνη σοσιαλισμο, που στις μερες μας ισοδυναμει με τον αγωνα για την ιδια τη σωτηρια της ανθρωποτητας απο τον πυρηνικο αφανισμο. Αυτο το συντομο αρθρο ειναι ενα μερος αυτης της γενικοτερης προσπαθειας.

Θα αρχισουμε αφηνωντας να μιλησουν αποσπασματα απο τα εργα του Λενιν, επειδη σωστα θεωρειται ο σημαντικοτερος θεωρητικος και πρακτικος εκφραστης της επαναστατικης πολιτικης της περιοδου για την οποια μιλαμε. Ακομα ειναι δικαιο να τονισουμε ετσι τις αντιφασεις ή την υποκρισια αυτων που απο τη μια ορκιζονται στο ονομα του Λενιν και απο την αλλη εμφανιζονται σαν οι "πιο φλογεροι πατριωτες". Να πως αντιπαραθετει ο Λενιν τον διεθνισμο στον εθνικισμο:

"Ο μαρξισμος προβαλλει στη θεση καθε εθνικισμου τον διεθνισμο, τη συγχωνευση ολων των εθνων σε μια ανωτατη ενοτητα που αναπτυσσεται μπροστα στα ματια μας σε καθε μιλι σιδηροδρομικης γραμμης, με καθε διεθνες τραστ, με καθε ενωση εργατων (διεθνικη ως προς την οικονομικη της δραση και κατοπιν και ως προς τις ιδεες και τις επιδιωξεις της)".

"Η παγκοσμια ιστορικη βαση του καπιταλισμου να σπαζει τους εθνικους φραγμους, να σβυνει τις εθνικες διαφορες και να αφομοιωνει τα εθνη, τοση που απο δεκαετια σε δεκαετια εκδηλωνεται ολο και με μεγαλυτερη δυναμη... αποτελει εναν απο τους ισχυροτερους κινητηρες που μετατρεπουν τον καπιταλισμο σε σοσιαλισμο."

"Οποιος δεν εχει βαλτωσει μεσα στις εθνικιστικες προληψεις δεν μπορει παρα να βλεπει αυτη τη πορεια της αφομοιωσης των εθνων απο το καπιταλισμο σαν μια μεγαλειωδη ιστορικη πορεια, που καταστρεφει την εθνικη αρτηριοσκληρω-

ση." (1)

Τα σημερινα κομμουνιστικα κομματα (και οχι μονο αυτα) διαστρεβλωνουν τον Λενιν παρουσιαζοντας τον σαν δηθεν υπερμαχο της ανεξαρτησιας και της αυτοδιαθεσης των εθνων και της δημιουργιας απο καθε εθνος (η απο καθε "λαο" αν το προτιματε...) του δικου του κρατους. Προσπαθουν ετσι να συμβιβασουν τον διεθνισμο του Λενιν με την σημερινη υποτιθεμενη "λενινιστικη" πατριωτικη πολιτικη των κομμουνιστικων κομματων. Οπως γραφει ο "Νεος Δημοκρατης", το θεωρητικο περιοδικο του ΑΚΕΛ:

"Οι κομμουνιστες αποτελουσαν παντα τις πρωτες γραμμες των αγωνιστων για την ανεξαρτησια και ελευθερια της πατριδας τους" (2)

Η διαστρεβλωση αυτη γινεται με δυο βασικα τροπους. Πρωτα, με την "παραληψη" μιας η δυο λεξεων, η την υπολογισμενη "αδιαφορια" για την σημασια τους. Ο Λενιν και το μπολσεβικικο κομμα δεν ηταν υποστηρικτες ουτε της "αυτοδιαθεσης των εθνων" ουτε της "εθνικης ανεξαρτησιας". Υποστηριζαν μονο το "**δικαιωμα** των εθνων για την αυτοδιαθεση". Δεν υποστηριζαν την "αποσκιρτηση" (δηλαδη τον χωρισμο ενος τμηματος ενος κρατους για τη δημιουργια ενος "ανεξαρτητου" κρατους) αλλα την "**ελευθερια** για αποσκιρτηση."

Δευτερο, "παραλειπεται" ή "ξεχνιεται" οτι την υποχρεωση να πολεμουν για αυτο το "δικαιωμα των εθνων για την αυτοδιαθεση" ή για την "ελευθερια των εθνων για αποσκιρτηση" δεν την εχουν οι επαναστατες του **καταπιεσμενου** εθνους αλλα οι επαναστατες του εθνους που **καταπιεζει**.

Δηλαδη, οπως θα δουμε, για τον Λενιν και τους μπολσεβικους ειναι διεθνιστικη υποχρεωση των επαναστατων να πολεμουν εναντια **στην δικια τους αστικη ταξη** για το δικαιωμα για αυτοδιαθεση και αποχωρισμο του εθνους ή των εθνων που καταπιεζονται απο αυτην. Αλλοιως θα φανουν σαν συμμαχοι και συνενοχοι της δικιας τους αστικης ταξης στην καταπιεση, και θα συμβαλουν στο να ενισχυθει ο εθνικισμος των εργατικων ταξεων και των δυο εθνων.

Για να το πουμε με λιγα λογια, ναι, οι σοσιαλιστες, δεν "υποτιμουν" την υπαρξη του πατριωτισμου. Αν ειναι επαναστατες και διεθνιστες, "αναγνωριζουν", "δεχονται", "κανουν παραχωρησεις" στον πατριωτισμο... Οχι ομως στον πατριωτισμο του "δικου τους" εθνους, της "δικιας τους" αστικης ταξης, ή της δικιας τους εργατικης ταξης, αλλα στον πατριωτισμο της εργατικης ταξης και του λαου των "αντιπαλων" εθνων!

Με αυτα τα δυο σημεια, δηλαδη με το τι σημαινει "υποστηριξη του **δικαιωματος** για αυτοδιαθεση" και **ποιοι** εχουν το καθηκον να υποστηριζουν αυτο το δικαιωμα, θα ασχοληθουμε κυρια στο υπολοιπο του αρθρου.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ «ΔΙΚΑΙΩΜΑ» ΚΑΙ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

Πως εβλεπε ο Λενιν την σχεση αναμεσα στον διεθνισμο και την πολιτικη της εργατικης ταξης;

"Το προλεταριατο δεν μπορει να υποστηριξη **καμμια** κατοχυρωση του εθνικισμου, αντιθετα υποστηριζει καθετι που βοηθα στο σβησιμο των εθνικων διακρισεων, το γκρεμισμα των εθνικων φραγμων, καθε τι που κανει ολο και στενοτερους τους δεσμους αναμεσα στις εθνικοτητες, καθετι που οδηγει στη συγχωνευση των εθνων. Καθε διαφορετικη ενεργεια σημαινει περασμα με το μερος του αντιδραστικου μικροαστικου εθνικισμου" (3)

Και ωστοσο, ο Λενιν ηταν υπερ του δικαιωματος των εθνων για αυτοδιαθεση, του δικαιωματος ξεχωριστης κρατικης υπαρξης. Ετσι τον κατηγορησαν, και απο τα αριστερα και απο τα δεξια, οτι ενθαρρυνε τις χωριστικες τασεις, την δημιουργια πολλων κρατων, τον εθνικισμο. Η απαντηση του ειναι χαρακτηριστικη:

"Οταν κατηγορεις τους οπαδους της <u>ελευθεριας</u> της αυτοδιαθεσης, δηλαδη της <u>ελευθεριας</u> του αποχωρισμου, οτι ενθαρρυνουν τις αποχωριστικες τασεις, κανεις την ιδια ακριβως ανοησια και την ιδια ακριβως υποκρισια, οπως αν κατηγορουσες τους οπαδους της ελευθεριας του διαζυγιου οτι ενθαρρυνουν τη διαλυση των οικογενειακων δεσμων". (4)

Εδω φαινεται ξεκαθαρα η σημασια των λεξεων "δικαιωμα", και "ελευθερια". Θα μπορουσαμε να φερουμε και αλλα παρομοια παραδειγματα. Υποστηριζουμε το δικαιωμα των γυναικων στην εκτρωση, την ελευθερη εκτρωση. Αυτο αραγε σημαινει οτι συμπαθουμε τις εκτρωσεις, οτι ειμαστε οπαδοι της εκτρωσης; Ειμαστε εναντια στην κρατικη λογοκρισια, ακομα και οταν αυτη αφορα τις πορνογραφικες ταινιες, επειδη θεωρουμε οτι δεν ειναι δουλεια του κρατους ή της εκκλησιας να μας "προφυλαξει" απο αυτα. Μηπως αυτο σημαινει οτι υποστηριζουμε την πορνογραφια;

Δεν ειναι καθολου σκοπος ή καθηκον των επαναστατων να ενθαρρυνουν τη δημιουργια νεων κρατων και την ικανοποιηση των επιδιωξεων καθε εθνικοτητας. Απλα, οι σοσιαλιστες ειναι συγχρονως δημοκρατες και διεθνιστες. Και ειναι **μονο σαν**

δημοκρατες και οχι σαν πατριωτες που υποστηριζουν το δημοκρατικο **δικαιωμα** για αυτοδιαθεση, και μονο γι' αυτους που το ζητουν:

"Το προλεταριατο... χαιρετιζει καθε αφομοιωση των εθνων, εκτος απο εκεινη που γινεται με τη βια ή στηριζεται σε προνομια." (5)

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Αυτη ομως η υποστηριξη του δικαιωματος για αυτοδιαθεση δεν ισχυει για ολους ουτε με τον ιδιο τροπο. Ειναι απαραιτητο να παιρνουμε υποψη μας:

"την αναγκαιοτητα να γινει **διακριση** των συγκεκριμενων καθηκοντων των σοσιαλδημοκρατων των καταπιεζοντων εθνων απο αυτα των σοσιαλδημοκρατων των καταπιεζομενων εθνων" (6)

Ποια ειναι αυτα τα διαφορετικα καθηκοντα;

"Το προλεταριατο πρεπει να απαιτησει την **ελευθερια** του πολιτικου αποχωρισμου για τις αποικιες και τα εθνη που **καταπιεζονται απο το 'δικο τους' εθνος**. Αλλοιως ο διεθνισμος του προλεταριατου δεν θαταν παρα κουφια λογια. Ουτε εμπιστοσυνη ουτε ταξικη ενοτητα δεν θα ηταν δυνατη αναμεσα στους εργατες των καταπιεσμενων και των καταπιεζοντων εθνων. Απ' την αλλη, οι σοσιαλιστες των **καταπιεσμενων εθνων** πρεπει ιδιαιτερα να προστατευουν την πληρη και ανευ ορων ενοτητα, μαζι και την οργανωτικη ενοτητα, των εργατων του καταπιεσμενου εθνους με αυτους του καταπιεζοντος". (7)

Δηλαδη, η υποστηριξη της "ελευθεριας του αποχωρισμου", του δικαιωματος της εθνικης ανεξαρτησιας, η υποστηριξη των εθνικων δικαιωματων γενικα, δεν ειναι καθηκον των σοσιαλιστων των εθνων που καταπιεζονται, οπως εχει καταντησει να θεωρειται σημερα, αλλα των σοσιαλιστων των εθνων που καταπιεζουν. Ετσι αυτη η υποστηριξη δεν ειναι με κανενα τροπο πατριωτικο καθηκον αλλα αντιθετα διεθνιστικο και δημοκρατικο, ειναι πραξη που στρεφεται εναντια στα συμφεροντα του εθνους "τους" και της "δικη τους" αστικη ταξης, και σε υποστηριξη των εργαζομενων και του λαου του εθνους που καταπιεζεται απο αυτην...

Και αυτη η υποστηριξη πρεπει να δινεται ανεξαρτητα απο δικαιολογιες οπως "μα αυτοι ειναι αντιδραστικοι" ή "εχουν αντιδραστικο πολιτευμα". Ενα απο τα παραδειγματα που χρησιμοποιησε ο Λενιν για να εξηγησει την σταση των μπολσεβικων στα εθνικα ζητηματα ηταν η σταση των Σουηδων σοσιαλιστων που υποστηριξαν το δικαιωμα του αποχωρισμου της Νορβηγιας, που ηταν **βασιλειο**, απο την Σουηδια. Ηταν απολυτη υποχρεωση τους να το κανουν, παρατηρει ο Λενιν. (8)

ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΩΣΗ

Υπαρχουν δυο σκελη στη θεση των σοσιαλιστων που ειναι η **υποστηριξη της εθελοντικης συνενωσης των εθνων**, το εθελοντικη και η συνενωση. Γι' αυτο και υπαρχουν και διαφορετικα καθηκοντα για τους σοσιαλιστες που δρουν στο εργατικο κινημα του εθνους που καταπιεζει και για τους σοσιαλιστες που δρουν μεσα στο εργατικο κινημα του καταπιεσμενου εθνους (που ζητα την εθνικη ανεξαρτησια του). Οι πρωτοι πρεπει να αντιμετωπισουν τις προσπαθειες των "δικων τους" αστων να καταπατησουν τα δικαιωματα των εθνων που καταπιεζουν και να τονιζουν το "εθελοντικη", ενω οι δευτεροι πρεπει να πολεμησουν εναντια στον εθνικισμο των μικρων "δικων τους αστων", για αυτο πρεπει να τονιζουν την "συνενωση" των εθνων. Μονο ετσι μπορουν να καταπολεμουν και οι δυο το περασμα αυτου του εθνικισμου μεσα στις δικιες τους εργατικες ταξεις, με τον ιδιαιτερο τροπο που εμφανιζεται στην καθε μια.

"Μπορει η διεθνιστικη διαπαιδαγωγηση της εργατικης ταξης να ειναι συγκεκριμμενα πανομοιοτυπη στα μεγαλα, καταπιεζοντα εθνη και στα μικρα, καταπιεσμενα εθνη; ...

Προφανως οχι... Στην διεθνιστικη διαπαιδαγωγηση των εργατων των καταπιεζοντων χωρων, αναγκαστικα η εμφαση πρεπει να δινεται στο να υποστηριζουν την ελευθερια των καταπιεσμενων χωρων να αποσκιρτησουν, και να παλευουν για αυτη την ελευθερια...

Απο την αλλη, ενας σοσιαλδημοκρατης ενος μικρου εθνους πρεπει να δινει εμφαση στην προπαγανδα του στην δευτερη λεξη της γενικης μας διατυπωσης: 'εθελοντικη συνενωση' των εθνων". (9)

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Μια πολυ χαρακτηριστικη περιπτωση που δειχνει την **καθοριστικη** σημασια που ειχε για τον Λενιν η διαφορα στα καθηκοντα για τους επαναστατες των καταπιεσμενων και των καταπιεζοντων εθνων ειναι το ζητημα της Πολωνιας και της πολιτικης διαμαχης του Λενιν με τους Πολωνους σοσιαλδημοκρατες. Οι Πολωνοι

σοσιαλδημοκρατες δεν δεχονταν να συμπεριληφθει το αιτημα για το δικαιωμα των εθνων για αυτοδιαθεση στο προγραμμα του Ρωσικου Σοσιαλδημοκρατικου Εργατικου Κομματος (οπως λεγονταν το κομμα των ρωσων μαρξιστων πριν μετονομαστει σε Κομμουνιστικο Κομμα).

Ενα μεγαλο τμημα της Πολωνιας ηταν υποδουλο στην Τσαρικη Ρωσια. Αν ψαχναμε για ενα παραδειγμα που θα ηταν ευκολο για τον καθενα να παρασυρθει απο τον πατριωτισμο των μαζων και τις εθνικες αδικιες που παθαινε η πατριδα του, τετοια σιγουρα ηταν η περιπτωση της Πολωνιας. Ας αφησουμε ομως μερικα αποσπασματα απο κειμενα του Λενιν εκεινης της εποχης να μας πουν πως, ασχετα με τις μεταξυ τους διαφορες, αντιμετωπισαν το προβλημα και οι Πολωνοι και οι Ρωσοι διεθνιστες.

"Σε κανενα εθνος δεν ειναι τοσο βαθυ το μισος για τη Ρωσσια οπως στους Πολωνους, κανενα εθνος δεν αντιπαθει τοσο εντονα την Ρωσσια οπως οι Πολωνοι... Οι Πολωνοι σοσιαλδημοκρατες συντροφοι προσφεραν μια μεγαλη ιστορικη υπηρεσια προωθωντας το συνθημα του διεθνισμου και δηλωνοντας οτι η αδελφικη ενοτητα του προλεταριατου ολων των χωρων εχει την μεγαλυτερη σημασια γι'αυτους, και οτι δεν θα πολεμησουν ποτε για την απελευθερωση της Πολωνιας. Αυτο ειναι προς τιμη τους, και γι' αυτο θεωρουσαμε παντα μονο αυτους τους Πολωνους σοσιαλδημοκρατες οτι ειναι σοσιαλιστες. Οι αλλοι ειναι πατριωτες, πολωνοι Πλεχανωφ. Αλλα η ιδιομορφη αυτη θεση τους, οπου για να προστατευσουν το σοσιαλισμο αναγκαστηκαν να παλεψουν εναντιον ενος αρρωστημενου και εξαλλου εθνικισμου, δημιουργησε μια περιεργη κατασταση: οι συντροφοι ερχονται σε μας και μας λενε να παρατησουμε την ιδεα της ελευθεριας της Πολωνιας, το δικαιωμα-της να αποσκιρτησει.

Γιατι ομως θαπρεπε εμεις, οι Μεγαλορωσσοι, που καταπιεζουμε περισσοτερα εθνη απο καθε αλλο λαο, να αρνηθουμε το δικαιωμα αποχωρισμου στην Πολωνια, την Ουκρανια, ή την Φιλλανδια;...Αυτοι οι ανθρωποι δεν θελουν να καταλαβουν οτι για να ενισχυσεις τον διεθνισμο δεν χρειαζεται να λες παντου τα ιδια. Αυτο που πρεπει να κανεις ειναι να τονιζεις, στη Ρωσσια, την ελευθερια αποχωρισμου για τα καταπιεσμενα εθνη, και στην Πολωνια, την ελευθερια τους να μεινουν ενωμενα. Η ελευθερια της ενωσης συνεπαγεται και την ελευθερια του αποχωρισμου. Εμεις οι Ρωσσοι πρεπει να τονισουμε την ελευθερια του αποχωρισμου, ενω οι Πολωνοι την ελευθερια να ειναι ενωμενοι." (10)

"Κανενας Ρωσσος μαρξιστης δεν σκεφτηκε ποτε να κατηγορησει τους Πολωνους σοσιαλδημοκρατες επειδη ειναι εναντιον του αποχωρισμου της Πολωνιας. Οι σοσιαλδημοκρατες αυτοι κανουν λαθος μονο οταν, οπως κανει η Ροζα Λουξεμπουργκ, προσπαθουν να αρνηθουν την αναγκαιοτητα να συμπεριληφθει η αναγνωριση του δικαιωματος της αυτοδιαθεσης στο Προγραμμα των Ρωσων Μαρξιστων." (11)

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ Ή ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ;

Οι επαναστατες λοιπον δεν εχουν καμμια υποχρεωση να παλευουν για την εθνικη ανεξαρτησια ή την εθνικη απελευθερωση ή την αυτοδιαθεση της δικιας τους χωρας, το αντιθετο μαλιστα. Οταν ο Λενιν και το μπολσεβικικο κομμα μιλουσαν για την υποστηριξη του δικαιωματος για την αυτοδιαθεση, ηταν απολυτα ξεκαθαρο οτι δεν υποστηριζαν καποιο "σοσιαλιστικο πατριωτισμο" που συμβιβαζονταν κατα καποιο τροπο με τον προλεταριακο διεθνισμο, αλλα αντιθετα υποστηριζαν την πραγματικη και αδιαλλακτη εφαρμογη του διεθνισμου: την υποχρεωση για την υποστηριξη αυτης της αρχης την ειχαν οι επαναστατες του εθνους που θα **εχανε** απο την εφαρμογη της, την υποστηριζαν εναντια στα συμφεροντα του "δικου" τους εθνους, και της δικιας τους αρχουσας ταξης.

Οτι ειναι ευκολο να διαστρεβλωθει αυτη η σταση, ειναι φανερο. Διαστρεβλωνονταν και παρεξηγουνταν και τοτε με τον ενα ή τον αλλο τροπο:

"Εκεινοι που δεν εχουν εξετασει διεξοδικα το ζητημα, νομιζουν οτι ειναι 'αντιφατικο' για τους Σοσιαλδημοκρατες των καταπιεζοντων εθνων να επιμενουν στην 'ελευθερια του αποχωρισμου' ενω οι Σοσιαλδημοκρατες των καταπιεσμενων εθνων επιμενουν στην 'ελευθερια της συγχωνευσης'. Ωστοσο λιγη σκεψη θα μας δειξει οτι δεν υπαρχει, και δεν μπορει να υπαρξει, κανενας αλλος δρομος προς τον διεθνισμο και την συνενωση των εθνων." (12)

Οσο για τους λογους που πρεπει να εχει αυτη τη σταση η εργατικη ταξη, πολυ χαρακτηριστικο ειναι το παρακατω αποσπασμα:

"Δεν κανει **καμμια διαφορα** στον μισθωτο εργατη αν τον εκμεταλλευεται κυρια η Μεγαλο-Ρωσσικη αστικη ταξη ή η μη-Ρωσικη αστικη ταξη, ή η Πολωνικη αστικη ταξη παρα η Εβραικη, κλπ. Ο μισθωτος εργατης που εχει καταλαβει τα ταξικα του συμφεροντα ειναι εξισου **αδιαφορος** προς τα κρατικα προνομια των Μεγαλορωσων καπιταλιστων και προς τις υποσχεσεις των Πολωνων ή Ουκρανων καπιταλιστων οτι θα εγκαταστησουν εναν επιγειο παραδεισο

οταν αποκτησουν κρατικα προνομια. Ο καπιταλισμος αναπτυσσεται και θα συνεχισει να αναπτυσσεται ετσι ή αλλοιως, και σε ενιαια κρατη με μικτο πληθυσμο και σε χωριστα εθνικα κρατη. Σ' ολες τις περιπτωσεις ο μισθωτος εργατης θα ειναι αντικειμενο εκμεταλλευσης. Ο επιτυχημενος αγωνας εναντια στην εκμεταλλευση απαιτει να ειναι το προλεταριατο **ελευθερο απο εθνικισμο** και να ειναι **απολυτα ουδετερο**, για να το πουμε ετσι, στον αγωνα για κυριαρχια που συνεχιζεται αναμεσα στις αστικες ταξεις των διαφορων εθνων. Αν το προλεταριατο οποιουδηποτε κρατους δωσει την παραμικρη υποστηριξη στα προνομια της 'δικιας' του εθνικης αστικης ταξης, αυτο αναποφευκτα θα δημιουργησει δυσπιστια αναμεσα στο προλεταριατο καποιου αλλου κρατους. Θα αδυνατιση την διεθνη ταξικη αλληλεγγυη των εργατων και θα τους διαιρεση...". (13)

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Οι σημερινοι αριστεροι νομιζουν οτι μπορουν να ειναι διεθνιστες αλλα και πατριωτες, εφοσον διαχωριζουν τον "πατριωτισμο" απο τον "εθνικισμο" και "σωβινισμο" των δεξιων:

"... Ο πατριωτισμος μας δεν εχει τιποτα το κοινο με τον εθνικισμο και ειναι αναποσπαστος απο την προλεταριακη αλληλεγγυη." (14)

Ετσι σε ολους ισως τους επικηδειους που εκαναν στον Παπαιωαννου, οι υπολοιποι ηγετες του ΑΚΕΛ ανακατεβανε τους χαρακτηρισμους με μεγαλη ανεση: "Αληθινος **διεθνιστης**... Ενας φλογερος **πατριωτης** και αγωνιστης που αγαπησε με παθος την Κυπρο και παλεψε σκληρα για την λευτερια της" (15)

Ο Λενιν ομως εδινε την ιδια σημασια στις λεξεις "εθνικισμος", "σωβινισμος" και "πατριωτισμος", και ποτε δεν εδωσε τον χαρακτηρισμο **πατριωτης** σε αριστερους. Αντιθετα, χρησιμοποιουσε τον ορο "σοσιαλπατριωτες" για να ξεσκεπασει εκεινους που ηταν "σοσιαλιστες στα λογια, και πατριωτες στην πραξη", με την ιδια εννοια που χρησιμοποιουσε τον ορο "σοσιαλσωβινιστες". Δεν ηταν τυχαια η προταση του Λενιν που ειδαμε λιγο παραπανω οτι "θεωρουσαμε παντα μονο αυτους τους Πολωνους σοσιαλδημοκρατες οτι ειναι σοσιαλιστες. Οι αλλοι ειναι πατριωτες". Για τους μπολσεβικους, ο σοσιαλισμος και ο πατριωτισμος δεν μπορουσαν να συνυπαρξουν.

Ουτε καν ο "σεβασμος των λαικων παραδοσεων" και αλλες παρομοιες προτασεις απο τις οποιες ειναι γεματα ολα τα εντυπα του ΑΚΕΛ (16) και τα οποια δεν ειναι τιποτα αλλο παρα υποστηριξη του "εθνικου πολιτισμου" ειχε καμια σχεση με τις αντιληψεις του Λενιν:

"Το συνθημα του εθνικου πολιτισμου ειναι αστικη (και συχνα μαυροεκατονταρχιτικη και κληρικη) απατη. Το συνθημα μας ειναι: διεθνης πολιτισμος της δημοκρατιας και του διεθνους εργατικου κινηματος."

"Το ζητημα ειναι αν επιτρεπεται σε ενα μαρξιστη να διατυπωσει **αμεσα ή εμμεσα** το συνθημα του εθνικου πολιτισμου ή πρεπει να αντιταχθει σ' αυτο υποστηριζοντας σ' ολες τις γλωσσες το συνθημα του εργατικου διεθνισμου... Η θεση εκεινων που υπερασπιζονται το συνθημα του εθνικου πολιτισμου ειναι αναμεσα στην μικροαστικη ταξη και οχι αναμεσα στους μαρξιστες" (17)

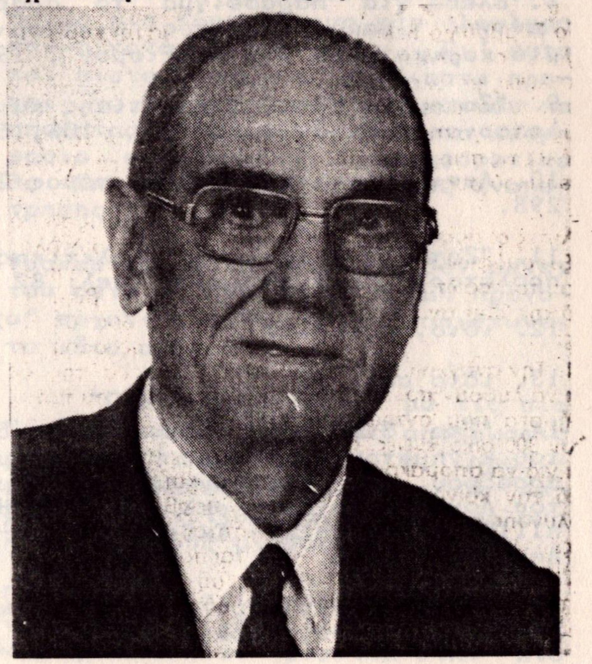

«ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ» ΓΙΑ ΕΞΑΓΩΓΗ

Υπαρχει βεβαια ενα ειδος "διεθνισμου" στην πρακτικη των σημερινων κομμουνιστικων κομματων (και οχι μονο, επαναλαμβανουμε...). Ειναι η "διεθνιστικη" υποστηριξη ολων οσων καταπιεζονται απο τους εχθρους του "δικου" τους εθνους και της "δικιας τους" αστικης ταξης. Ενα κοντινο μας παραδειγμα ειναι βεβαια η "φλογερη" υποστηριξη της αυτοδιαθεσης των Κουρδων και των Αρμενιων απο τους ελληνοκυπριους αριστερους. Μια υποστηριξη που την βλεπει φυσικα με πολυ καλο ματι ολη η αστικη "μας" ταξη, η οποια δεν διστάζει να ενωσει και την δικια της "διεθνιστικη" φωνη μαζι τους.

Δεν ειναι καινουργιο φαινομενο αυτος "διεθνισμος". Υπηρχε και στις μερες του Λενιν. Και τοτε και τωρα οι σκοποι του ειναι πονηροι. Οπως πολυ πετυχεμενα τον χαρακτηριζε δεν ειναι παρα:

> "Διεθνισμος για εξαγωγη στο εξωτερικο που επικρατει στις μερες μας αναμεσα στους φλογερους - ποσο φλογερους! - διεθνιστες και Μαρξιστες που συμμεριζονται καθε εκφραση διεθνισμου στο στρατοπεδο του εχθρου, οπουδηποτε αλλου αλλα οχι στον τοπο τους, οχι μεσα στους συμμαχους τους... Που συμφωνουν με την 'αυτοδιαθεση των εθνων', οχι ομως και των εθνων που εξαρτωνται απο το εθνος του οποιου οι ιδιοι εχουν την τιμη να ειναι μελη - με λιγα λογια, αυτος ο διεθνισμος ειναι μια απο τις χιλιες-και-μια ποικιλιες της υποκρισιας που κυριαρχουν στις μερες μας" (18)

1. "Ζητηματα εθνικης πολιτικης και προλεταριακος διεθνισμος" σελ. 27, 21, 22 - εκδοση Σπουτνικ.

2. "Νεος Δημοκρατης" αρ. 56 Μαρτης 1979 σελ. 18

3. Λενιν "Ζητηματα εθνικης πολιτικης" σελ. 28

4. ιδιο, σελ. 74.

5. ιδιο σελ 28

6. ιδιο σελ. 127

7. ιδιο, σελ. 119

8. Βλεπε για παραδειγμα το αρθρο του Λενιν "Ιμπεριαλιστικος Οικονομισμος, μια καρικατουρα του Μαρξισμου", 1916

9. "Ζητηματα εθνικης πολιτικης και προλεταριακος διεθνισμος" σελ. 156,157

10. Λενιν, Αγγλικα απαντα τομος 24 σελ 298.

11. "Ζητηματα εθνικης πολιτικης και προλεταριακος διεθνισμος" σελ. 82

12. ιδιο, σελ. 157

13. ιδιο σελ. 76

14. 'Στο διεθνισμο βρισκεται η δυναμη του κινηματος-μας' του Ρενε Ουρμπανι, προεδρου του Κομμουνιστικου Κομματος του Λουξεμβουργου - σελ. 5 ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ - Εκδοση Κυπρου-ΑΚΕΛ, Δεκεμβρης 1985.

15. Ομιλια Χριστοδουλιδη στην κηδεια του Παπαιωαννου, Χαραυγη 15/4/88

16. βλεπε τον αποτροπιασμο τους μπροστα στην "ανεξελεγκτη επελαση των προιοντων της υποκουλτουρας του ιμπεριαλισμου στη ζωη του τοπου που... αποτελουν σοβαρη απειλη για την παραμορφωση της πολιτιστικης μας ταυτοτητας" ("Εκθεση Δρασης... 16ο Συνεδριο ΑΚΕΛ" σελ. 117).

17. "Ζητηματα εθνικης πολιτικης και προλεταριακος διεθνισμος", σελ. 16 - 18.

18. Εισαγωγη του Λενιν στο εργο του Μπουχαριν 'Ο Ιμπεριαλισμος και η Παγκοσμια οικονομια'.

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΝΑ ΕΙΣΑΙ «ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ»

Ο ΝΕΟΣ «ΤΑΞΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ»

"Ολοκληρη η κοινωνια" εγραφε το Κομμουνιστικο Μανιφεστο πριν 140 χρονια "ολο και περισσοτερο χωριζεται σε δυο μεγαλα αντιπαλα στρατοπεδα, σε δυο μεγαλες ταξεις, που βρισκονται αμεσα αντιμετωπες η μια με την αλλη: στην αστικη ταξη και στο προλεταριατο".

Σημερα το ΑΚΕΛ φαινεται οτι συνεχιζει να υποστηριζει την παραδοση του Κομμουνιστικου Μανιφεστου, με μια "μικρη" διαφορα. Οι δυο μεγαλες ταξεις στις οποιες ειναι χωρισμενη η ελληνοκυπριακη κοινωνια δεν ειναι πια η αστικη ταξη και το προλεταριατο. Η παλια γνωστη μας αστικη ταξη δεν καταφερε να κρατησει την προνομιουχα θεση της που την παραχωρησε σε ενα νεο υπουλο και μαζικοτερο ταξικο εχθρο που προσπαθει μαλιστα να κρυφτει μεσα στις ταξεις του προλεταριατου. Τον ξεσκεπαζει αρθρο της "Χαραυγης" της 15/3/83, το οποιο παρεπιπτοντως περιγραφει με πολυ γλαφυροτερο τροπο απο οτι συνηθιζει τα προβληματα των φτωχων εργαζομενων:

> "Ποιοι λοιπον ειναι οι κεφαλαιοκρατες που εργοδοτουν τους υπαλληλους του ΡΙΚ (οπως και εκεινους της κυβερνησης)... Οι κυριοι εργοδοτες που πληρωνουν τους υπαλληλους αυτους, εκεινοι που σηκωνουν τα μεγαλα βαρη της φορολογιας ειναι οι πλατειες λαικες μαζες...
>
> ... Ειναι οι χιλιαδες πωλητριες... που εργαζονται απο τις 8 το πρωι μεχρι τις 7 το βραδυ... Ειναι οι χιλιαδες ιδιωτικοι υπαλληλοι που υστερα απο 20 και 30 χρονια δουλεια αμειβονται με 150 ή 200 λιρες τον μηνα...
>
> ... Ειναι οι χιλιαδες εργατες οικοδομων... που παρα την τεχνη τους δεν διανοουνται ποτε μισθο μιας δακτυλογραφου του ΡΙΚ. Ειναι οι χιλιαδες εργατριες ενδυσης και υποδυσης... Ειναι οι χιλιαδες αγροτες της Παφου... Ειναι οι χιλιαδες συνταξιουχοι των Κοινωνικων Ασφαλισεων που οι 50 λιρες της συνταξης τους δεν τους αρκουν ουτε για καφε και τσιγαρο....
>
> Ειναι οι χιλιαδες ανεργοι επιστημονες... που ενω δεν εχουν δουλεια και ψωμι, ειναι υποχρεωμενοι να πληρωνουν ολους τους εμμεσους φορους...
>
> Αυτοι ειναι οι κεφαλαιοκρατες - εργοδοτες των υπαλληλων του ΡΙΚ και της Κυβερνησης... Μαλιστα αυτων των 'κεφαλαιοκρατων' τα συμφεροντα ανελαβα να υπερασπισω. Και θεωρω απαραδεκτο να καλουνται ολοι αυτοι οι 'κεφαλαιοκρατες' να πληρωνουν συνεχως τους φορους για να αυξανονται οι μισθοι των 'προλεταριων' υπαλληλων του ΡΙΚ και της κυβερνησης, που φτανουν τις 600, 800, 1000 και 1200 λ. τον μηνα..."

Συμφωνα με το ιδιο αρθρο η εργατικη ταξη δεν προκειται να μεινει απαθης ουτε μπροστα στον νεο αυτο "ταξικο εχθρο", τους δημοσιους και ημικρατικους υπαλληλους:

> "βρισκομαστε στα προθυρα ενος πολεμου που θα διαιρεσει τους εργαζομενους σε δυο αντιμαχομενα στρατοπεδα, με απροσδοκητες συνεπειες για τους ιδιους και ολοκληρη την οικονομια του τοπου. Γι' αυτο και πιστευω οτι τα συνδικατα πρεπει να φροντισουν απο κοινου να αποκατασταθει μια αποδεκτη ισορροπια εισοδηματων... Διαφορετικα θα δημιουργηθουν συνθηκες αναμετρησης"

Φυσικα σε αυτη την μαχη δεν μενει μονο του ουτε το ΑΚΕΛ ουτε η "μη προνομιουχα" εργατικη ταξη, οπως διαπιστωνει παλι το ιδιο αρθρο:

> "Γιατι εφημεριδες με τις πιο διαφορετικες πολιτικες αποχρωσεις οπως ο 'Φιλελευθερος', η 'Σημερινη' η 'Αληθεια' η 'Κυπρος' η 'Χαραυγη', αντιτιθενται στους ψηλους κυβερνητικους μισθους;"

Πραγματι γιατι αραγε ολοι αυτοι με τις "πιο διαφορετικες πολιτικες αποχρωσεις" ενωθηκαν εναντια στην "πιο

μεγαλη συμφορα μετα τον Αττιλα"(1) οπως χαρακτηρισαν την αξιολογηση αναδιαρθρωση της δημοσιας υπηρεσιας το 1980; Πως φτασαμε σε αυτον τον νεο "ταξικο εχθρο";

ΠΟΙΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΟΝ «ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΣΜΟ;»

Μετα τις "εθελοντικες" παραχωρησεις της εργατικης ταξης το 1974 και 1975 που μαζι με την προλεταριοποιηση των προσφυγων οδηγησαν στο πολυδιαφημισμενο "Οικονομικο θαυμα", η εργατικη ταξη αρχισε να διεκδικει τα χαμενα, ΑΤΑ, αυξησεις, κοινωνικες ασφαλισεις, νεες συλλογικες συμβασεις, και κοινωνικες παροχες. Και καταφερε να παρει και αυτα και αλλα. Οχι ομως επειδη η αστικη ταξη ή η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια αποφασισαν οτι ηταν "αδικια" να συνεχιζονται καποιες αχρειαστες πια "θυσιες".

Ο κυριος λογος ηταν η πληρης απασχοληση, που εφτανε ως την ελλειψη εργατικου δυναμικου, η οποια εμφανιστηκε σαν συνεπεια του "οικονομικου θαυματος". Της οικονομικης αναπτυξης που ηταν αποτελεσμα της συγκυριας αναμεσα σε αλλα του αφθονου φτηνου προσφυγικου εργατικου δυναμικου, των μεγαλων αναγκων της εγχωριας αγορας μετα τον πολεμο, της καταστροφης του Λιβανου την θεση του οποιου σαν κεντρο υπηρεσιων διεκδικησε με επιτυχια ο ελληνοκυπριακος καπιταλισμος, και της επεκτασης του ελληνοκυπριακου καπιταλισμου στις αναζωογονημενες τοτε απο τα πετροδολλαρια Αραβικες αγορες.

Η ελλειψη εργατικου δυναμικου εδωσε στους εργαζομενους την αυξημενη αυτοπεποιηθηση να διεκδικουν περισσοτερα μια και δεν θα αντιμετωπιζαν το φασμα της απολυσης και ανεργιας. Για τους εργοδοτες υπηρχε ο κινδυνος αν δεν εκαναν καποιες παραχωρησεις να δημιουργηθει ανεξελεγκτη εργατικη αναταραχη με πολυ μεγαλο κοστος για αυτους, μια και οι επιχειρησεις τους ηταν σε ανθιση. Ηταν η εποχη που εμφανιστηκαν πολλες ανεπισημες απεργιες και υπογραφτηκε ο "Κωδικας Βιομηχανικων Σχεσεων" που στοχο ειχε να προστατεψει την "βιομηχανικη ειρηνη".

Με τα πρωτα παραπατηματα του "οικονομικου θαυματος", τα πρωτα συννεφα στον οριζοντα, η αντιδραση της κυβερνησης και πολλων εφημεριδων ηταν να χρησιμοποιησουν παλι το "εθνικο προβλημα", με την θεωρια οτι ο "ευδαιμονισμος και η υπερκαταναλωση, δεν πρεπει να εχουν θεση στην σημερινη καμπη της ιστοριας της Κυπρου" οπως ειπε στην ομιλια του στην βουλη για τον προυπολογισμο του 1980 ο τοτε υπουργος οικονομικων Αυξεντιου. Τοτε εγιναν και οι πρωτες **γενικες** επιθεσεις εναντια σε ολους τους εργαζομενους. Τετοια επιθεση ηταν οι φορολογιες του '80 που δεν περασαν ομως χωρις αντιδραση.

Η επιτυχια της γενικης διωρης στασης εργασιας και η μαζικη συμμετοχη στην πορεια στις 16 Απριλη του 1980 ηταν μια δυσαρεστη εκπληξη οχι μονο για τους αστους αλλα ακομα και για τους ιδιους τους γραφειοκρατες των συντεχνιων που τις καλεσαν, οι οποιοι δεν ξαναεπανελαβαν το πειραμα. Ο "ευδαιμονισμος και η υπερκαταναλωση", ιδιαιτερα οταν προερχονταν απο το στομα του υπουργου οικονομικων και εφημεριδες γνωστες σαν εκφραστες των συμφεροντων των εργοδοτων, δεν ηταν ενα αρκετα

η αντιδραση των εργαζομενων αναγκασε την κυβερνηση να αποσυρει μερικες απο τις φορολογιες το '80

πειστικο παραμυθι για να πεισει τους εργαζομενους που εβλεπαν τους αστους να θησαυριζουν ολη την προηγουμενη περιοδο. Για αυτο επιστρατευτηκαν μαζι με αυτα και αλλα πιο "πειστικα" επιχειρηματα, και μαλιστα απο μια πλευρα που μπορουσε να ειναι πολυ πιο πειστικη:

> "Δεν θα σας εισηγουμουν ποτε οτι η συναγωνιστικοτητα των βιομηχανιων μας πρεπει να στηριχτει σε μεροκαματα πεινας. Οχι, αλλα δεν φοβαμαι να σας συμβουλευσω οτι οσο εξαρταται απο μας, απο τους εργατες και το συντεχνιακο κινημα, η συναγωνιστικοτητα της βιομηχανιας μας στις εξωτερικες αγορες δεν πρεπει να καταστραφει... Χασιμο των εξωτερικων αγορων ξερετε τι θα σημαινει: Ανεργια και υποαπασχοληση" (Ομιλια Α. Ζιαρτιδη στους εργαζομενους στην βιομηχανια ενδυσης, Εργατικο Βημα 14/11/79)

Ποιος θα κρατησει και θα κερδισει και νεες "εξωτερικες αγορες" και τις δουλειες που αυτες σημαινουν, "εμεις οι Κυπριοι" ή οι εργατες των "ανταγωνιστικων" χωρων; Τα αντιστοιχα ακουν και οι εργατες των "ανταγωνιστικων" χωρων, με αποτελεσμα να δεχονται και εκεινοι μειωση μισθων, και ο κυκλος των θυσιων να συνεχιζεται απο ολους. Η "συναγωνιστικοτητα" δεν ειναι παρα μια διασπαση της εργατικης ταξης αναμεσα σε ντοπιους και ξενους εργατες.

ΟΙ «ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ»

Το επομενο βημα ηταν η επεκταση της διασπασης και στο εσωτερικο. Οι υπαλληλοι του δημοσιου και ημικρατικου τομεα ενω ενα μερος τους γινεται το 1980 τα θυματα της επιθεσης της κυβερνησης με μια γενικη σχεδον μειωση των μισθων προσληψης μαζι με την αξιολογηση-αναδιαρθρωση που ικανοποιησε μερικα μονο τμηματα "παλιων", γινονται ταυτοχρονα και στοχος μιας γενικοτερης **ιδεολογικης** προπαγανδιστικης επιθεσης. Αρχιζει η προβολη τους σαν "προνομιουχοι", "υπεραριθμοι", "αργομισθοι", "αδιαφοροι" και "παρασιτα". Χαρακτηρισμοι που μπορει αρχικα να αναφερονταν αφηρημενα σε "ενα τμημα των δημοσιων υπαλληλων", αλλα σταθερα η προπαγανδα αυτη ξαπλωθηκε αδιακριτα σε ολους.

Απο τις εφημεριδες ολες εβαλαν το χερακι τους, αλλα το κυριο βαρος αυτης της εκστρατειας το κρατησαν ο "Φιλελευθερος" και η "Χαραυγη". Αν ο "Φιλελευθερος" θεωρειται σαν ενας απο τους πιο συνεπεις εκφραστες της γνωμης της ΟΕΒ, και τα επιχειρηματα του δεν πειθουν οτι ειναι για το καλο οποιουδηποτε κομματιου της εργατικης ταξης, η "Χαραυγη" εχει το μεγαλο "προτερημα" οτι μπορει να παρουσιαστει σαν εκφραστης των συμφεροντων της εργατικης ταξης. Μπορει να κατηγορει τους δημοσιους υπαλληλους οτι βλαπτουν τα συμφεροντα της υπολοιπης εργατικης ταξης, των "μη προνομιουχων" στρωματων, χωρις να ειναι ευκολο να κατηγορηθει οτι υποστηριζει τα κερδη και τις επιχειρησεις των βιομηχανων.

Η αντιδημοσιουπαλληλικη εκστρατεια χρησιμοποιηθηκε ακομα και σαν αντιπολιτευτικο ατου. Με προσχημα την παντα υπαρκτη ευνοιοκρατια το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ χτυπουσαν το συνολο των εργαζομενων του Δημοσιου και Ημικρατικου τομεα. Φυσικα η κυβερνηση Κυπριανου αλλο που δεν ηθελε. Μπορουσε να μειωνει τους μισθους προσληψης, να αφαιρει κεκτημενα δικαιωματα, και σε καθε καινουργια συμβαση να υποβαλλει ανταιτηματα και συγχρονως να εμφανιζεται και σαν προστατης των δημοσιων υπαλληλων:

> "Για τους μισθους των κρατικων υπαλληλων το υπουργειο λεει οτι δεν ειναι υπερβολικα ψηλοι σε σχεση με τις περισσοτερες χωρες που εχουν το δικο μας επιπεδο αναπτυξης και παρατηρει οτι οι προσφατες αυξησεις εγκριθηκαν ομοφωνα απο την βουλη." "Χαραυγη" 23/2/82

ΚΑΙ ΤΩΡΑ... «ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ»

Αυτη η εκστρατεια κρατησε απο το '80 ως το τελος του '85. Ομως η απωλεια του 5% της εκλογικης δυναμης του ΑΚΕΛ εκανε την "Χαραυγη" πολυ πιο προσεκτικη... σιγουρα ενα καποιο μερος εκεινου του 5% ηταν η άξια πληρωμη της για τις "καλες υπηρεσιες" της προς τους υπαλληλους του δημοσιου και ημικρατικου τομεα.

Φυσικα οι επιθεσεις απο το κρατος εναντια στους Δημοσιους και Ημικρατικους συνεχιστηκαν και μετα με ουσιαστικη μειωση των ημερων αδειας απο το '88 για τους κυβερνητικους που καθοριζεται τωρα σε 34 εργασιμες μερες αντι για 42 μαζι με τις Κυριακες και αργιες, και καθορισμος των ημερων αδειας των νεοπροσλαμβανομενων συμφωνα με τα χρονια υπηρεσιας. Αυτα συνοδευτηκαν με μειωση του ρολου που επαιζαν οι συντεχνιες στις προσληψεις, προαγωγες και συνθηκες δουλειας οπως εγινε στο ΡΙΚ και στις Κυπριακες Αερογραμμες.

Η εκλογη του Βασιλειου, η "νικη της αλλαγης", αλλαξε το σκηνικο προς το χειροτερο. Τωρα οι λεξεις της μοδας ειναι η "αξιοκρατια" και η "χρηστη διοικηση", που μαζι με την προπαγανδα

για "προνομιουχους και υπεραριθμους" εγιναν απο προεκλογικα συνθηματα οπλα στα χερια της νεας κυβερνησης.

Πισω απο τις εκφρασεις αυτες που φανταζουν ωραιες και δημοκρατικες, κρυβεται η συνεχιση της προσπαθειας για μεγαλυτερο ξεζουμισμα των εργαζομενων. Καινουργιες εξετασεις στους ημικρατικους οργανισμους ειτε για να παρεις την δουλεια ειτε για να προαχθεις, "μετεκπαιδευση" εξω απο το κανονικο ωραριο εργασιας, αναβαθμιση του ρολου των φακελων αξιολογησης του προσωπικου για να "αμοιβονται" οι πιο "αξιοι" και να τιμωρουνται οι "τεμπεληδες", "απροσαρμοστοι", "ανυποτακτοι" και αρα "αναξιοι" υπαλληλοι. Εχεις προβληματα; εισαι επειδη δεν εισαι "αξιος". Μεθοδοι που σιγουρα θα επεκταθουν και στον ιδιωτικο τομεα, που θα τις χρησιμοποιησει σαν παραδειγματα.

"Τα ωραρια και οι διαδικασιες θα πρεπει να αναπροσαρμοστουν και να αποκτησουν την ευελιξια που απαιτει η συγχρονη ζωη και η συνθετη κοινωνια μας" εγραφαν οι προγραμματικες θεσεις του Βασιλειου που υποσχονταν τον εκσυγχρονισμο του Δημοσιου και Ημικρατικου τομεα ωστε "να εφαρμοσει τις αρχες της αξιοκρατιας, την ορθολογιστικη διαχειρηση, την εισαγωγη συγχρονων συστηματων διευθυνσης και την πληρη αξιοποιηση του δυναμισμου των εργαζομενων." Με λιγα λογια, σκληρυνση των μεθοδων επιλογης των εργαζομενων και εντατικοποιησης της εργασιας για πιο "πληρες" ξεζουμισμα.

Το ιδιο το ΑΚΕΛ μετα την εξασφαλιση του με την "νικη της αλλαγης" ξαναθυμηθηκε τα παλια του. Διαβαζουμε στον Ιουνη στο πρωτο τευχος του θεωρητικου περιοδικου της ΠΕΟ "ΕΡΓΑΣΙΑ":

"για ν' αντιμετωπισθει η ανεργια ..., ν' αποχωρησουν οι συνταξιουχοι που εργαζονται στην Δημοσια Υπηρεσια και στον ημικρατικο τομεα.

Οσον αφορα την αντιμετωπιση του ελλειμματος των κρατικων προυπολογισμων...

ν' αντικατασταθουν οι μονιμες υπερωριες στον κρατικο και ημικρατικο τομεα με την εισαγωγη συστηματος βαρδιας κλπ.

Να επικρατησει στην Δημοσια Υπηρεσια καθεστως λιτοτητας και περισυλλογης.

να τεθει τερμα στην αυξηση του αριθμου των κρατικων υπαλληλων, εκτος απο τις υπηρεσιες που ειναι απολυτα αναγκαια η προσληψη τους"

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ;

Η πικρη αληθεια ειναι οτι οσο αποτυχε η προηγουμενη προπαγανδα για "ευδαιμονισμενους" και "υπερκαταναλωνοντες" εργαζομενους, τοσο πετυχε η προπαγανδα για τους "προνομιουχους" κυβερνητικους και ημικρατικους, που μαλιστα προεκταθηκε και σε κλαδους του ιδιωτικου τομεα, οπως τους τραπεζιτικους.

Οι εργαζομενοι σε αυτους τους τομεις αντιμετωπιζουν τα τελευταια χρονια αρκετη εχθροτητα και αντιπαθεια απο την "κοινη γνωμη" ωστε να νοιωθουν γενικα μουδιασμενοι και απομονωμενοι. Τα αποτελεσματα φαινονται καθε φορα που κατεβαινουν σε αγωνες, ακομα και αμυντικους, για να κρατησουν κεκτημενα. Ειναι χαρακτηριστικη η αντιδραση που βρηκαν οχι μονο απο τις εφημεριδες αλλα και απο μια μεριδα εργαζομενων οι φετεινες απεργιες στο ΡΙΚ και στις Κυπριακες Αερογραμμες, ακομα και αυτη στις τραπεζες το περασμενο καλοκαιρι.

Η γενικη εικονα που εχει διαμορφωσει ο κοσμος στηριχθηκε σε δημοσιευματα σαν αυτα που γραφτηκαν για την εργατικη διαφορα στα λιμανια το 1982, απο τα οποια ειναι συνεχεια γεματες οι εφημεριδες τα τελευταια χρονια.

"απεργουν υπαλληλοι των 1,600 λιρων τον μηνα

Σημερα ορισμενες εργατικες αξιωσεις για αυξηση απολαβων ειναι στην φυση τους αντεργατικες και πρεπει να βρεθει υπευθυνη και αποτελεσματικη φωνη να πει σ' αυτους τους ανθρωπους το στοπ...

Ορισμενοι απο αυτους παιρνουν απο 900 εως 1,600 λ. τον μηνα, δεν εγινε καμμια διαψευση.... Ειναι αυτοι προλεταριοι; δεν ειναι αυτοι παρα μεγιστανες που κτυπουν τους προλεταριους..." "Φιλελευθερος" 9/10/82

Γενικα η εικονα που καλλιεργηθηκε ολα αυτα τα χρονια ειναι οτι δεν υπαρχει εργαζομενος στον Δημοσιο και Ημικρατικο τομεα που να παιρνει κατω απο 600 λιρες τον μηνα, και μαλιστα χωρις να κανουν τιποτα.

Το ψεμα ειναι τοσο χοντρο και επαναλαμβανεται τοσο συστηματικα που ειναι δυσκολο να το διαψευσει κανεις. Μας εχει τυχει να κανουμε πολλους καβγαδες πανω στο θεμα, και οταν τελικα δειξαμε τις αποδειξεις των μισθων γνωστων μας που δουλευουν στην Δημοσια και Ημικρατικη υπηρεσια πανω απο πεντε χρονια το αποτελεσμα ηταν παλι μηδεν. Δεν μας πιστευουν, οταν βλεπουν αριθμους απο 200 ως 250 λιρες!

Το ιδιο δεν γινονται πιστευτες οι σπανιες ανακοινωσεις της ΠΑΣΥΔΥ ή αλλων

σχετικων συντεχνιων σαν την παρακατω:

"Οσον αφορα τα δημοσιευματα και σχολια για μηνιαιους μισθους των 1000 λ. στην Δημοσια υπηρεσια με τις 150 λ. και 200 λ. που δινονται στον ιδιωτικο τομεα, η ΠΑΣΥΔΥ λεγει οτι 'οπως παρουσιαζονται δημιουργουν μια εντελως λανθασμενη εικονα' και προσθετει οτι οι μισθοι της πλειοψηφιας των δημοσιων υπαλληλων κυμαινονται μεταξυ 160 λ. και 440 λ. τον μηνα" "Χαραυγη" 21/10/82

Την ιδια δυσκολια αντιμετωπισαν και οι τραπεζικοι το '87, ιδιαιτερα επειδη αφησαν για αρκετο καιρο στην διευθυνση και στις εφημεριδες (ολες εχθρικες) το μονοπωλιο της πληροφορησης. Τα ιδια και στο ΡΙΚ, και στις Κυπριακες Αερογραμμες το '88.

Οσο για το αν ειναι "υπεραριθμοι", ειναι χαρακτηριστικο οτι σε πολλους κλαδους, και επικαιρο παραδειγμα ειναι οι εργαζομενοι των Κυπριακων Αερογραμμων, οπου υπαρχει ενας μεγαλος αριθμος απο μονιμους "εκτακτους" που απολυονται καθε φθινοπωρο και ξαναπροσλαμβανονται καθε ανοιξη. Αυτοι φυσικα δεν εχουν σχεδον καμμια κατοχυρωση, και τελευταια οι μισθοι προσληψης τους μειωθηκαν απο την κλιμακα Α5 στην Α2. Πολυ πιο προσφατα, μεσα στον Μαη, οι ταχυδρομικοι αποφασισαν να απεργησουν επειδη δεν προσλαμβανονταν καινουργιοι υπαλληλοι και σαν αποτελεσμα σκοτωνονται στην δουλεια. Το ιδιο και οι υπαλληλοι του Γραφειου Ευημεριας.

"Χαραμοφαηδες" και "αργοσχολοι"; Εκτος απο τις παραγκες στις οποιες δουλευουν πολλοι απο αυτους σε ανθυγιεινες συνθηκες, υπαρχουν κλαδοι σαν τους υπαλληλους του Γραφειου Εργασιας ή της Αρχης Αδειων, του κτηματολογιου, των δικαστηριων, με φοβερο φορτο εργασιας, υπαρχουν οι ταχυδρομικοι των οποιων η δουλεια δεν ειναι καθολου ελαφρια ή ευκολη, οι εργαζομενοι της Ηλεκτρικης ή της ΣΥΤΑ που δουλευουν στους στυλους και τους υπονομους. Ποσοι ακομα ξερουν οτι μαζι με τον "δωρεαν τουρισμο" που κανουν οι αεροσυνοδοι παθαινουν ιγμοριτιδες, και αποβολες. Δεν θελει πολλη φαντασια, αλλα μονο λιγη καλη διαθεση για να καταλαβει κανενας ποση ειναι η ενταση των τραπεζιτικων που δουλευουν στα ταμεια. Χρειαζεται αραγε να μιλησουμε για τους νοσοκομους και τους γιατρους;

Σιγουρα υπαρχουν και καλες θεσεις στην κυβερνητικη υπηρεσια. Και σιγουρα το διευθυντικο προσωπικο ειναι και παραειναι προνομιουχο. Ειναι αφεντικα. Μα τετοια αφεντικα, με παρομοιους ή και ψηλοτερους μισθους και προνομια υπαρχουν και στον ιδιωτικο τομεα. Μονο που για τους διευθυνταδες του ιδιωτικου τομεα δεν μιλαει κανεις. Οι μισθοι τους ειναι "εμπορικα μυστικα", και ετσι και αλλιως δεν τολμουν φυσικα να τους χρησιμοποιησουν για να κατηγορησουν σαν προνομιουχους ολους τους εργαζομενους του ιδιωτικου τομεα. Αυτος ο παραλογισμος ειναι "προνομιο" του δημοσιου και ημικρατικου τομεα.

Η συντριπτικη πλειοψηφια των δημοσιων και ημικρατικων ειναι εργαζομενοι που δεν διαφερουν ουσιαστικα απο τους υπολοιπους εργαζομενους. Αν μερικα τμηματα ή κλαδοι παιρνουν ενα πιο αξιοπρεπη μισθο (ισως θαπρεπε να λεγαμε λιγοτερο εξευτελιστικο;) απο αλλους ειτε στον δημοσιο ειτε στον ιδιωτικο τομεα, αυτο δεν τους καθοριζει σαν "προνομιουχους". Αυτο καθοριζει μονο τους υπολοιπους σαν περισσοτερο αδικημενους.

ΠΟΙΟΣ ΤΟΥΣ ΠΛΗΡΩΝΕΙ;

Ολη η εκστρατεια εναντια στους υπαλληλους του δημοσιου και ημικρατικου τομεα στηριζεται στην παραδοχη οτι οι μισθοι τους πληρωνονται "απο τους φορολογουμενους", δηλαδη απο ολους, εργαζομενους και κεφαλαιοκρατες. Και οτι οι δηθεν "υπερογκες" αυξησεις και απαιτησεις τους αναγκαστικα οδηγουν σε προσθετες φορολογιες, που θα επιβαρυνουν τους εργαζομενους παλι.

Αυτο μοιαζει να στηριζεται στην "κοινη λογικη". Ομως και αυτο, οπως και τοσα αλλα στον καπιταλιστικο κοσμο που ζουμε, δεν ειναι οπως φαινονται σε πρωτη οψη.

Η "κοινη λογικη" δεχεται κατι που προβαλλει η αρχουσα ταξη. Οτι δηλαδη υπαρχει ενα καθορισμενο μερος της παραγωγης που ανηκει στους μισθωτους και για αυτο οταν ενα τμημα των μισθωτων περνει περισσοτερα αυτα αναγκαστικα τα στερουνται αλλα τμηματα.

Ειναι συνηθισμενη στα οικονομικα η παρομοιωση του "εθνικου εισοδηματος", της συνολικης παραγωγης, με μια πιττα που την μοιραζονται μεταξυ τους τα διαφορα τμηματα της κοινωνιας. Ενα κομματι της θα το φανε οι εργαζομενοι, ενω ενα αλλο οι κεφαλαιοκρατες. Οι αστοι μας λενε περιπου τα εξης: "παρτε το κομματι σας και μοιραστητε το δικαια. Τοσο ειναι το δικο σας το κομματι. Αν δεν σας φτανει, δεν ειναι επειδη ειναι μικρο το κομματι σας και χρειαζεστε και λιγο απο το δικο μας αλλα επειδη μερικοι απο σας τρων περισσοτερο και αδικουν τους υπολοιπους." Αυτη ειναι

ακριβως η λογικη που χρησιμοποιειται στην περιπτωση των Δημοσιων και Ημικρατικων.

Ομως αυτη η λογικη, οσο "κοινη" και αν ειναι, δεν εχει καμμια σχεση με την πραγματικοτητα. Η "πιττα" της "εθνικης οικονομιας", πιο σωστα μαλιστα στις μερες μας της παγκοσμιας οικονομιας, ειναι πραγματι μοιρασμενη κυρια αναμεσα στην εργατικη ταξη, τους αστους και τους μικροαστους. Δεν υπαρχει ομως καμμια "εκ των ανωθεν" καθορισμενη αναλογια του κομματιου που τρωνε οι αστοι και του κομματιου που τρωνε οι εργαζομενοι σαν συνολο. Αυτο καθοριζεται αμεσα ή εμμεσα απο την ταξικη παλη και τον συσχετισμο δυναμεων, απο το ποσο ικανο ειναι καθε τμημα να διεκδικησει μεγαλυτερο μερος. Και ο,τι παραπανω κερδιζει ενα οποιοδηποτε τμημα της εργατικης ταξης προστιθεται στο συνολικο μεριδιο της εργατικης ταξης, και φυσικα το χανουν οι αστοι.

Μια τετοια συλλογιστικη, δηλαδη οτι η εργατικη ταξη δεν επρεπε να ζηταει αυξησεις επειδη αυτο θα προκαλουσε προβληματα στην "εθνικη οικονομια", αυξησεις στις τιμες και πληθωρισμο (μια απο τις κατηγοριες που εκτοξευονται και εναντια στους δημοσιους) αντιμετωπισε ο Μαρξ χρησιμοποιωντας ενα παραδειγμα παρομοιο με την "πιττα" της εθνικης οικονομιας:

> "Ο πολιτης Ουεστων, με τη σειρα του, ξεχασε οτι η γαβαθα απο την οποια τρωνε οι εργατες ειναι γεμισμενη με ολο το προιον της εθνικης εργασιας και οτι αν υπαρχει κατι που εμποδιζει τους εργατες να παρουν περισσοτερα απο την γαβαθα, αυτο δεν ειναι ουτε η στενοτητα της γαβαθας, ουτε η ανεπαρκεια του περιεχομενου της, αλλα μοναχα το μικρο μεγεθος των κουταλιων τους" Μαρξ "Μισθος, Τιμη και Κερδος"

οι εργαζομενοι με πρωτους τους δημοσιους και ημικρατικους υπερασπιζονται τις καταχτησεις τους απο τις επιθεσεις της κυβερνησης και των εργοδοτων.

Καθε κομματι της εργατικης ταξης χανει ή κερδιζει οσα μπορει περισσοτερα **απο τους αστους**, μεγαλωνει ή μικραινει το "κουταλι" με το οποιο τρωει, χωρις να ελαττωνει την δυνατοτητα των αλλων εργαζομενων να φανε απο την "γαβαθα" η οποια εχει αρκετα για ολους. Αυτο το πετυχαινει ή οχι αναλογα με την θεση του στην οικονομια, την μαχητικοτητα, οργανωση και συνειδητοποιηση του. Οι ιδιοι παλι παραγοντες καθοριζουν αν θα το κερδισει για τον εαυτο του μονο, ή και για αλλα πιο αδυνατα κομματια, αν για παραδειγμα θα ριξει το βαρος της μαχης σε μια μειωση της φορολογιας ή αυξηση των γενικων κοινωνικων παροχων και οχι μονο σε αυξηση των δικων του μισθων. Σε καμμια ομως περιπτωση αυτο που κερδιζει δεν αποβαινει σε βαρος της υπολοιπης εργατικης ταξης.

Εκεινο που μοιαζει να μπερδευει τα πραγματα στους δημοσιους και ημικρατικους ειναι το γεγονος οτι σαν κρατικοι υπαλληλοι πληρωνονται απο το κρατικο ταμειο που συντηρειται απο τους φορους. Κατι που το κανει να μοιαζει σαν να πληρωνουν οι ιδιοι οι εργαζομενοι τους δημοσιους υπαλληλους.

Στην πραγματικοτητα και αυτο ειναι απατηλο. Τους φορους, ειτε ειναι αμεσοι ειτε εμμεσοι, που παιρνει το κρατος απο την εργατικη ταξη τους βαζει σε ενα ενιαιο ταμειο, γινονται μαζι με τα αλλα εσοδα οι ποροι με τους οποιους κινειται.

Ομως το κρατος ειναι **αστικο** κρατος, ειναι ενα οργανο που σκοπο εχει την διαχειρηση του καπιταλισμου, των κοινων συμφεροντων της αστικης ταξης. Και το αστικο κρατος χρησιμοποιει τους πορους αυτους για πολλους σκοπους. Ενα μερος παει παλι πισω στην εργατικη ταξη, ειναι ο λεγομενος "κοινωνικος μισθος". Προκειται για τα χρηματα που πανε σε σχολεια, για νοσοκομεια, δρομους, και αλλα παρομοια. (2)

Το αλλο μερος ομως παει κατευθειαν στην αστικη ταξη. Αμεσα με επιδοτησεις, φορολογικες απαλλαγες, δανεια, εμπορικα επιμελητηρια και προωθηση εξαγωγων απο το κρατος. Και εμμεσα με την συντηρηση της αστυνομιας και του στρατου, οργανων δηλαδη στηριξης της εξουσιας τους, ή με τις διπλωματικες υπηρεσιες και ενα σωρο αλλα που εξυπηρετουν καθαρα και μονο τα συμφεροντα της αστικης ταξης.

Δηλαδη ο κρατικος προυπολογισμος ειναι και αυτος σαν μια πιττα για μοιρασμα. Και σε αυτη την περιπτωση δεν ειναι μονο η μοιρασια αλλα και το ιδιο το μεγεθος της πιττας που εξαρταται απο την ταξικη παλη, απο την σχετικη δυναμη των δυο μερων. Αν η εργατικη ταξη δεν μπορεσει να αντιδρασει, πρωτα θα της παρουν μεγαλυτερους φορους, αυξανοντας ετσι την πιττα των κρατικων πορων. Και μετα θα μοιραστει ετσι η πιττα ωστε να παει μεγαλυτερο μερος της σε αυτα που ενδιαφερουν μονο τους αστους, και λιγοτερο μερος της στην εργατικη ταξη, ειτε αυτο θα παει με την μορφη κοινωνικων παροχων ειτε σαν μισθοι ενος τμηματος της, των δημοσιων υπαλληλων.

Ετσι λοιπον, και στην περιπτωση των δημοσιων υπαλληλων που φαινομενικα πληρωνονται απο τους φορους και σε βαρος των αλλων εργαζομενων, ισχυουν τα ιδια. Οι αστοι αυξανουν τα φορολογικα βαρη της εργατικης ταξης οχι επειδη παιρνουν μεγαλυτερους μισθους οι δημοσιοι υπαλληλοι, αλλα επειδη η εργατικη ταξη δεν μπορεσε να αντισταθει στην αυξηση των φορων της. Δεν μπορεσε να αναγκασει την αστικη ταξη να πληρωσει μια αυξηση στους μισθους των δημοσιων υπαλληλων για παραδειγμα κανοντας περικοπες στα δικα της κερδη και οφελη, αυξανοντας την φορολογια της ιδιας της αστικης ταξης, ελαττωνοντας τα εξοδα για τον στρατο, μειωνοντας τις φορολογικες απαλλαγες και επιδοτησεις των επιχειρησεων, κλπ.

Εξαλλου δεν χρειαζεται να υπαρξει καμμια αυξηση στο μισθολογιο των Δημοσιων και Ημικρατικων υπαλληλων για να βαλει προσθετες φορολογιες το αστικο κρατος. Οποτε το θεωρησει αναγκαιο και μπορει να το κανει (απο την αποψη της αντιδρασης που θα συναντησει) θα τις βαλει, και δικαιολογιες βρισκει. Τετοια δικαιολογια ακριβως ειναι και το μισθολογιο των εργατουπαλληλων του.

Ετσι και στην περιπτωση του δημοσιου και ημικρατικου τομεα ο,τι κερδιζουν οι εργαζομενοι σε αυτον ειναι σε βαρος των κερδων της αστικης ταξης σαν συνολο, και οχι των υπολοιπων εργαζομενων.

Για αυτο εξαλλου και δειχνουν τοση μανια εναντιον τους οι εργοδοτες. Εαν οι Δημοσιοι υπαλληλοι κερδιζαν σε βαρος της υπολοιπης εργατικης ταξης, τοτε δεν θα υπηρχε κανενας λογος η ΟΕΒ να...

> "καλει την κυβερνηση σαν τον μεγαλυτερο εργοδοτη και ποδηγετη οπως αποφυγει την παροχη οποιονδηποτε αυξησεων, μισθων - ωφεληματων στον κρατικο και ημικρατικο τομεα... οπου οι μισθοι και οροι ειναι απειρως καλυτεροι απο τον ιδιωτικο τομεα... Στον τομεα των δημοσιων οικονομικων η Κυβερνηση πρεπει να προχωρησει με αποφασιστικοτητα στην... συμπιεση των δημοσιων δαπανων, ιδιαιτερα του κρατικου μισθολογιου... [που] μπορει να γινει με σταδιακη και ορθολογιστικη μειωση του αριθμου των δημοσιων υπαλληλων... με την εφαρμογη ενος ρεαλιστικου [;;] ωραριου απασχολησης, την εναλλαξιμοτητα των δημοσιων λειτουργων, την σημαντικη μειωση των μισθων προσληψης και γενικα με μετρα που αποσκοπουν στην αυξηση της παραγωγικοτητας και αποδοτικοτητας της δημοσιας υπηρεσιας" (3)

Οταν εξαφανιστει το κομματι της πιττας της αστικης ταξης, κατι που δεν μπορει να γινει χωρις να εξαφανισει η εργατικη ταξη την ιδια την αστικη ταξη, μονο τοτε θα μπορουμε να μιλαμε για μοιρασια της πιττας ή του περιεχομενου της γαβαθας αναμεσα στους εργαζομενους.

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ

Οπως ειδαμε ενα απο τα επιχειρηματα που προβαλλεται απο τους συντεχνιακους ηγετες ειναι οτι η ανισοτητα αναμεσα στον δημοσιο και τον ιδιωτικο τομεα προωθει την "διασπαση" της εργατικης ταξης. Γι' αυτο, λενε, υπαρχει η αναγκαιοτητα να "μειωθει το χασμα".

Αυτο το επιχειρημα ειναι πρωτα απο ολα τελειως ανεντιμο και υποκριτικο. Εκεινοι που εκαναν οτι μπορουσαν για να διασπασθει η εργατικη ταξη πανω σε αυτη την βαση ειναι ο τυπος και οι ηγεσιες των κομματων και των συντεχνιων, συμπεριλαμβανομενου του ΑΚΕΛ και της ΠΕΟ. Αρθρα οπως του "Φιλελευθερου" και της "Χαραυγης" στα οποια αναφερθηκαμε αρχικα υπαρχουν πολλα που ταχουμε δει και ξαναδει ολοι μας, και που δειχνουν ποιοι καλιεργουν αυτη την διασπαση των εργαζομενων:

> "Η ΠΕΟ εχει τη γνωμη οτι και απολυτα δικαια να ειναι τα αιτηματα, προκειμενου περι ιδρυματων οπως ειναι το ΡΙΚ ή αλλοι οργανισμοι δημοσιας ωφελειας, η απεργια πρεπει να χρησιμοποιηται με πολλη προσοχη και συγκρατηση. Τα συμφεροντα του κοινου δεν πρεπει να αγνοουνται...
>
> Αλλο ειναι απεργια στην Αρχη Ηλεκτρισμου και αλλο στην βαλιτσοποιια ή στον Ιπποδρομο.
>
> Στην περιπτωση της Αρχης Ηλεκτρισμου και αλλων οργανισμων δημοσιας ωφελειας, τυχον απεργια πληττει καιρια την οικονομια και **τα συμφεροντα ολων των εργαζομενων...**" "Χαραυγη" 7/10/82

Στην πραγματικοτητα, τα ιδια τα κερδη των δυνατων τμηματων της εργατικης ταξης οπως ειναι οι δημοσιοι υπαλληλοι οχι μονο δεν ειναι διασπαστικα αλλα αντιθετα ωφελουν το συνολο της εργατικης ταξης. Οτι κερδιζουν αυτοι γινεται παραδειγμα και χρησιμοποιειται σαν επιχειρημα απο τα πιο αδυνατα τμηματα της ταξης. Και ειναι για αυτο που πραγματικα ανησυχει ο "φιλεργατικος" "Φιλελευθερος":

> "Το κακο με τις υπερμετρες αυτες απαιτησεις αυξησης απολαβων ορισμενης κατηγοριας εργαζομενων [αναφερεται σε εργαζομενους στα λιμανια]... προκυπτει απο τις συνεπειες επιτυχιας των ανθρωπων αυτων στις αξιωσεις τους... Αν εξασφαλισουν τις αυξησεις που ζητουν, τοτε θα ελθουν αλλα τμηματα με το γνωστο 'επιχειρημα': Αυτοι πηραν αυξηση γιατι οχι και εμεις;" (4)

Ισως το πιο χαρακτηριστικο παραδειγμα που τα κερδη των δυνατων τμηματων οφελουν και την υπολοιπη εργατικη ταξη, ειναι η Αυτοματη Τιμαριθμικη Αναπροσαρμογη, που κερδισαν απο παλια εργαζομενοι στον δημοσιο τομεα και που απο τοτε χρονο με χρονο επεκτεινεται σε ολο και περισσοτερα τμηματα. Και αν σημερα οι εργοδοτες εποφθαλμιουν την ΑΤΑ, ειναι η αντισταση αυτων των πιο δυνατων τμηματων της εργατικης ταξης, σαν τους οικοδομους αλλα και τους δημοσιους υπαλληλους, τους τραπεζιτικους, και αλλους που την διαφυλασσει και για λογαριασμο των υπολοιπων.

Με τον ιδιο τροπο καθε νικη της κυβερνησης και των εργοδοτων σε βαρος ενος τμηματος της εργατικης ταξης αποτελει ενθαρρυνση για εφαρμογη της ιδιας τακτικης και αλλου. Και η δυνατοτητα τους να χτυπουν τους εργαζομενους στον

δημοσιο και ημικρατικο τομεα στηριζεται σε μεγαλο βαθμο στην απομονωση και πτωση του ηθικου που προκαλει η προπαγανδα περι "προνομιουχων".

Στην πραγματικοτητα αυτη η διασπαση της εργατικης ταξης αναμεσα σε "προνομιουχους" του δημοσιου τομεα και στους εργαζομενους του ιδιωτικου τομεα χρησιμοποιειται εναντια και στους δυο. Εκτος δηλαδη που ριχνουν στους Δημοσιους και Ημικρατικους την ευθυνη για τα "προβληματα της οικονομιας" και τους χαμηλους μισθους του ιδιωτικου τομεα, χρησιμοποιειται και αλλοιως. Ενω στους εργαζομενους στο δημοσιο προβαλλουν το επιχειρημα οτι "οι αλλοι δεν εχουν τιποτα, εσεις τολματε να ζητατε και αλλα", την ιδια στιγμη οταν οι εργαζομενοι στον ιδιωτικο τομεα ζητησουν την υποβολη καποιου αιτηματος που δεν το εχουν πετυχει οι Δημοσιοι τους λενε οτι "ουτε οι Δημοσιοι υπαλληλοι που ειναι τοσο δυνατοι δεν καταφεραν να το παρουν αυτο, και θελετε να το διεκδικησετε και εσεις;"

Το θεμα των "προνομιουχων" υπαλληλων του δημοσιου και ημικρατικου τομεα μαζι με την "εκτακτη εισφορα για την αμυνα" ειναι οι δυο κεντρικες αιχμες της αστικης ιδεολογικης επιθεσης εναντια στην εργατικη ταξη. Για αυτο και η αντιμετωπιση τους πρεπει να ειναι εξισου σημαντικη για οσους θελουν να επεμβουν σαν επαναστατες μεσα στο εργατικο κινημα.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ...

Ο μονος τροπος για να μεινει δυνατο, οργανωμενο, μαχητικο ενα μερος της εργατικης ταξης, ειναι να συνεχισει να παλευει. Και αν δεν ειναι ικανο να παλευει για να κερδισει και άλλα ή τουλαχιστον να διατηρησει οσα εχει, τοτε θα αρχισει να αδυνατιζει και να χανει και αυτα που εχει κερδισει.

Η "αξιοκρατια", η για την ωρα αρκετα "ισχυρη" κυβερνηση του Βασιλειου, και ολη αυτη η γενικα αποδεκτη εμφαση στην αναγκη να γινει "πιο αποδοτικη" η δημοσια υπηρεσια και οι ημικρατικοι οργανισμοι, σημαινουν οτι τα πραγματα θα χειροτερεψουν, η επιθεση εναντια στους δημοσιους και ημικρατικους θα κλιμακωθει, σε βαρος τελικα ολης της εργατικης ταξης.

Οι εργατουπαλληλοι του δημοσιου και ημικρατικου τομεα θα μπορεσουν να αντισταθουν σε αυτην την επιθεση αποτελεσματικα μονο αν βρουν τα καταλληλα οπλα.

Οι εργατουπαλληλοι του δημοσιου και ημικρατικου τομεα ειναι πραγματι σε καλυτερη (το σωστο ειναι να λεμε σε λιγοτερο ασχημη) θεση για την ωρα απο πολλους του ιδιωτικου τομεα. Αλλα αυτο οφειλεται στην δυναμη που τους δινει η θεση τους μεσα στην "εθνικη οικονομια". Οταν η ΠΕΟ ακολουθωντας τους αστους ελεγε οτι "αλλο ειναι απεργια στην Αρχη Ηλεκτρισμου και αλλο στην βαλιτσοποιια ή στον Ιπποδρομο" αυτο που πραγματικα εννοουσε ηταν οτι μια απεργια στην Αρχη Ηλεκτρισμου εχει πολυ μεγαλυτερες δυνατοτητες να κερδισει, ακομα και με ενα μικρο και γρηγορο αγωνα παρα μια απεργια σε αλλους κλαδους που δεν μπορει να πιεσει τοσο αποτελεσματικα το συνολο της αστικης ταξης.

Οποιες ομως προσκαιρες επιμερους νικες και αν πετυχαν ή πετυχαινουν ακομα ωρισμενα τμηματα στηριγμενα πανω στην στρατηγικης σημασιας θεση τους, ουτε οι δημοσιοι και ημικρατικοι ουτε η εργατικη ταξη στο συνολο της δεν θα μπορεσει να πολεμησει και να αντισταθει στις επιθεσεις των αστων ή ακομα και να βελτιωσει την θεση της οσο δεν αμφισβητει την εγκυροτητα των επιχειρηματων του εχθρου.

Οσο περιοριζονται σε αφηρημενες διακυρηξεις για το δικιο τους οι οποιες κρυβουν μια ενοχη συνειδηση, σε απολογητικες δηλωσεις οπως "δεν απεργουμε για λεφτα" (κατι που εγινε στις Κυπριακες Αερογραμμες και στο ΡΙΚ), ή απολογουνται οτι ειναι "ειδικες περιπτωσεις", τοσο δυναμωνουν οι ιδιοι και τα επιχειρηματα των αστων και την απομονωση και κατακερματισμο τους.

Στην οικονομικη συνδικαλιστικη παλη ισχυει οτι και στον πολεμο: η καλυτερη αμυνα ειναι η επιθεση. Για αυτο το πρωτο οπλο που χρειαζεται το εργατικο κινημα ειναι το πολιτικο ξεκαθαρισμα, εστω και μεσα σε μια μειοψηφια αρχικα, που θα του επιτρεψει να ξεπερασει τις μισοενοχες δικαιολογιες.

Την θεση ολων αυτων των δικαιολογιων πρεπει να παρει η επιθετικοτητα:

Στην θεση του "δεν απεργουμε για λεφτα" να μπει καθαρα η ερωτηση "ποιος θα παρει τα λεφτα αν δεν τα παρουν οι εργατουπαλληλοι του Δημοσιου και Ημικρατικου τομεα"; Και μαζι και η απαντηση: θα τα παρουν οι πραγματικοι προνομιουχοι, οι κεφαλαιοκρατες.

Μαχητικο και οσο πλατυτερο γινεται ξεσκεπασμα ολων των ψεματων για τους μισθους "ανω των 1,000" λιρων. Εναντια στην προπαγανδα για "προνομιουχους" να μπει η διαφωτιση του κοσμου για τι ειδους δουλεια κανουν πολλα τμηματα δηθεν "προνομιουχων", και τι ειδους δουλεια κανουν, ή μαλλον δεν κανουν, οι

πραγματικοι αλλα "ξεχασμενοι" εχθροι μας. Οι μαστροι, διευθυνταδες και μεγαλοιδιοκτητες και του ιδιωτικου και του δημοσιου τομεα, τα γνησια ανωφελη παρασιτα με τα πραγματικα "υπερογκα" εισοδηματα που βρισκονται πισω απο την επιθεση εναντια στους Δημοσιους και Ημικρατικους.

Στις κραυγες για τα κακα που παθαινει η "εθνικη οικονομια" απο τους "απληστους προνομιουχους" πρεπει να απαντησουμε οτι η "εθνικη οικονομια" δεν ειναι παρα το ονομα με το οποιο προτιμουν οι ελληνοκυπριοι αστοι να βαφτιζουν τα δικα τους κοινα συμφεροντα. Οτι οσες "θυσιες" και να κανει η εργατικη ταξη για αυτη την "εθνικη οικονομια" δεν προκειται να γλυτωσει με αυτες απο την ανεργια ή την μεγαλυτερη πτωση του βιοτικου της επιπεδου αν εμφανιστει μια καπιταλιστικη κριση η οποια δεν εξαρταται απο την οποιαδηποτε προσπαθεια για καλυτερη διαχειρηση της "εθνικης οικονομιας".

...ΚΑΙ Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ

Η ΠΕΟ μαζι με το υπολοιπο ΑΚΕΛ δεν ηταν οι μονοι απο αυτους που μιλουσαν στο ονομα της εργατικης ταξης οι οποιοι κρατησαν μια εχθρικη σταση απεναντι στους υπαλληλους του δημοσιου. Οι ιδιες οι συντεχνιες τους συνεργαστηκαν σε πολλες περιπτωσεις με την κυβερνηση και στραφηκαν εναντια στα συμφεροντα των μελων τους, ή των υπολοιπων κλαδων. Στην περιπτωση των μηχανικων της Αρχης Ηλεκτρισμου η ΣΕΚ ηταν ετοιμη να υποστηριξει, μαζι με την ΠΕΟ, διαταγματα απαγορευσης της απεργιας. (5) Οσο για την ιδια την ΠΑΣΥΔΗ, σταθηκε απο τους πρωτεργατες της εκστρατειας εναντια στους δημοσιους και ημικρατικους και στον χαρακτηρισμο τους σαν προνομιουχους. Για την απεργια των ελεγκτων εναεριας κυκλοφοριας για την οποια μαλιστα βγηκαν και διαταγματα επιστρατευσης ανακοινωνε...

"Ολες οι παραπανω απαιτησεις, βρισκονται μισθολογικα πιο ψηλα απ' ολες τις αλλες ταξεις των δημοσιων υπαλληλων. Υποστηριξη δε των απαιτησεων των απο μερους της ΠΑΣΥΔΗ θα αποτελουσε προκληση, οχι μονο για τις ταξεις των δημοσιων υπαλληλων αλλα και για ολες τις αλλες επαγγελματικες ταξεις του τοπου μας." (6)

Δεν ειναι δυσκολο να εξηγηθει η σταση της ΠΑΣΥΔΗ και η αντιστοιχη της ΟΗΟ (η ομοσπονδια των ημικρατικων οργανισμων). Η ηγεσια των οργανωσεων αυτων αποτελειται κυρια απο μελη του μικρου εκεινου τμηματος των δημοσιων και ημικρατικων που ειναι πραγματικα προνομιουχο. Δηλαδη απο διευθυντες και τμηματαρχες, που οι ιδιοι ανηκουν στα κατωτερα στρωματα της αρχουσας ταξης με την οποια ταυτιζουν τα συμφεροντα τους. Η ιδια η επαγγελματικη επιτυχια τους εξαρταται απο το ποσο "οικονομικα" και "αποδοτικα" λειτουργουν οι οργανισμοι και τα τμηματα τα οποια διευθυνουν.

Εκεινο που φαινεται λιγο δυσκολοτερο να εξηγηθει ειναι η σταση των ηγεσιων της ΠΕΟ και της ΣΕΚ. Ομως και η ηγεσια αυτων των συντεχνιων εχει μεταβληθει απο καιρο σε μια γραφειοκρατια. Ενα κοινωνικο στρωμα δηλαδη με τα δικα του ξεχωριστα χαρακτηριστικα, θεση στην κοινωνια, επιδιωξεις και συμφεροντα, που εχει παψει πια να ειναι ο εκτελεστης των αποφασεων της βασης, των απλων μελων της συντεχνιας, ή ο συνεπης καθοδηγητης της στην ταξικη παλη.

Οι συντεχνιακοι ηγετες βρισκονται απο **οικονομικη και κοινωνικη** αποψη σε πολυ διαφορετικη θεση απο τα απλα μελη της συντεχνιας, τα οποια υποτιθεται οτι εκπροσωπουν. Οταν ειναι εμμισθοι εχουν συνηθως μεγαλυτερο μισθο ή τουλαχιστον αλλα ωφεληματα (ταξιδια, δειπνα, δωρα, γνωριμιες κλπ), ευκολοτερη δουλεια και ανωτερη κοινωνικη θεση απο τα μελη. Η ηγεσια της ΠΕΟ μαλιστα, της συντεχνιας του ΑΚΕΛ το οποιο ελεγχει και διαχειριζεται ενα σημαντικο αριθμο απο επιχειρησεις, βλεπει τα συμφεροντα της να ταυτιζονται με αυτα της "εθνικης οικονομιας", μια και διαχειριζεται ενα σημαντικο μερος της.

Ωστοσο οι συντεχνιες ειναι απαραιτητες για τους εργαζομενους, ειναι σημερα η μονη μορφη μαζικης οργανωσης της εργατικης ταξης που της δινει καποια συνοχη, που επιτρεπει τα διαφορα ατομα και κομματια της να ερχονται σε επαφη μεταξυ τους και να αισθανονται οτι μπορουν να παλεψουν συλλογικα.

Δεν μπορουμε ομως να περιμενουμε απο την συνδικαλιστικη ηγεσια να προχωρησει σε ενα πολιτικο ξεκαθαρισμα που να προωθει τα συμφεροντα των εργαζομενων. Αυτοι εχουν ηδη στην πλειοψηφια τους ξεκαθαρισει πολιτικα ποιοι ειναι και τι θελουν, και η δραση τους ειναι συνεπης με τα δικα τους συμφεροντα που ειναι διαφορετικα απο τα δικα μας.

Επειδη ομως εξαρτωνται απο την αποδοχη της βασης της συντεχνιας για να διατηρουν αυτην την προνομιουχα κοινωνικη θεση τους, μπορουμε να περιμενουμε οτι θα εξαναγκαστουν απο τις πιεσεις της βασης της συντεχνιας τους να προχωρησουν σε ορισμενες περιπτωσεις σε καποιους αγωνες. Αγωνες ομως των οποιων τον ελεγχο θα προσπαθουν παντα να

διατηρουν και θα ειναι ετοιμοι να τους χτυπησουν πισωπλατα. Χαρακτηριστικα παραδειγματα ειναι οι απεργιες στην Ενδυση το 1987 και φετος στις Κυπριακες Αερογραμμες.

Οι μονοι απο τους οποιους μπορουμε να περιμενουμε να προχωρησουν σε ενα πολιτικο ξεκαθαρισμα και σε προωθηση μιας ταξικης πολιτικης ειναι οι ιδιοι οι εργαζομενοι. Το πολιτικο ξεκαθαρισμα δεν μπορει φυσικα να επεκταθει στα καλα καθουμενα στην πλειοψηφια των εργαζομενων στον Δημοσιο και Ημικρατικο τομεα ή στην εργατικη ταξη γενικοτερα. Κατι τετοιο ειναι αδυνατο σε περιοδους "ταξικης ηρεμιας". Ομως αν εστω και μια μικρη αλλα οργανωμενη μειοψηφια προχωρησει σε ενα τετοιο ξεκαθαρισμα, τοτε σε καιρο αγωνα μπορει να συμβαλει για να εξαπλωθει αυτη η πολιτικη πολυ πιο πλατια και γρηγορα απο οτι θα περιμενε κανεις βλεποντας την καθημερινη υποταγμενη κατασταση της μεγαλης πλειοψηφιας της εργατικης ταξης.

Οι "γρηγορες" λυσεις στις οποιες καταληγουν οι περισσοτεροι απογοητευμενοι εργαζομενοι μετα απο ηττες ή ξεπουλημματα, οπως η δημιουργια αλλης συντεχνιας ή ο αποκλειστικος προσανατολισμος σε εκλογικους αγωνες για την αλλαγη της ηγεσιας της συντεχνιας μπορει να ειναι ευκολες, αλλα δεν ειναι λυσεις. Οπου εμφανιστηκε δευτερη ή τριτη συντεχνια εκει που υπηρχαν μονο μια ή δυο, αυτο δημιουργησε μεγαλυτερη διασπαση και στραφηκε εναντια στους εργαζομενους. Και οπου στηριχθηκαν πολλες ελπιδες σε εκλογικους αγωνες οι οποιοι δεν συνδιαστηκαν με την ενεργοποιηση της ιδιας της βασης πανω σε μια πολιτικη ταξικης παλης (και οχι ταξικης συνεργασιας), το μονο που καταφεραν ηταν να αντικατασταθει η παλια ξεσκεπασμενη γραφειοκρατια με "νεο αιμα". Νεους ηγετες που σε συντομο χρονικο διαστημα μετατραπηκαν σε εικονα και ομοιωμα της παλιας ηγεσιας, με μονη διαφορα οτι αυτοι δεν ηταν ακομα ξεσκεπασμενοι. Αυτη η εμπειρια των τραπεζιτικων τα τελευταια πεντε χρονια, και των αεροσυνοδων πολυ προσφατα.

Αυτο που χρειαζεται ειναι ο προσανατολισμος στην αυτοδραση και αυτοοργανωση της βασης, των ιδιων των απλων εργαζομενων, **μεσα στα συνδικατα**. Αυτο για τους μαχητικους εργαζομενους σημαινει με δυο λογια οτι πρεπει να ειμαστε μαζι με τη ηγεσια της συντεχνιας οσο υποστηριζει τα συμφεροντα μας, αλλα να ετοιμαζομαστε να κινηθουμε ανεξαρτητα, ακομα και εναντια της, οταν στραφει εναντια στα συμφεροντα μας. Η ελλειψη αυτης της αντιληψης πληρωθηκε με το ξεπουλημα της απεργιας στην ενδυση. (7)

Αυτη η προετοιμασια μπορει και πρεπει να γινεται ακομα και σε φαινομενικα "ηρεμες" εποχες. Η καθημερινη αναζητηση των ευκαιριων που δινονται για την συμμετοχη εστω και λιγων εργαζομενων σε μικρες πρωτοβουλιες ειναι κατι απαραιτητο ωστε να μπορεσουμε να κανουμε κατι παραπανω στις "θερμες" εποχες.

Για τους εργαζομενους στον Δημοσιο και Ημικρατικο τομεα, οι οποιοι αντιμετωπιζουν μια γενικευμενη επιθεση με κοινα χαρακτηριστικα για ολους, χρειαζεται η συνδεση αναμεσα στα διαφορα τμηματα τους καθως και με την υπολοιπη εργατικη ταξη. Και αυτο δεν μπορουμε να το αφησουμε στα χερια της γραφειοκρατιας, για να γινει αποτελεσματικα πρεπει να το αναλαβουν οι συνειδητοι εργαζομενοι.

Αυτοι πρεπει να παρουν την πρωτοβουλια και για την δημιουργια καποιας τακτικης επαφης για αλληλοενημερωση και ανταλλαγη εμπειριων και για συμπαρασταση οταν υπαρχει η αναγκη και η δυνατοτητα.

Ειδικα στους μεγαλους οργανισμους με τα πολλα τμηματα του Δημοσιου και Ημικρατικου τομεα, υπαρχει αναγκη για προπαγανδιση αιτηματων που να ενωνουν το συνολο των εργατουπαλληλων. Εμφαση σε γενικη αυξηση των μισθων παρα στα διαφορα επιδοματα στα επιμερους τμηματα, και στην κλαδικη ή τμηματικη φαγωμαρα με την οποια πολλες φορες συνδεονται αυτα.

Και τελος παραμενει παντα η αναγκη για μια **πολιτικη** οργανωση που θα γενικευει θεωρητικα, θα βγαζει τα συμπερασματα απο τωρινους αγωνες και θα θυμιζει αυτα των παλιοτερων αγωνων και της κυπριακης εργατικης ταξης και του παγκοσμιου εργατικου κινηματος. Που θα συνδεσει τους οικονομικους αγωνες με τα γενικοτερα πολιτικα θεματα. Πως αλλιως θα μπορεσουμε να αντισταθουμε ακομα και σε τετοια οικονομικα θεματα οπως την μονιμα αυξανομενη φορολογια της δηθεν "εκτακτης εισφορας για την αμυνα";

1. "Το ραδιοφωνικο ιδρυμα Κυπρου δεν ηταν δυνατο να κοψει εξω απο εκεινη την περιβοητη 'αξιολογηση - αναδιαρθρωση' της δημοσιας υπηρεσιας που, οπως ειχε ομολογησει καποτε η ηγεσια της ΠΑΣΥΔΥ μετατραπηκε σε ενα 'εμπαικτικο συνθημα' και ενα αγριο κυνηγητο μισθων, που οδηγησε τον τοπο στην οικονομικη καταστροφη (Ειναι σε πολλους γνωστες οι δηλωσεις υπουργων, σημερινων και παλαιοτερων, οπως και ανωτερων κρατικων λειτουργων, οτι η 'αξιολογηση' ειναι η πιο μεγαλη συμφορα μετα τον Αττιλα)" "Χαραυγη" 25/5/83:

2. Φυσικα απο τα περισσοτερα κοινωφελη εργα ωφελειται και η αστικη ταξη. Συνηθως μαλιστα προωθουνται ετσι που να ωφελειται κυρια η αστικη ταξη (οπως στα σχολεια, που εκτος απο τα γραμματα οι μαθητες μαθαινουν και την "απαραιτητη για την ζωη" πειθαρχια και υποταγη στους "ανωτερους" ή τους δρομους που πρωτα εξυπηρετουν τις αναγκες διακινησης των επιχειρησεων) και παρεπιπτοντως μονο ωφελειται και η υπολοιπη κοινωνια.

3. "Φιλελευθερος" 14/1/87

4. "Φιλελευθερος" 9/10/82

5. "Χαραυγη" 7/10/82

6. "Χαραυγη" 18/4/81

7. Μια αναλυση του ρολου της συνδικαλιστικης γραφειοκρατιας και της σημασιας του ιδιου του αγωνα στην Ενδυση το Μαη του '87, υπαρχει στην παμφλετα μας "Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΝΔΥΣΗ μια αστραπη μεσα στην νυχτα".

"Η παντα ετοιμη κραυγη των Βρεττανων καπιταλιστων οτι οι περισσοτερες ωρες εργασιας και οι μικροτεροι μισθοι των εργατων της υπολοιπης Ευρωπης κανουν αναποφευκτη την μειωση των μισθων μπορει να αντιμετωπισθει αποτελεσματικα μονο αναλαμβανοντας να προσεγγισουν οι ωρες δουλειας και οι μισθοι σε ολη την Ευρωπη. Αυτο ειναι ενα απο τα καθηκοντα της Διεθνους των Εργατων.

Αυτη ειναι στην πραγματικοτητα η μονη μεθοδος διαφυλαξης των κερδων των καλυτερα τοποθετημενων τμηματων του διεθνους προλεταριατου. Τα κερδη αυτα θα ειναι παντα επισφαλη οσο ειναι κτημα μιας μειοψηφιας μονο, και ο κινδυνος θα ειναι τοσο μεγαλυτερος οσο χαμηλοτερο ειναι το επιπεδο της κυριας μαζας του προλεταριατου σε συγκριση με αυτη την μειοψηφια. Αυτο ισχυει και για τις μαζες σε μια μονο χωρα οπως και για αυτες ολοκληρης της παγκοσμιας αγορας. Ενα προχωρημενο προλεταριατο μπορει να διατηρησει την θεση του με την αλληλεγγυη και την υποστηριξη αυτων που εχουν μεινει πισω, οχι ομως με την αποκλειστικοτητα, αποκλειοντας τον εαυτο του απο αυτους και διατηρωντας τους χαμηλα." Απο διακυρηξη του Κεντρικου Συμβουλιου της Πρωτης Διεθνους, το 1868. Βρισκεται σε σημειωσεις του Λενιν, Αγγλικα Απαντα τομ. 39 σελ. 656

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

Η απεργια του περασμενου Μαρτη στις Κυπριακες Αερογραμμες κρατησε σχεδον μια εβδομαδα και αναταραξε αρκετα τις "ηρεμες εργατικες σχεσεις" που τα δυο τελευταια χρονια φαινεται να μπαινουν σε μια νεα φαση. Οι προηγουμενες απεργιες στην βιομηχανια ενδυσης στις τραπεζες και στο ΡΙΚ εφεραν νεα στοιχεια στις συνδικαλιστικες συνηθειες, τελειως αγνωστα τα προηγουμενα χρονια. Θεσμοι οπως η τριμερης συνεργασια κρατους εργοδοτων και συντεχνιων μπηκαν σε σκληρη δοκιμασια μετα την αρνηση πρωτα των απεργων της βιομηχανιας ενδυσης και αργοτερα των τραπεζιτικων να εγκρινουν τις καταρχην συμφωνιες που υπογραψε η συνδικαλιστικη τους ηγεσια αποδεχομενη τις μεσολαβητικες προτασεις του υπουργου εργασιας. Η απεργια στο ΡΙΚ κρατησε πανω απο δυο βδομαδες και εληξε χωρις να χασουν οι υπαλληλοι παρα το οτι ολοι, κομματα, εφημεριδες και "κοινη γνωμη", στραφηκαν εναντιον τους.

Η απεργια στις Κυπριακες Αερογραμμες ειχε πολλα απο αυτα τα χαρακτηριστικα καθως και ολα τα στοιχεια των αγωνων που γινονται τα τελευταια χρονια στο δημοσιο και ημικρατικο τομεα με τους οποιους οι εργαζομενοι προσπαθουν να υπερασπιστουν κατακτησεις που η διευθυνση προσπαθει να τους αφαιρεσει.

Αυτο ομως που δινει μια καποια ιδιαιτεροτητα σ' αυτη την απεργια δεν ειναι τοσο οτι ειναι μια χαρακτηριστικη απεργια ενος τμηματος του "νεου ταξικου εχθρου", οπως παρουσιαζουν εμμεσα τα τελευταια χρονια οι αστοι και οι γραφειοκρατες των συντεχνιων τους δημοσιους και ημικρατικους υπαλληλους, ουτε η σκληρη και επιθετικη σταση που εδειξε η διευθυνση των Κυπριακων Αερογραμμων, αλλα η σταση που κρατησε η συνδικαλιστικη ηγεσια που ελεγχε τον αγωνα: Ηταν η πρωτη φορα που παραβιαστηκε τοσο φανερα ο Κωδικας Βιομηχανικων Σχεσεων απο συνδικαλιστικη οργανωση.

Μεχρι τωρα ο "Κωδικας", τον οποιο οι εργοδοτες δεν ειχαν καμια δυσκολια να παραβιαζουν με την ανοχη των συντεχνιων απο την επομενη μερα που τον υπογραψαν, παρουσιαζοταν απο τις συντεχνιες σαν κατι ιερο και απαραβιαστο και χρησιμοποιηθηκε πολλες φορες σαν τροχοπεδη σε αγωνες.

Η απεργια στις Κυπριακες Αερογραμμες που κυρηχθηκε χωρις προειδοποιηση, και μαλιστα για ενα ζητημα (απολυσεις) για το οποιο ο "Κωδικας" τονιζει οτι δεν πρεπει να κυρησσεται απεργια, αφηνει τα περιθωρια εστω και σε μια μικρη μειοψηφια εργαζομενων να σκεφτει οτι αυτο που καθοριζει καθε φορα την διαδικασια εναρξης και διεξαγωγης ενος αγωνα δεν ειναι καποιες τυπικες ή ατυπες συμφωνιες "κυριων" μεταξυ εργοδοτων, συντεχνιων και κρατους αλλα η δυναμη των εργαζομενων και ο γενικοτερος συσχετισμος δυναμεων αναμεσα στις δυο πλευρες.

Τετοιες σκεψεις ειναι βεβαια πολυ επικινδυνες και για τους εργοδοτες και για τους γραφειοκρατες για να τις αφησουν να απλωθουν. Σιγουρα η ΣΕΚ δεν θα καταληγε ποτε να χρησιμοποιησει ενα τετοιο μετρο αν δεν αμφισβητουνταν ο ρολος της τοσο φανερα και προκλητικα απο την διευθυνση. Γι' αυτο και στη τελικη συμφωνια με την οποια σταματησε η απεργια εσπευσε να επανορθωσει δηλωνοντας μαζι με την διευθυνση "την επαναβεβαιωση της πιστης ολων των μερων προς τον Κωδικα Βιομηχανικων Σχεσεων".

ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Η απεργια αρχισε στις 25 του Μαρτη μετα την απολυση 7 αεροσυνοδων που αρνηθηκαν να εκτελεσουν πτηση στο Αμβουργο χωρις διανυκτερευση. Αυτη ηταν μια νεα πτηση και συμφωνα με την συλλογικη συμβαση των αεροσυνοδων οι οροι διεξαγωγης της επρεπε να διαπραγματευτουν με τη συντεχνια των αεροσυνοδων. Η συμφωνια που ειχε υπογραφτει στις 29/5/1985 εγραφε για τις νεες πτησεις χωρις διανυκτερευση.

"Σε περιπτωση που η εταιρεια αποφασισει να καμει πτησεις στη Νορβηγια, Σουηδια ή αλλες χωρες **περιπου παρομοιας αποστασης**, και η εταιρεια θελησει να εχει τις πτησεις αυτες aller retour χωρις

night stop τοτε το ολο θεμα θα πρεπει να τυγχανει διαπραγματευσης με την συντεχνιακη πλευρα."

Η διευθυνση χωρις προηγουμενη συνενοηση με το συνδικαλιστικο οργανο των αεροσυνοδων καθορισε την νεα πτηση χωρις διανυκτερευση. Για να αποφυγουν την δημιουργια σε βαρος τους ενος τετελεσμενου που θα δημιουργουσε προηγουμενο, οι αεροσυνοδοι, με εντολη της συντεχνιας τους αρνηθηκαν και την ιδια στιγμη τους δωθηκαν οι απολυσεις τους που ηταν ετοιμες δακτυλογραφημενες απο πριν.

Την επομενη μερα καλεστηκε γενικη συνελευση των εργαζομενων στις Κυπριακες Αερογραμμες που εγκρινε την επεκταση της απεργιας σε ολο το προσωπικο της εταιρειας και "εξουσιοδοτησε εν λευκω την συντεχνιακη ηγεσια να χειριστει το θεμα".

Το απλωμα του αγωνα σε ολα τα τμηματα των Κυπριακων Αερογραμμων βοηθησε στο ανεβασμα του ηθικου των απεργων. Την ιδια μερα εγινε πορεια και συγκεντρωση εξω απο το υπουργειο εργασιας. Αρχισε αμεσως περιφρουρηση των γραφειων της εταιρειας και του αεροδρομιου για να εμποδιστουν οι Κυπριακες αερογραμμες να κανουν τα δρομολογια τους με προσωπικο απο αλλες εταιρειες οπως τις Μεσανατολικες Αερογραμμες.

Ακολουθησε την επομενη μερα πορεια και συγκεντρωση εξω απο τη βουλη. Σε ολη τη διαρκεια του αγωνα συνεχιζονταν διαπραγματευσεις μεταξυ της συνδικαλιστικης ηγεσιας των εργαζομενων στις Κυπριακες Αερογραμμες, της ΣΥΝΥΚΑ, και της ΟΗΟ, της συντεχνιας των ημικρατικων που ανηκουν στη ΣΕΚ, με την διευθυνση της εταιρειας και με τη μεσολαβηση του υπουργειου εργασιας.

Οι εργαζομενοι στις Κυπριακες Αερογραμμες συμμετειχαν αρκετα μαζικα στον αγωνα αλλα εκτος απο τους αεροσυνοδους τα αλλα τμηματα της εταιρειας σε καμμια στιγμη δεν ειδαν τον αγωνα σαν δικο τους αλλα μαλλον σαν απεργια συμπαραστασης σε συναδελφους που απολυθηκαν. Σε αυτο ειχε βοηθησει και η συνδικαλιστικη τους ηγεσια που αποφυγε να συνδεσει τον αγωνα με οποιαδηποτε αλλα αιτηματα, ιδιαιτερα αυτα που υπηρχαν εξαιτιας παρομοιων αυθαιρεσιων της διευθυνσης ειτε εναντιον των αεροσυνοδων ειτε αλλων εργαζομενων στις Κυπριακες Αερογραμμες, και εδωσε σε ολους την εντυπωση οτι απεργουσαν κυρια για συμπαρασταση σε απολυμενους συναδελφους ενω η παραβιαση της συμβασης ηταν δευτερευον.

Αυτο ειχε σαν αποτελεσμα εργαζομενοι αλλων τμηματων να αρχισουν απο νωρις να κουραζονται και μερικοι να σκεφτονται μαλιστα να επιστρεψουν στη δουλεια. Κυκλοφορουσε ενα επιχειρημα που τους φαινοταν σωστο: "Αφου η διευθυνση δηλωσε οτι θα ξαναπροσλαβει τους απολυμενους αν σταματησει η απεργια δεν υπαρχει πια λογος να συνεχιζουμε".

Σε ολη την διαρκεια του αγωνα δεν εγινε ουτε μια συνελευση για να ενημερωθουν οι απεργοι. Οχι μονο δεν ενημερωνονταν για την εξελιξη των διαπραγματευσεων (οπως λεγανε οι ιδιοι ο πιο ενημερωμενος ηταν ο μικρος του καφετζη της ΣΕΚ που επαιρνε τους καφεδες στην επιτροπη που συνεδριαζε κεκλεισμενων των θυρων) αλλα τις δυο τελευταιες μερες της απεργιας η ηγεσια της ΣΥΝΥΚΑ απαγορευσε την οποιαδηποτε ενημερωση, εστω και τυπικη, και επεβαλε πληρη μυστικοτητα σε σχεση με τις διαπραγματευσεις με την δικαιολογια "να μην διαρρευσει τιποτα στη διευθυνση"!!! Η διευθυνση φυσικα ηταν ενημερωμενη για τις προτασεις της ηγεσιας της συντεχνιας γιατι της τις μετεφερε το υπουργειο εργασιας που εκανε τις διαπραγματευσεις. Τις δυο τελευταιες μερες φανηκε οτι η ΣΥΝΥΚΑ, μετα τα αδιεξοδα στα οποια η ιδια ειχε βοηθησει να εμφανιστουν, εψαχνε καποια "συνταγη" για να κλεισει την απεργια χωρις να της πεσουν πολυ τα μουτρα και προσπαθουσε να αποφυγει την αντιδραση απο τους απεργους.

Τελος και η απεργια στις Κυπριακες Αερογραμμες οπως και οι περισσοτερες απεργιες στο δημοσιο και ημικρατικο τομεα τα τελευταια χρονια δεν μπορεσε να ξεπερασει τα προβληματα της απομονωσης και ενοχης που εχει δημιουργησει η μακροχρονη και καλα οργανωμενη προπαγανδα για τους "προνομιουχους", "υπεραριθμους" και "τεμπεληδες" δημοσιους και ημικρατικους υπαλληλους. Η συνδικαλιστικη ηγεσια των απεργων προτιμησε και σε αυτη τη περιπτωση να χρησιμοποιησει το γνωστο επιχειρημα: "δεν ζητουμε χρηματα" για να αντιμετωπισει την επιθεση της διευθυνσης και των εφημεριδων.

Η απεργια σταματησε μετα απο πεντε μερες οταν η συνδικαλιστικη ηγεσια αποδεχτηκε την προταση του υπουργου. Η προταση δηλωνε εκτος απο "την πιστη των δυο μερων στις προνοιες του κωδικα βιομηχανικων σχεσεων" οτι οι απολυμενοι θα ξαναπροσλαμβανονταν και η επιμαχη παραγραφος που αφορουσε νεες πτησεις χωρις διανυκτερευση θα παραπεμποταν σε διαιτησια. Μεχρι να βγει η αποφαση της διαιτησιας η πτηση προς Αμβουργο θα γινοταν χωρις διανυκτερευση. Την ιδια προταση με μικρες τροποποιησεις ειχε κανει η διευθυνση σχεδον απο τη αρχη της απεργιας, και οι απεργοι φυσικα δεν ηθελαν να την αποδεχτουν.

Μετα απο τρεις περιπου βδομαδες ο διαιτητης εβγαλε την αποφαση του που φυσικα δικαιωνε την διευθυνση. Ετσι ακομα ενας αμυντικος αγωνας στο Δημοσιο και Ημικρατικο τομεα εληξε με ηττα των εργαζομενων. Τα αποτελεσματα αυτης της ηττας πρεπει να εκτιμηθηκαν και απο την κυβερνηση της "αξιοκρατιας" και της "χρηστης διοικησης" και ισως να μην ειναι ασχετο με αυτα οτι ο μονος προεδρος διοικητικου συμβουλιου σε ημικρατικο ή κρατικο οργανισμο που εμεινε ο ιδιος ηταν ο Γαλαταριωτης των Κυπριακων Αερογραμμων.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Η διευθυνση των Κυπριακων Αερογραμμων ειχε καταφερει τα τελευταια χρονια να εκμεταλευτει το κλιμα που δημιουργησε η εκστρατεια εναντια στους δημοσιους και ημικρατικους υπαλληλους και να παρει πισω με την ανοχη της ηγεσιας των συντεχνιων μια σειρα απο καταχτησεις των εργαζομενων.

Καταφερε να τους αφαιρεσει το TRAVELING, να μην θεωρειται δηλαδη σαν εργασιμος χρονος η ωρα που χρειαζονται για να φτασουν απο την Λευκωσια στο αεροδρομιο της Λαρνακας. Οι αεροσυνοδοι θεωρουνται ολοι "κατοικοι" Λαρνακας. Αυτο βεβαια φαινεται σαν κατι ασημαντο αλλα δεν ειναι καθολου. Αυτο που πετυχε η εταιρεια δεν ηταν μονο να αφαιρεσει απο τον εργασιμο χρονο την μια ωρα που ειναι η διαδρομη Λευκωσια-Λαρνακα - Λευκωσια αλλα να γλυτωσει και μερικες πτησεις που θα γινονταν με διανυκτερευση αν θεωρουνταν σαν εργασιμος χρονος η μεταφορα απο τη Λευκωσια στη Λαρνακα.

Πετυχε ακομη να παρει την συμφωνια της συντεχνιας για να γινονται χωρις διανυκτερευση και καποιες πτησεις που η διαρκεια τους ειναι προγραμματισμενη για 12 ωρες (το ανωτατο οριο χωρις διανυκτερευση οπως προβλεπει διεθνης συμφωνια της ΙΑΤΑ) αλλα που στη ουσια ειναι παντα μεγαλυτερη απο τις 12 ωρες, οπως π.χ η πτηση Λαρνακα/Γενευη/Ζυριχη /Λαρνακα. Το ιδιο και για αλλες πτησεις που ηταν κοντα στο οριο (τυπικα καπως μικροτερες αλλα στην πραξη πολλες φορες και μεγαλυτερες) και θα μπορουσαν να παραχωρηθουν με διανυκτερευση οπως Λαρνακα/Παρισι/Λαρνακα ή Λαρνακα/Μοναχο/Φραγκφουρτη/Λαρνακα.

Ακομη τα τελευταια 5 χρονια η διευθυνση των Κυπριακων Αερογραμμων καταφερε να μονιμοποιησει τον θεσμο των εκτακτων υπαλληλων. Προσλαμβανει ενα μεγαλο αριθμο εργαζομενων, οχι μονο αεροσυνοδων αλλα και αλλων τμηματων (Λογιστηριο, εισιτηρια και αλλου), τις περιοδους που υπαρχει αυξημενη κινηση, συνηθως απο Μαρτη μεχρι Οχτωβρη, και μετα τους απολυει. Συνηθως τον επομενο χρονο ξαναπροσλαμβανει τους ιδιους αλλα με νεα συμβαση εργασιας. Ετσι ενα σημαντικο τμημα εργαζομενων στερειται πολλα απο τα δικαιωματα του.

Ολοι αυτοι απο το 1988 εχουν προσληφθει με μειωμενο μισθο, απο την κλιμακα Α5 στην οποια εντασσονταν μεχρι τωρα, μπαινουν στην κλιμακα Α2. Μια πραγματικα πολυ μεγαλη μειωση που σημαινε σημαντικη πτωση του βιοτικου τους επιπεδου.

Ολες αυτες οι "οικειοθελεις παραχωρησεις" μαζι με το οριμασμα της "κοινης γνωμης" απο την προπαγανδα για τους "προνομιουχους" εκαναν την διευθυνση να πιστευει οτι μπορουσε να κρατησει τοσο σκληρη σταση και να απολυσει αμεσως τους αεροσυνοδους που αρνηθηκαν να εκτελεσουν τη πτηση προς Αμβουργο χωρις διανυκτερευση. Η απεργια ηταν μια **υπολογισμενη προβοκατσια** της διευθυνσης η οποια ειχε ετοιμα τα χαρτια της απολυσης των αεροσυνοδων εκ των προτερων.

Η διευθυνση ξεκινησε απο τους αεροσυνοδους, το τμημα εκεινο των εργαζομενων που ηταν πιο ευαλωτο επειδη θεωρουνται "προνομιουχοι" ακομα και αναμεσα στους υπαλληλους των Κυπριακων Αερογραμμων. Ο στοχος της ομως δεν ηταν ειδικα οι αεροσυνοδοι αλλα να κερδισει ενα πολυ σπουδαιο "θεμα αρχης", το "**δικαιωμα της διευθυνσης να αποφασιζει**". Αυτο το δηλωσε πολυ καθαρα απο την αρχη της απεργιας:

> "...η συντεχνια εχει φτασει στο σημειο να αμφισβητει το δικαιωμα της εταιρειας να προγραμματιζει και να πραγματοποιει πτησεις χωρις διανυκτερευση... Η μονη επιδιωξη της εταιρειας στη προκειμενη περιπτωση ειναι... Οι οδηγιες της διευθυνσεως που αφορουν δραστηριοτητες της εταιρειας, να εκτελουνται..." Ανακοινωση Κυπριακων Αερογραμμων "Φιλελευθερος" 27/3/88

Καθε διευθυνση θελει φυσικα να μην ειναι υποχρεωμενη να ρωτα καν την συνδικαλιστικη οργανωση των εργαζομενων για τα οποιαδηποτε μετρα που θα παιρνει, και για τις αυθαιρεσιες της, οτι και αν σημαινουν αυτα για τους εργαζομενους. Στην περιπτωση των Κυπριακων Αερογραμμων των οποιων ο κυκλος εργασιων εχει μεγαλωσει πολυ τα τελευταια χρονια (με τον "σωτηρα" Γαλαταριωτη) η διευθυνση ειχε σαν στοχο και τη φιμωση της αντιδρασης των εργαζομενων στην εντατικοποιηση της δουλειας.

Η προβοκατσια της πτησης στο Αμβουργο και της απολυσης των αεροσυνοδων ειχε σκοπο τη δημιουργια ενος ακομα **"τετελεσμενου"** οπως τα προηγουμενα που πετυχε με την ανοχη της συντεχιας, αλλα αυτη την φορα τετοιου που θα "εβαζε για τα καλα στην θεση τους" οχι μονο τους αεροσυνοδους αλλα ΚΥΡΙΑ ολοκληρες τις Κυπριακες Αερογραμμες και την συντεχνια τους. Χαρακτηριστικα η ανακοινωση των Κυπριακων Αερογραμμων για τα "δικαιωματα της διευθυνσης" αναφερονταν και σε αλλα τμηματα και θεματα στα οποια θεωρουσε οτι η συντεχνια εμπαινε μεσα στα ποδια της, οπως για την οργανικη δομη του αεροδρομιου Παφου.

Ακομα, αν πετυχαιναν τον σκοπο τους η διευθυνση και η κυβερνηση αυτο θα αντανακλουσε κατ' επεκταση σε ολους τους Δημοσιους και Ημικρατικους, των οποιων οι εργαζομενοι εχουν παραδοση ελεγχου και διαπραγματευσης απο τους εργαζομενους πανω στις συνθηκες δουλειας και σε "παρεμφερη οφεληματα".

Ειναι αυτα που πρεπει να παρουμε υποψη μας για να εκτιμησουμε τα αποτελεσματα της απεργιας. Ηταν μια νικη της διευθυνσης και γενικοτερα της κυβερνησης, παρολο το κοστος της για αυτους. Η διαιτησια οχι μονο αποφασισε σε βαρος των εργαζομενων οσον αφορα την πτηση του Αμβουργου (αυτο ηταν το λιγοτερο) αλλα ελαττωσε τις ιδιες τις δυνατοτητες ελεγχου απο τους εργαζομενους των πτησεων χωρις διανυκτερευση. Η αποφαση της διατησιας εξαφανιζει σχεδον την αποτελεσματικοτητα της παραγραφου της Συλλογικης Συμβασης για την οποια εγινε η απεργια.

Η αξια της παραγραφου για τους εργαζομενους βρισκονταν ακριβως στην **ασαφεια** της, στην δυνατοτητα που εδινε στους εργαζομενους να ζητουν τον λογο σε μεγαλο αριθμο πτησεων (το αν θα κερδιζαν θα εξαρτωνταν φυσικα απο τον συσχετισμο δυναμεων καθε φορα). Αυτο σημαινε και το δυναμωμα της οργανωσης τους εξαιτιας της μεγαλυτερης ζωντανιας και μονιμοτητας της συμμετοχης των εργαζομενων στην συντεχνια μια και καθε τοσο εμφανιζονταν μια ευκαιρια για συζητηση αναμεσα στους εργαζομενους, για διαπραγματευση με την διευθυνση κλπ. Τωρα ο ελεγχος απο την συντεχνια γινεται η εξαιρεση, τοσο σπανιος ωστε να κατανταει κοροιδια.

ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Αυτο που σε καθε απεργια παιζει τον μεγαλυτερο ρολο ειναι η δυνατοτητα της να κτυπησει αμεσα τα κερδη αλλα και το κυρος της επιχειρησης ωστε να πιεστει η εργοδοσια. Υπαρχουν ομως περιπτωσεις που η εργοδοσια φαινεται να ειναι διατεθειμενη να θυσιασει αρκετα απο τα κερδη της για να πετυχει κατι που θα μπορει μελλοντικα να της αποδοσει πολυ περισσοτερα. Η απεργια στις Κυπριακες Αερογραμμες ηταν ακριβως μια τετοια περιπτωση. Η εταιρεια ζημιωνε καθε μερα που κρατουσε η απεργια 450 χιλιαδες λιρες συμφωνα με την ανακοινωση της ΣΥΝΥΚΑ ενω το προσθετο κοστος της διεξαγωγης της πτησης του Αμβουργου με διανυκτερευση δεν θα ξεπερνουσε τις 20 χιλιαδες λιρες για ενα ολοκληρο χρονο.

Αυτο δειχνει και το τι πραγματικα παιζοταν σ' αυτη την απεργια. Η διευθυνση "επενδυε" κατα καποιο τροπο στο μελλον αυτα που ζημιωνε καθημερινα. Οι πτησεις που προγραμματιζονται σε πολλες νεες χωρες τα επομενα χρονια και οι νεες αναγκες των Κυπριακων Αερογραμμων που εξελισσονται πολυ γρηγορα σημαινουν οτι για να συνεχιστει η ιδια και καλυτερη πορεια της εταιρειας πρεπει να ειναι λυμενα τα χερια της διευθυνσης για να παιρνει τις πιο συμφερουσες στην εταιρεια αποφασεις ανεξαρτητα απο τις επιπτωσεις που αυτες μπορει να εχουν στους εργαζομενους.

Αυτο το χαρακτηριστικο της απεργιας δεν το πηρε υποψη της η πλειοψηφια των εργαζομενων στις Κυπριακες Αερογραμμες, κατι που αποδειχτηκε μια απο τις μεγαλυτερες αδυναμιες της απεργιας. Δινοντας εμφαση στο οτι η απεργια ηταν "για συμπαρασταση" των αλλων κλαδων στους απολυμενους, δεν μπορεσαν να συνδεσουν τα γεγονοτα στους αεροσυνοδους με την γενικοτερη πολιτικη της διευθυνσης, των αυθαιρεσιων της εντατικοποιησης και της μειωσης των μισθων προσληψης, κατι που αφαιρεσε ενα μεγαλο μερος της δυναμης που θα μπορουσε να εχει η απεργια.

Αντι οι απεργοι να προσπαθουν να εξαπλωσουν την απεργια και σε αλλους κλαδους που επηρεαζονταν απο αυτη τη πολιτικη της εταιρειας παρασυρθηκαν σε αναλυσεις που θεωρουσαν οτι η απεργια προκληθηκε απο ομαδες μεσα στη διοικηση της εταιρειας που αλληλοτρωγονταν, ή ακομα, οπως αφηνε να κυκλοφορει η ΠΕΟ, οτι "καποιοι" ειχαν σαν στοχο να κτυπησουν την κυβερνηση Βασιλειου που μολις ειχε αναλαβει.

Αυτη η απασχοληση με τα "παρασκηνια" και τις θεωριες για καβγαδες αναμεσα σε "κλικες" μεσα στην διευθυνση οι οποιες υποτιθεται οτι "για τα δικα τους συμφεροντα, δεν θα διστα ζαν να βλαψουν την εταιρεια", παρουσιαστηκαν και απο μεριδα της ηγεσιας της συντεχνιας σαν η εξηγηση της συμπεριφορας της διευθυνσης. Ακομα και να υπηρχε καποια αληθεια σ' αυτα, αυτο ειναι αδιαφορο. Τα γεγονοτα εχουν την δικια τους λογικη εξηγηση, η επιθεση εναντια στους εργαζομενους που υπηρχε και πριν και σε αυτη την απεργια ειχε παντα σαν στοχο την αυξηση των κερδων της εταιρειας, κατι που αποδειχτηκε απο το αποτελεσμα της.

Η προβολη αυτων των θεωριων αδυνατιζε την απεργια διοτι εριχνε την προσοχη αλλου, στο "καλο της εταιρειας". Αποπροσανατολιζε και συγχιζε τους ιδιους τους εργαζομενους, επειδη δυναμωνε τα επιχειρηματα ολων εκεινων που εκβιαζαν τους εργαζομενους οτι "βλαπτουν την εταιρεια και την οικονομια του τοπου". Καμμια σοβαρη απεργια δεν μπορει να κερδιθει αν οι απεργοι εχουν συγχρονως και στο νου τους το "καλο της εταιρειας τους". Αντιθετα οι απεργιες κερδιζονται στο βαθμο που θα μπορεσουν να απειλεισουν **σοβαρα** το καλο της εταιρειας.

απομόνωση

Παρολο που την τελευταια μερα της απεργιας η συνδικαλιστικη ηγεσια των απεργων καλεσε και τους εργατες του αεροδρομιου να απεργησουν εντουτοις η απεργια εμεινε σχετικα απομονωμενη μεχρι το τελος. Σ' αυτο επαιξε πολυ μεγαλο ρολο εκτος απο την σταση της ηγεσιας της ΣΕΚ που ελεγχε την απεργια και η ηγεσια της ΠΕΟ που απο την αρχη στραφηκε εναντια στην απεργια και επαιξε μαλιστα ανοιχτα απεργοσπαστικο ρολο οταν εφτασε στο σημειο να καλεσει τους εργατες του αεροδρομιου που ηταν μελη της να μη απεργησουν. Βεβαια το ποσοστο ελεγχου της σε αυτους τους εργαζομενους ηταν χαμηλο, 20%, και στους εργαζομενους γενικα στις Κυπριακες Αερογραμμες ακομη πιο χαμηλο, λιγοτερο απο 10%, αλλα αυτο δεν εμποδισε την διασπαση και το αδυνατισμα της απεργιας.

Σημαντικος λογος που η απεργια εμεινε σχετικα απομονωμενη ειναι η απηχηση που ειχε τα τελευταια χρονια στην κοινη γνωμη η εκστρατεια εναντια στους "προνομιουχους" δημοσιους και ημικρατικους υπαλληλους. Γι' αυτο ομως γραφουμε σε αλλο αρθρο του περιοδικου.

Η πραγματικη απομονωση ωστοσο δεν ηταν τοσο μεγαλη οσο την παρουσιαζαν οι εφημεριδες. Υπηρξαν περιπτωσεις που εκτος απο τα τυπικα μυνηματα συμπαραστασης απο αλλες συντεχνιες οπως η ΕΤΥΚ των τραπεζικων, απλοι εργαζομενοι σε αλλους κλαδους κυκλοφορησαν ψηφισματα συμπαραστασης προς τους απεργους και μαζεψαν υπογραφες. Τετοια ψηφισματα κυκλοφορησαν και υπογραφτηκαν απο εργαζομενους στη ΣΥΤΑ, στο ταχυδρομειο, στο Μακαρειο Νοσοκομειο ακομα και απο αρχιτεκτονικο γραφειο της Λευκωσιας. Μερικα απο τα ψηφισματα τα πηραν οι ιδιοι οι εργαζομενοι στους απεργους, ολα δωθηκαν στις εφημεριδες και δημοσιευτηκαν σε μερικες απο αυτες.

Η σημασια τετοιων εκδηλωσεων ειναι πολυ μεγαλη οχι μονο γιατι ανεβαζει το ηθικο των ιδιων των απεργων αλλα γιατι δειχνει οτι υπαρχει και δυναμωνει κιολας ενα κλιμα υπερ τους μεσα στους απλους εργαζομενους, και επηρεαζει αρνητικα το ηθικο της διευθυνσης. Αυτο ειχε ιδιαιτερη σημασια επειδη οι περισσοτερες εφημεριδες ισχυριζονταν οτι οι απεργοι δεν ειχαν την υποστηριξη των αλλων εργαζομενων και της "κοινης γνωμης". Το "Εμπρος" της 29/3/88 για παραδειγμα εγραφε οτι "τη στιγμη που το συνολο της κοινης γνωμης απαιτει να σταματησουν οι ταλαιπωρια και η ζημια σε βαρος του τοπου, δεν δικαιλογειται η συνεχιση της απεργιας".

Επιπλεον αυτη η συμπαρασταση ηταν σημαντικη οχι μονο για τους απεργους αλλα και για τους αλλους εργαζομενους του δημοσιου και ημικρατικου τομεα, γιατι εβαζε αμεσα το θεμα της αναγκης συλλογικης αντιστασης στην επιθεση εναντια στους δηθεν προνομιουχους εργαζομενους αυτου του τομεα. Ειναι σημαντικο οτι αυτα τα ψηφισματα συμπαραστασης, σχεδον ολα, συνδεαν την απεργια στις Κυπριακες Αερογραμμες με τα αντιστοιχα δικα τους προβληματα στον Δημοσιο και Ημικρατικο τομεα.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΑΠΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΣΤΗ ΣΥΤΑ

"Συμπαραστεκομαστε ανεπιφυλακτα στον δικαιο αγωνα των απεργων των Κυπριακων Αερογραμμων.

Ολοι μιλουν για τους μισθους των αεροσυνοδων και τους παρουσιαζουν πολυ ψηλοτερους απο οτι ειναι και ολοι ξεχνουν τις σκληρες συνθηκες δουλειας, τα αποτελεσματα του ακανονιστου ωραριου πανω στην οικογενειακη και κοινωνικη τους ζωη, τις ασθενειες που ολοι σχεδον αποκτουν, δισκοπαθειες, αναπνευστικα εξαιτιας της αλλαγης κλιματος, μεχρι το γεγονος οτι οι περισσοτερες αεροσυνοδοι που μενουν εγκυες αποβαλλουν. Κανενας δεν αναφερθηκε στο οτι κινδυνεψε η ζωη δυο απο τους απολυμενους σε προσφατη αεροπειρατεια στον Λιβανο. Και κανενας δεν αναφερεται στους πραγματικους προνομιουχους, και απο αποψη μισθων και απο αποψη συνθηκων εργασιας, στην ιδια την Διευθυνση των Κυπριακων Αερογραμμων, που επιμενει στο "δικαιωμα" της να διαταζει και να αποφασιζει για ολα.

Μαλιστα, σε αυτη την περιπτωση, η Διευθυνση προσπαθωντας να τους βαλει να δουλευουν συνεχεια πανω απο δωδεκα ωρες βαζει σε κινδυνο και τους ιδιους τους επιβατες για τους οποιους φροντιζουν οι αεροσυνοδοι.

Τα τελευταια χρονια ολοι σχεδον οι εργαζομενοι στους Δημοσιους και Ημικρατικους οργανισμους αντιμετωπιζουμε την δυσφημηση σαν δηθεν "προνομιουχοι" και "χαραμοφαηδες", και ταυτοχρονα την αυθαιρετη καταπατηση πολλων δικαιωματων μας και την χειροτερευση των συνθηκων δουλειας. Η ξεκαθαρα προκλητικη και επιθετικη τακτικη της εργοδοσιας των Κυπριακων Αερογραμμων δεν ειναι κατι το καινουργιο.

Ολοι βλεπουμε την εργοδοσια να προσπαθει να μας αφαιρεσει οποιοδηποτε ελεγχο εχουμε και να τον αντικαταστησει με την αυθαιρεσια της διευθυνσης. Οπως γραφει και η ανακοινωση των Κυπριακων Αερογραμμων, θελουν "Οι οδηγιες της Διευθυνσης... να εκτελουνται", αδιαφορωντας για τις επιπτωσεις στην υγεια μας, την ασφαλεια μας, την αξιοπρεπεια μας, την ζωη μας. θελουν να περιορισουν τις συλλογικες συμβασεις και την Συντεχνια μονο σε θεματα μισθων.

Η επιθεση εναντια στους "προνομιουχους" ειναι στην πραγματικοτητα επιθεση εναντια σε ολους τους εργαζομενους, οχι μονο του Δημοσιου τομεα αλλα και του Ιδιωτικου. Καθηγητες, ΡΙΚ, τραπεζικοι... οτι πηραν απο αυτους μηπως αρραγε τα εδωσαν στις μη προνομιουχες εργαζομενες στην ενδυση ή θα τα δωσουν στους οικοδομους ή τις πωλητριες;"

οι παραχωρήσεις

Ενα αλλο στοιχειο που επαιξε αρνητικο ρολο στην εξελιξη της απεργιας ηταν οι "οικιοθελεις παραχωρησεις" της συνδικαλιστικης ηγεσιας προς την διευθυνση τα προηγουμενα χρονια. Η διευθυνση επικαλεστηκε αυτες τις συμφωνιες, οπως την περιπτωση της πτησης Λαρνακα /Γενευη/Ζυριχη/Λαρνακα που ειναι μεγαλυτερης διαρκειας απο την πτηση στο Αμβουργο, για να αρνηθει την παραχωρηση της πτησης αυτης με διανυκτερευση. Ενα επιχειρημα που ηταν πειστικο και για την "κοινη γνωμη".

Το ζητημα βεβαια δεν ηταν ποτέ η συγκεκριμενη πτηση αλλα το δικαιωμα της διευθυνσης να ερμηνευει οπως θελει την συλλογικη συμβαση και να αποφασιζει χωρις να λογαριαζει τους εργαζομενους.

η γραφειοκρατία

Μεγαλο μειονεκτημα της απεργιας ηταν και ο γραφειοκρατικος χειρισμος της απο την ηγεσια. Απο την πρωτη στιγμη η απεργια ηταν κατω απο τον πληρη ελεγχο της. Σε αυτο την βοηθησε και η εν λευκω εξουσιοδοτηση που επεδιωξε και πηρε απο τη γενικη συνελευση των απεργων.

Αυτο ειχε σαν αποτελεσμα να κυριαρχησει η συντηρητικη πολιτικη της ηγεσιας της ΣΥΝΥΚΑ και ιδιαιτερα της ΣΕΚ και να μπουν οι απεργοι σε αμυντικη θεση απο την αρχη. Προβληθηκε το επιχειρημα "δεν απεργουμε για λεφτα", και γενικα ακολουθηθηκε μια τακτικη που φαινοταν να βαζει πανω απο ολα το συμφερον της εταιρειας και του "τοπου", η οποια οδηγησε τα επιχειρηματα για το δικαιο του αγωνα των απεργων σε αδιεξοδο, ειδικα μετα που η διευθυνση δηλωσε οτι δεχεται να ξαναπροσλαβει τους απολυμενους αεροσυνοδους αν σταματουσε η απεργια.

Το επιχειρημα "δεν απεργουμε για λεφτα" εκτος που δεν ειναι αληθεια στην περιπτωση της διανυκτερευσης η οποια θα σημαινε καποια οικονομικα ωφελη για τους αεροσυνοδους, αποτελει και εμμεση αποδοχη της κατηγοριας για "προνομιουχους". Ακομη η συνδικαλιστικη ηγεσια των απεργων δεν αντεδρασε στην προπαγανδα των εφημεριδων για τους τεραστιους μισθους των αεροσυνοδων και οτι τις διανυκτερευσεις "τις θελουν για να κανουν τα ψωνια τους και τις νυχτερινες εξοδους τους".

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΑΜΥΝΑ ΕΙΝΑΙ Ή ΕΠΙΘΕΣΗ

Οι απεργοι αντιθετα μπορουσαν να περασουν απο την αρχη στην επιθεση, ξεσκεπαζοντας τα ψεμματα για το υψος των μισθων τους και δειχνοντας την πραγματικοτητα για τις συνθηκες δουλειας τους και τα προβληματα που αντιμετωπιζουν. Δεν μπορουσαν ομως να περιμενουν μονο απο την ηγεσια τους να το κανει αυτο. Μονο αν επερναν οι ιδιοι την πρωτοβουλια για να πιεσουν την ηγεσια τους θα μπορουσαν να βγουν φυλλαδια που να τα εξηγουν αυτα. Και αν γυριζαν σε γραφεια, τραπεζες, εργοστασια, ιδιαιτερα αυτα που εχουν αμεση ή εμμεση σχεση με τις Κυπριακες Αερογραμμες (προμηθειες κλπ) για να τα μοιρασουν θα μπορουσαν να εχουν πολυ μεγαλυτερη και αμεση συμπαρασταση απο την "κοινη γνωμη". Στην αναγκη, αν η ηγεσια εδειχνε απροθυμια, θα επρεπε να αναζητησουν τροπους για να το κανουν μονοι τους.

Αυτα βεβαια προυποθεταν οτι καποιοι μαχητικοι εργαζομενοι θα επαιρναν πρωτοβουλιες για να αποκτησουν αμεση επαφη μεταξυ τους, να συζητησουν τα προβληματα της απεργιας τους και να βρουν τροπους να πιεζουν συνεχως την ηγεσια ωστε να αποφυγουν τον συμβιβασμο σε βαρος των συμφεροντων των εργαζομενων στις Κυπριακες Αερογραμμες.

Αυτοι οι εργαζομενοι θα μπορουσαν να αναλαβουν και τη πρωτοβουλια για οποιεσδηποτε επαφες μπορουσαν να γινουν με αλλα τμηματα του δημοσιου και ημικρατικου τομεα. Ομως η πρωτη δουλεια φυσικα θα ηταν η επαφη αναμεσα στα διαφορα τμηματα της εταιρειας για αλληλοενημερωση ωστε να αντιμετωπισουν τις διαφορες φημες που κυκλοφορουσαν οτι καποια τμηματα ηθελαν να επιστρεψουν στη δουλεια τους.

Ισως, αν το κυνηγουσαν, να εμφανιζονταν ευκαιριες για συγκεντρωσεις-συζητησεις (εστω ανεπισημες) για ενημερωση και για το παρσιμο καποιων αποφασεων που να πιεζουν την επισημη ηγεσια. Ετσι θα προετοιμαζονταν για να αναλαβουν την πρωτοβουλια, οταν εγινε φανερο οτι η ηγεσια ηταν αποφασισμενη να υποχωρησει στη διευθυνση, να μαζεψουν υπογραφες για να γινει εκτακτη γενικη συνελευση που να αποφασισει αν θα αποδεχονταν την προταση του υπουργειου και της διευθυνσης και το σταματημα της απεργιας.

Αυτοι οι εργαζομενοι θα μπορουσαν και επρεπε να παιξουν με δυο λογια το ρολο μιας **ανεπισημης ηγεσιας** που θα ειχε σκοπο να ενισχυει να υποστηριζει και συγχρονως να πιεζει την συνδικαλιστικη ηγεσια οσο αυτη θα υποστηριζε τα συμφεροντα των εργαζομενων. Αλλα και να προετοιμαζονται, αν η επισημη ηγεσια στρεφοταν εναντια στα συμφεροντα τους, για να παιξουν τον ρολο ηγεσιας που θα μπορουσε να αναλαβει την συνεχιση του αγωνα εστω και εναντια στην συνδικαλιστικη γραφειοκρατια αν χρειαζονταν.

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η απεργια ηταν μονο μια μαχη ενος γενικοτερου πολεμου εναντια και στους αεροσυνοδους και στους υπολοιπους εργαζομενους, μεσα και εξω απο τις Κυπριακες Αερογραμμες και τους Δημοσιους και Ημικρατικους. Η μαχη τελειωσε, ο πολεμος ομως συνεχιζεται. Η διευθυνση θα προσπαθησει να στηριχτει στο αποτελεσμα για να παρει (μαλλον με οχι και τοσο εντονες προβοκατσιες) και αλλα κεκτημενα απο τους αεροσυνοδους και τους υπολοιπους εργαζομενους. Και πρωτη στην λιστα ερχεται η μεγαλη εντατικοποιηση του ρυθμου δουλειας. Ηδη προσπαθει να μειωσει τον ελαχιστο χρονο αναπαυσης των αεροσυνοδων απο 12 ωρες σε 11 και να μειωσει το προσωπικο στα νεα αεροπλανα που περιμενει.

Η λυση δεν ειναι αλλη μια αλλαγη ηγεσιας οπως εγινε μετα την απεργια του '85. Αυτο δοκιμαστηκε. Ουτε βεβαια η δημιουργια νεας Συντεχνιας. Εκεινο που υποτιμουν οσοι προσανατολιζονται σε τετοιου ειδους λυσεις ειναι οτι σε τελευταια αναλυση εκεινοι που πραγματικα **θελουν** αλλα και **μπορουν** να προωθησουν τα συμφεροντα των εργαζομενων ειναι οι ιδιοι οι εργαζομενοι και η δικια τους δραση. Οχι μονο στις μεγαλες μαχες οπως σε μια απεργια αλλα και στον καθημερινο μικρο ανταρτοπολεμο, που παντα υπαρχει οσο και αν δεν φαινεται. Στην καθημερινη αντισταση στην εντατικοποιηση του ρυθμου δουλειας και στις επιμερους αυθαιρεσιες του καθε διευθυντη ή τμηματαρχη, απο το κακοφερσιμο σε ενα συναδελφο μεχρι τις παρατηρησεις για το ντυσιμο και την απαγορευση του διαβασματος της εφημεριδας στην δουλεια. Απο μια ομαδικη επιστολη διαμαρτυριας στις εφημεριδες μεχρι ενα ψηφισμα συμπαραστασης σε καποιους αλλους που ειναι σε αγωνα.

Πραγματα μικρα αλλα "εφικτα", που κρατουν ζωντανη την διαθεση για συλλογικη αντισταση και μπορουν να δειξουν οτι η δραση και η ενοτητα μπορουν να εχουν αποτελεσματα. Μεσα απο τετοιες διαδικασιες μπορει να χτιζεται, ακομα και να οργανωνεται, η πρωτοπορεια εκεινη που θα παιξει τον ρολο ηγεσιας την επομενη φορα.

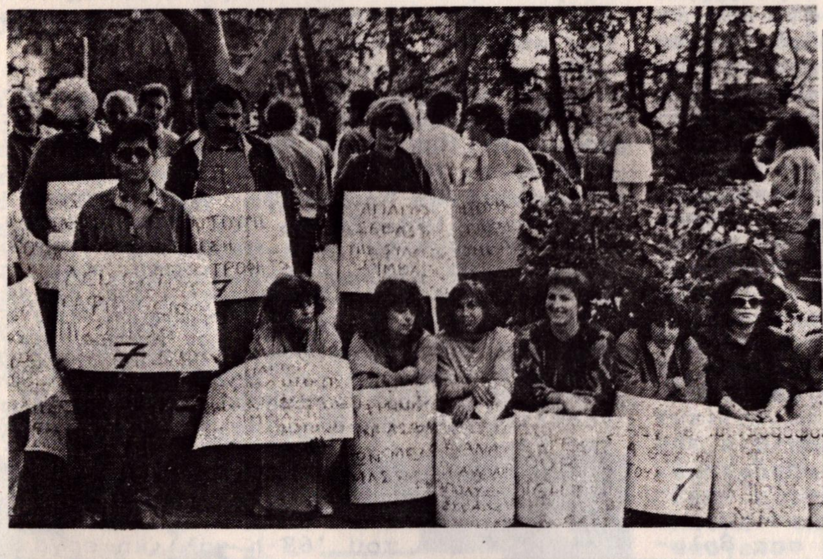

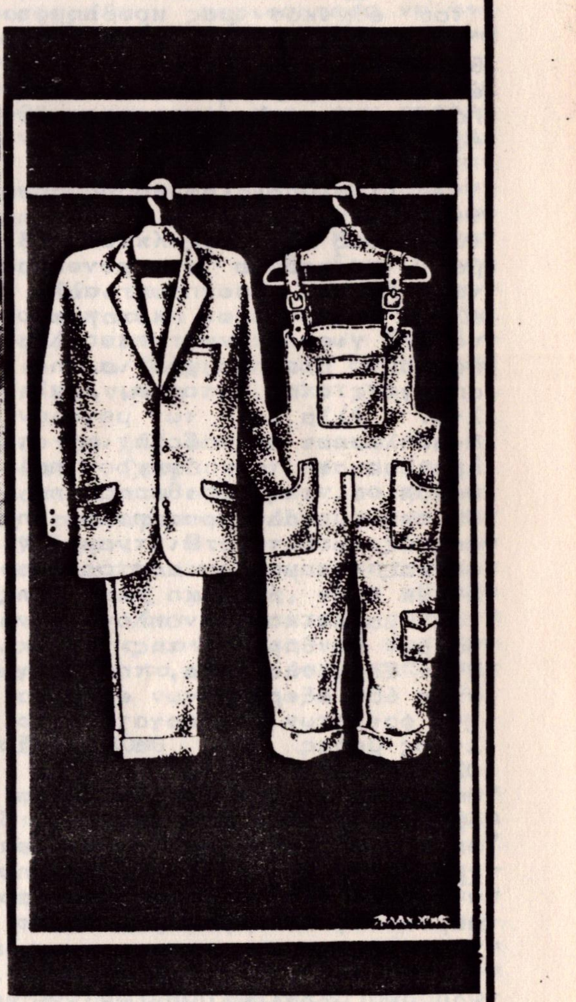

«ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ» ΤΟΝ ΜΑΗ ΤΟΥ '68

Φετος στις περισσοτερες ευρωπαικες χωρες οι αριστερες οργανωσεις οργανωσαν εκδηλωσεις και συζητησεις για την εικοστη επετειο των γεγονοτων του 1968. Ο αστικος τυπος και τα μεσα ενημερωσης ειχαν και αυτοι ειδικα αφιερωματα απο την δικη τους σκοπια, εκπομπες στην τηλεοραση και αρθρα σε εφημεριδες για αυτο που σημερα χαρακτηριζουν σαν χρονια των φοιτητικων εξεγερσεων, τον περιφημο "Γαλλικο Μαη του '68", ενω απο ολες τις μεριες εμφανιστηκε μια πληθωρικη βιβλιογραφια.

Μα ποιων γεγονοτων, θα αναρωτηθουν οι περισσοτεροι ελληνοκυπριοι. Οπως ο ιδιος ο Μαης του '68 ετσι και η εικοστη επετειος του περασαν απαρατηρητα στην νοτια Κυπρο. Και αυτο ειναι φυσικο, επειδη στην Κυπρο το '68 δεν θεωρουνταν απο τους ελληνοκυπριους παρα σαν μια ακομα χρονια της απολυτης κυριαρχιας "του εθνικου μας προβληματος", και τα "ιδιαιτερα" συμβαντα της που "αξιζει να θυμαται κανεις" ηταν η αποχωρηση της ελληνικης μεραρχιας και τα εγκαινια της Μακαριακης πολιτικης του "ευκταιου και εφικτου".

Στον υπολοιπο κοσμο ομως διαδραματιζονταν γεγονοτα πολυ μεγαλυτερης ιστορικης σημασιας. Το '68 ηταν πραγματι η χρονια οχι μονο της εξεγερσης των Γαλλων φοιτητων αλλα και πολλων αλλων αναπαντεχων και πρωτοφανων γεγονοτων για τον μεταπολεμικο δυτικο κοσμο. Ηταν η χρονια της μεγαλυτερης απεργιας **στην ιστορια**, παλι στην Γαλλια. Αλλα και των μεγαλων φοιτητικων διαδηλωσεων και οδομαχιων στην ιδια την πρωτευουσα του "ψυχρου πολεμου" το Δ. Βερολινο, της "επιθεσης της Τετ", δηλαδη της μεγαλυτερης πολεμικης επιχειρησης ως τοτε των Βιετναμεζων, της δολοφονιας του μαυρου παστορα Μαρτιν Λουθερ Κινγκ στην Αμερικη και της εμφανισης του μαχητικου ενοπλου κινηματος των Μαυρων Πανθηρων, της Ρωσικης εισβολης στην Τσεχοσλοβακια, της σφαγης τουλαχιστον 650 εξεργεμενων εναντια στην φτωχια φοιτητων και εργατων στο Μεξικο που λιγες μερες μετα θα φιλοξενουσε τους Ολυμπιακους αγωνες. Ειναι ενα απο τα σημαντικοτερα μεταπολεμικα ιστορικα οροσημα. Και τα πραγματα δεν εμειναν εκει μονο. Η Ιταλια τα επομενα λιγα χρονια γνωριζε τις πιο μαχητικες εργατικες και φοιτητικες κινητοποιησεις της περιοδου, το περιφημο "Ζεστο φθινοπωρο" του '69.

Ο Γαλλικος Μαης ωστοσο εμεινε σαν το συμβολο ολοκληρης της χρονιας, καλυτερα της περιοδου. Και ενας, αν και οχι ο πιο σημαντικος, απο τους λογους που τον κανουν αξιοσημειωτο ηταν το ποσο ξαφνικη και αναπαντεχη ηταν για ολους αυτη η τοσο βαθεια κριση.

αποχαιρετισμός στην εργατική τάξη

Μετα τον Β' Παγκοσμιο πολεμο, ο καπιταλισμος γνωριζει μια πρωτοφανη οικονομικη αναπτυξη για τα επομενα εικοσι χρονια. Η αναγκη ανοικοδομησης της καταστραμμενης Ευρωπης και η κουρσα των εξοπλισμων αναμεσα σε Ανατολη και Δυση ανοιγουν καινουργιους οριζοντες για αναπτυξη, καινουργιους τομεις για κερδη και επενδυσεις. Χιλιαδες αγροτες, μεταναστες και γυναικες εμπαιναν μαζικα στην παραγωγη και απασχολουνταν στα καινουργια εργοστασια. Το συστημα φαινοταν για χρονια να λειτουργει θαυμασια και να μπορει να πετυχενει "οικονομικα θαυματα", συνθηκες πληρους απασχολησης και σταθερης ανοδου του βιοτικου επιπεδου μεγαλων μαζων.

Η εξαρση της οικονομικης ανθησης των δεκαετιων του 50' και 60' θεωρητικοποειται απο τους περισσοτερους διανοουμενους της αριστερας που κανουν την ηττα θεωρια ή αρετη. "Αποχαιρετουν" την εργατικη ταξη που "ενσωματωθηκε" μεσα στο συστημα και εκθειαζουν την δυναμικοτητα του καπιταλισμου και την ικανοτητα του να ξεπερναει τις κρισεις του. Οι περισσοτεροι ξεγραφουν την εργατικη ταξη της Δυσης σαν μη επαναστατικη γιατι "ζει σε βαρος" των φτωχων λαων του Τριτου Κοσμου, των οποιων οι εξαθλιωμενες μαζες και οι φτωχοι αγροτες θεωρουν οτι παιρνουν την θεση της εργατικης ταξης σαν το νεο υποκειμενο της επαναστασης.

Τον Μαη του '68 η γαλλικη εργατικη ταξη εδωσε την πιο αποτελεσματικη οσο και αναπαντεχη διαψευση σε ολες αυτες τις θεωριες.

φοιτητές

Παραλληλη με την ανοδικη οικονομικη πορεια και την ανανεωση της εργατικης ταξης, ηταν και η ραγδαια μαζικοποιηση του Πανεπιστημιου. Οι χιλιαδες νεοι φοιτητες εμπαιναν μαζικα στην εκπαιδευση γεματοι προσδοκιες. Ομως ο ρολος τους στην κοινωνια ειχε αλλαξει πρωτου προλαβουν να το παρουν ειδηση. Δεν προοριζονταν πια για να μπουν στις ταξεις των λιγων "μορφωμενων" προνομιουχων αλλα για να γινουν τα μεσαια, ακομα και κατωτερα, στελεχη της μαζικης καπιταλιστικης παραγωγης, για να ικανοποιησουν τις νεες αναγκες του μεταπολεμικου καπιταλισμου στην Γαλλια σε ειδικευμενο προσωπικο. Ετσι οι αρχικα μεγαλες προσδοκιες τους θα τους κανουν να αισθανθουν πολυ πιο εντονα απο τους αλλους μαζι με την διαψευση του μυθου οτι οι πτυχιουχοι και οι φοιτητες ειναι πανω απο τους "κοινους θνητους" και την διαψευση του κυριοτερου μυθου της εποχης, τη χρεωκοπια της ιδεολογιας της κοινωνιας της αφθονιας και της ευμαρειας.

Οι φοιτητες απο 200,000 το 1960 ειχαν αυξηθει μεχρι το 1968 στις 550,000, χωρις μια αναλογη αυξηση σε κτιρια, εκπαιδευτικο προσωπικο κλπ.

Το αποτελεσμα ηταν να συσσωρευτει μεγαλη δυσαρεσκεια εξαιτιας πραγματων οπως οι υπερπληρεις κοιτωνες, οι ανυπαρκτες σχεδον εγκαταστασεις και διευκολυνσεις, και οι αναχρονιστικοι και αυταρχικοι κανονισμοι των Σχολων. Ακομα, παρολο που οι πολιτικοποιημενοι φοιτητες που αντιδρουσαν μαχητικα στον πολεμο του Βιετναμ ηταν μια ελαχιστη μειοψηφια, η βιαιη αντιμετωπιση τους απο το κρατος ξεσηκωσε την οργη πολυ περισσοτερων "απολιτικων" φοιτητων. Ολα αυτα αποτελεσαν το εναυσμα στην εξεγερση των φοιτητων. Δεν ηταν τυχαιο που η εκρηξη αρχισε απο τα πανεπιστημια. Αλλα δεν τελειωσε κιολας σε αυτα.

εργατική τάξη

Το 1950 30% του πληθυσμου της Γαλλιας δουλευε ακομα σε αγροτικες εργασιες. Το 1968 το ποσοστο αυτο ειχε μειωθει σχεδον στο μισο, στο 16.7 %. Μεσα σε εντεκα μονο χρονια, απο το 1956 ως το 1967, η μη αγροτικη εργατικη ταξη μεγαλωσε κατα 2.7 εκατομυρια, μια αυξηση 22%. Η "καινουργια" γαλλικη εργατικη ταξη που ξεπηδησε μαζικα απο την μεταπολεμικη βιομηχανικη αναπτυξη, σε ενα μεγαλο ποσοστο προερχονταν απο αγροτες μεταναστες και γυναικες, ηταν ξεκομενη απο την πολιτικη της παραδοσιακης αριστερας, ενω το ποσοστο των εργατων που ανηκαν σε συντεχνιες ηταν μικρο.

Ο στρατηγος Ντε Γκωλ ειχε παρει την εξουσια δεκα χρονια πριν, για να εμποδισει πραξικοπημα του Γαλλικου αποικιακου στρατου στην Αλγερια που αντιδρουσε στην αποχωρηση των Γαλλων. Ωστοσο και το δικο του καθεστως ηταν αυταρχικο. Ειχε παραμερισει ακομα και τα αστικα κομματα της βουλης και ουσιαστικα κυβερνουσε με διαταγματα. Το Κομμουνιστικο Κομμα ειχε αποκλειστει απο την πολιτικη σκηνη. Μονο 20% της εργατικης ταξης ηταν οργανωμενο. Αυτα ολα σημαιναν οτι παρα τα "οικονομικα θαυματα" οι μισθοι και οι οροι εργασιας επιβαλλονταν χωρις την συμμετοχη και την μεσολαβηση των γραφειοκρατων των συντεχνιων ενω η αστυνομια χρησιμοποιουσε βια εναντια στις απεργιες στην προσπαθεια να χτυπηθει η αντισταση της εργατικης ταξης. Μαζι με την καπιταλιστικη συσσωρευση και τις οικονομικες επιτυχιες του γαλλικου καπιταλισμου που ελαττωναν τον φοβο και την ανασφαλεια της ανεργιας, συσσωρευοταν η αυτοπεποιηθηση και συλλογικη δυναμη των **νεων** εργατων αλλα συγχρονως και η αγανακτηση και το ταξικο μισος.

ρεφορμισμός

Η μονη μαζικη πολιτικη εκφραση της εργατικης ταξης μεχρι τοτε, ηταν ο ρεφορμισμος του σοσιαλιστικου και του κομμουνιστικου κομματος που η ηγεσια τους ενδιαφερονταν περισσοτερο να γινουν αποδεκτοι απο τους αστους παρα να εξυπηρετησουν τα συμφεροντα και να προωθησουν τους αγωνες της εργατικης ταξης. Οι προσανατολισμοι των ρεφορμιστων ηταν οι διαφορες εκλογικες συμμαχιες με αστικα κομματα και η προσπαθεια να "αναμορφωσουν", να καλυτερεψουν τον καπιταλισμο, αντι να τον ανατρεψουν. Στον κατακλυσμο του Μαη εκαναν οτι μπορουσαν για ν' αποδειξουν στους αστους την ικανοτητα τους να χαλιναγωγησουν την εργατικη ταξη και το κινημα των εξεγερσεων και των απεργιων διεκδικωντας ετσι μια "ευυποληπτη" θεση μεσα στην αστικη κοινωνια και πολιτικη.

Ο Μαης του 68' φανηκε στους περισσοτερους σαν "κεραυνος εν αιθρια". Στην πραγματικοτητα ομως ηταν το αποτελεσμα της συσσωρευσης ολων αυτων των υπογειων αλλαγων. Ηταν ενα κινημα με βαθειες επαναστατικες δυνατοτητες που εσπαζε ξανα τους μυθους, και εβγαζε στην επιφανεια την επανασταση σαν τον τροπο αλλαγης της κοινωνιας και την εργατικη ταξη σαν το υποκειμενο της επαναστασης.

ο μάης των φοιτητών

Τα πρωτα σκιρτηματα των γαλλων φοιτητων ηταν "απολίτικα". Τον Μαρτη του 67' φοιτητες "εισβαλουν ειρηνικα" στους γυναικειους κοιτωνες του πανεπιστημιου της Ναντερ στα προαστεια του Παρισιου, εναντια στους ηλιθιους κανονισμους που απαγορευουν στους ανδρες να τους επισκεπτονται. Τον Νοεμβρη του ιδιου χρονου 10,000 φοιτητες διαδηλωνουν για τις συνθηκες στους κοιτωνες ενω οι φοιτητες της ψυχολογιας και κοι-

νωνιολογιας μπουκοταρουν τις εξετασεις τους.

Οι πυρηνες των επαναστατων φοιτητων ησαν πολυ λιγοι και απομονωμενοι απο την μαζα των φοιτητων. Παρ' ολα αυτα οι πυρηνες αυτοι επαιξαν σημαντικο ρολο στην εξελιξη των γεγονοτων. Η βιαιη αντιδραση της κυβερνησης στις πρωτοβουλιες τους θα κανει να στραφουν προς αυτους μια πολυ μεγαλυτερη μαζα "απολιτικων" φοιτητων. Στις 22 Μαρτη του 68' αποφασιζεται η καταληψη του πανεπιστημιακου κτιριου της Ναντερ εναντια στις αγριοτητες της αστυνομιας σε αντιπολεμικη διαδηλωση για το Βιετναμ. Απο τους 12,000 φοιτητες **μονο 142** πηραν μερος, μια μειοψηφια που βαφτιζεται το "Κινημα της 22 Μαρτιου". Το "Κινημα της 22 Μαρτιου" καλει για τις 29 του Μαρτη, σε μια βδομαδα, σε καταληψη και "μερα αντιιμπεριαλιστικης συζητησης". Οι αρχες κλεινουν το πανεπιστημιο χρησιμοποιωντας την αστυνομια και τα CRS (τα γαλλικα ΜΑΤ). Λιγες μερες μετα **1,200** φοιτητες κανουν καταληψη.

Το κινημα οργανωνει αλλη μια μερα "αντιιμπεριαλιστικης συζητησης" για τις 2 με 3 του Μαη. Ενας απο τους ηγετες του κινηματος, ο Ντανιελ Κον Μπεντιτ, συλλαμβανεται απο την αστυνομια. Μια ομαδα 400 φοιτητων πανε στην Σορβονη απο την Ναντερ για να διαμαρτυρηθουν εναντια στις πανεπιστημιακες αρχες που καλεσαν σε πειθαρχικο τον Κον Μπεντιτ. Οι αρχες κλεινουν το Πανεπιστημιο του Παρισιου και τα ειδικα σωματα της αστυνομιας επεμβαινουν βιαια να διαλυσουν τους διαδηλωτες. Οι διαδηλωτες απαντουν με "βληματα" που βρισκουν ξηλωνοντας τα λιθοστρωτα πεζοδρομια σε μια μαχη που διαρκει 4 ωρες. Την Παρασκευη 3 του Μαη η αστυνομια διαλυει βιαια την συγκεντρωση στη Σορβονη. Ακολουθουν συγκρουσεις και οδοφραγματα ολη την νυκτα στο Καρτιε Λατεν. 596 συλληψεις. Ο Μαης ειχε αρχισει. Οι "μερες αντιιμπεριαλιστικης συζητησης" ηταν η σπιθα που προκαλεσε την εκρηξη...

Οι πρωτοφανεις αγριοτητες της αστυνομιας τρομαξαν ακομα κι' εκεινους που ηταν αδιαφοροι ή και εχθρικοι στις δραστηριοτητες αυτης της μειοψηφειας των φοιτητων. Η UNEF (η φοιτητικη ενωση του Κομμουνιστικου Κομματος Γαλλιας) και η ενωση "προοδευτικων πανεπιστημιακων διδασκαλων" SNE-SUP καλουν σε απεργια και διαδηλωσεις. Στις 7 του Μαη **30,000** φοιτητες διαδηλωνουν κανοντας πορεια προς την Σορβονη και τραγουδωντας την "Διεθνη". Η περιοχη κατακλυζεται απ το ειδικα σωματα ασφαλειας - CRS. Μεχρι το βραδυ τραυματιστηκαν απο τις συγκρουσεις 739 διαδηλωτες. Μαζι με την ταχυτατη επεκταση του κινηματος ηταν και η ραγδαια πολιτικοποιηση του κοσμου μεσα απο τις συγκρουσεις και της διαδηλωσεις. Οι Ντανιελ Κον Μπεντιτ, Σοβαζο (UNEF) και Ζισμαρ (SNE-SUP) εγιναν ξαφνικα διασημοτητες.

Την νυχτα της Παρασκευης 10 με 11 του Μαη το Παρισι ζει την περιφημη "νυχτα των οδοφραγματων". Με τους φοιτητες ενωνονται για πρωτη φορα και ενας σημαντικος αριθμος νεων εργατων που τους υποστηριζουν. Η αστυνομια "καταλαμβανει" με εφοδο 60 οδοφραγματα: 367 τραυματιες απ' αυτους 251 αστυνομικοι, 468 συλληψεις. Ο πρωθυπουργος Πομπιντου την επομενη εντρομος αρχιζει ελιγμους για εκτονωση της καταστασης κανοντας προτασεις για "διαλογο" και εκπαιδευτικες μεταρυθμισεις, και ανοιγοντας την Σορβονη στους φοιτητες: "προτιμησα να τους δωσω την Σορβονη παρα να την παρουν με την βια" θα γραψει αργοτερα στα απομνημονευματα του. Ομως ηταν πια αργα.

Την Δευτερα **13 Μαη** γινεται ξανα καταληψη της Σορβονης και αρχιζουν και καταληψεις σε αλλες σχολες. Αυτη την φορα η κυβερνηση αντιμετωπιζει και μια διαδηλωση **800,000** στην οποια πολιτικοι ηγετες οπως ο Μιτεραν, ο Β. Ροσε του ΚΚΓ ο Ζ. Σεγκι της CGT (η συντεχνια του ΚΚΓ) που πριν λιγο καιρο χαρακτηριζαν το κινημα σαν "προβοκατορικο και αριστεριστικο" αναγκαζονται να εμφανιστουν βαδιζοντας υποταχτικα πισω απο τους Κον Μπεντιτ, τον Ζεσμαρ, τον Κριβιν (Τροτσκιστες) το Σοβαζο και τους αλλους ηγετες του "αριστερισμου".

Την ιδια μερα αρχιζουν και οι πρωτες καταληψεις των εργοστασιων.

Μερικα παραδειγματα δειχνουν το ποσο βαθεια ειχε προχωρησει και το κινημα και η αλλαγη των συνειδησεων μεγαλων μαζων φοιτητων μεσα απο την παλη των προηγουμενων εβδομαδων:

Οι φοιτητες της ιατρικης (πρωην ανδρο των δεξιων) και οι διορισμενοι νεοι γιατροι κηρυτουν το τελος της ιεραρχικης οργανωσης στα νοσοκομεια.

Οι φοιτητες της Σχολης Καλων Τεχνων και ζωγραφοι καταλαμβανουν την Σχολη και την μετατρεπουν σε κεντρο συλλογικης παραγωγης αφισων σε υποστηριξη του κινηματος.

Στις 15 Μαη 2,500 φοιτητες που απαρτιζουν της "πολιτιστικες" επιτροπες δρασης κανουν καταληψη του Εθνικου θεατρου ODEON. Μεσα ενα πανω γραφει: "Οταν η εθνοσυνελευση γινεται θεατρο των αστων, το θεατρο των αστων γινεται εθνοσυνελευση". Οι φοιτητες πηραν τα ρουχα του θεατρου και κατεβηκαν στα οδοφραγματα ντυμενοι Ντ' Αρτανιαν, Οθελλοι, Ιουλιετες.

Στις 25 Μαη οι φοιτητες της νομικης πορευονται προς το χρηματιστηριο οπου προκαλουν πυρκαια.

το κύμα των καταλήψεων εργοστασίων

Για πανω απο εικοσι μερες το συνθημα "Η εξουσια παιζεται στους δρομους, οχι στη Βουλη" αποδιδει την πραγματικη κατασταση. Το βασικο χαραχτηριστικο του νεου κινηματος ειναι ο επαναστατικος προσανατολισμος. Τα επι μερους αιτηματα συμπυκνωνονται σε μια κατευθυνση "Μια μονο λυση, Επανασταση". Ο ανεμος της ελευθεριας δεν εχει ορια, "απαγορευεται το απαγορευεται" ειναι ενα απο τα πολλα συνθηματα του Μαη.

Η διαδηλωση της 13 Μαη στο Παρισι ηταν η μεγαλυτερη που ειχε γινει απο το 1944 την απελευθερωση της πολης απο τους Ναζι. Συμμετεχουν εκατονταδες χιλιαδες συνδικαλιστες εργατες μαζι με τους χιλιαδες φοιτητες και μαθητες με κοκκινες και μαυρες σημαιες και με πανω οπως: "Φοιτητες, δασκαλοι, εργατες αλληλεγγυη" και "Αντιο Ντε Γκωλ".

Παρ'ολη ομως την μαχητικοτητα και μαζικοτητα του το φοιτητικο κινημα, πλησιαζε σε αδιεξοδο, στα ορια που του εβαζε το ιδιο το συνθημα μιας τασης του κινηματος, το συνθημα "φοιτητικη εξουσια". Ομως η "φοιτητικη εξουσια" μεσα στα πανεπιστημια δεν θα αλλαζε την υπολοιπη κοινωνια. Οσο κι' αν αμφισβητουσαν οι φοιτητες την εξουσια ή το εκπαιδευτικο συστημα, θαπρεπε να ξαναγυρισουν στις εξετασεις τους και να τις περασουν, αν ηθελαν να εξασφαλισουν θεση στο Πανεπιστημιο για του χρονου ή μια δουλεια, εφοσον η οργανωση της κοινωνιας θα εμενε η ιδια. Απο την αλλη η κυβερνηση και τα "φιλελευθερα" τμηματα της αστικης ταξης ηταν πια διατεθημενοι να προχωρησουν στις αναγκαιες μεταρρυθμισεις και μερικες δομικες αλλαγες στα πανεπιστημια.

Εκεινο που γλυτωσε το κινημα απο την αναγκη να αντιμετωπισει αυτο το αδιεξοδο ηταν το γεγονος πως το "μικρο μηχανακι" του φοιτητικου κινηματος ειχε βαλει μπρος την "μεγαλη μηχανη". Η ιδια η εργατικη ταξη ειχε αρχισει να κινηται παιρνοντας την σκυταλη απο τα αδυναμα χερια των φοιτητων. Τα κατειλημενα απο τους εργατες εργοστασια και οι νεες μορφες οργανωσης της εργατικης ταξης εδωσαν στους νεους, εργατες και φοιτητες, την αυτοπεποιηθηση οτι υπηρχε η δυνατοτητα της συνολικης ανατροπης του συστηματος, και στους αστους τον

Αφισα που κυκλοφορησε στην Τσεχοσλοβακια το 68.

φοβο οτι θα ξανακουγανε το παλιο μηνυμα: "ειμαστε ενα τιποτα, θελουμε να γινουμε το παν".

Οι εργατες στο εργοστασιο του Ντασσω στην Ναντη (πολεμικη αεροπορια) μεχρι τοτε εκαναν καθε Τριτη 15λεπτη σταση εργασιας με αιτημα να μην μειωθουν τα μεροκαματα σαν αποτελεσμα της μειωσης του χρονου εργασιας απο την εργοδοσια. Την Τριτη 14 Μαη, μετα την 15λεπτη σταση εργασιας οι εργατες ενος τμηματος αρνουντε να επιστρεψουν στις δουλειες τους. Αντιθετα 200 εργατες κανουν πορεια στις εγκαταστασεις του εργοστασιου ζητωντας υποστηριξη κι' απο τους αλλους εργατες. Εκεινο το βραδυ 2,000 εργατες καταλαμβανουν το εργοστασιο και φυλακιζουν τους διευθυντες στα γραφεια τους για δυο βδομαδες. Απο τα μεγαφωνα του εργοστασιου παιζοταν συνεχεια η "Διεθνης" σαν "ενας αποτελεσματικος τροπος να μαθουν τ' αφεντικα την 'Διεθνη' χωρις ιδεολογικη προσπαθεια".

Η ταχτικη των καταληψεων μεταδοθηκε αστραπιαια σε πολλους αλλους χωρους δουλειας. Παρ' ολη την καταλυτικη δραστηριοτητα των μικρων πυρηνων αναρχικων και τροτσκιστων μεσα στα εργοστασια η κινηση αυτη ηταν βασικα αυθορμητη.

Την επομενη, 15 Μαη, γινεται καταληψη και στο εργοστασιο της Ρενω στην Κλεων οπου η πλειοψηφεια των εργατων ηταν νεοι εργατες απο την υπαιθρο με μικρη αγωνιστικη παραδοση. Τα συνδικατα CGT του Κ.Κ.Γ. και CFDT του Σοσιαλιστικου κομματος ειχαν καλεσει μιας ωρας απεργια για τους κανονισμους στις κοινωνικες ασφαλισεις. Οι εργατες παρατεινουν την απεργια για αλλα 30 λεπτα διαμαρτυρομενοι για τα βραχυπροθεσμα συμβολαια εργασιας που τους αναγκαζε η διευθυνση να δεχτουν.

Μεχρι το μεσημερι οι εργατες ειχαν μαθει για την καταληψη του εργοστασιου στην Ναντη. Οταν ο διευθυντης αρνηθηκε να συναντησει αντιπροσωπεια των εργατων, αυτοι κλειδωσαν τις εισοδους των γραφειων αιχμαλωτιζοντας την διευθυνση

και καταλαβαν το εργοστασιο. Οι αντιπροσωποι των συνδικατων δεν ελεγχουν την κατασταση. Το μονο που εκαμαν ηταν να διορισουν επιτροπες για να προφυλαξουν τις μηχανες και να ετοιμαζουν την λιστα απο μια σειρα αλλα αιτηματα.

Την επομενη 16 Μαη δεκαδες αλλα εργοστασια καταλαμβανονται -το εργοστασιο της Λοκχηντ στην Μπωβε και Ορλεανη οπως και τα εργοστασια της Ρενω στην Φλιν στο Λε Μανς και στο Παρισι. Οι καταληψεις επεκτεινοντε στους μεταλλωρυχους, στους εργατες ναυπηγειων. Απεργιακες κινητοποιησεις αρχιζουν στις 17 Μαη στο μετρο, στα τραινα, στα τυπογραφεια.

Το κινημα ξεκινησε απο τα μεγαλα εργοστασια. Μα την Δευτερα 19 Μαη απεργουν και οι υπαλληλοι στις τραπεζες, στις ασφαλιστικες εταιρειες, στα μεγαλα καταστηματα. Μεσα σε 2 - 3 μερες απεργουν **ΔΕΚΑ ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΑ εργαζομενοι, Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.**

Η μετατροπη του φοιτητικου κινηματος σε απεργιακο κινημα των εργατων αφησε ολους αναυδους. Ενα απο τη ηγετικα στελεχη του συνδικατου της CFDT ελεγε αργοτερα:

> "Η μετατροπη της φοιτητικης εξεγερσης στην εξεγερση των εργατων ηταν κατι που δεν πιστευα. Ομως ηταν λογικο να συμβει. Βαλτε τον εαυτο σας στην θεση των εργατων μας. Σε λιγες μερες εμαθαν πολλα.
>
> Πρωτα απ' ολα εμαθαν πως ο αγωνας αποφερει. Πριν κανενας δεν μιλουσε για τα προβληματα στα πανεπιστημια, τωρα ολοι μιλουν για αυτα... κανενας δεν πιστευε πως ο 'γερος' [ο Ντε Γκωλ] θα νικωνταν στους δρομους. 'Ο γερος' δεν ειπε τιποτα, ο Μπομπιντου υποχωρησε και οι φοιτητες κατελαβαν την Σορβονη. Μετα ηταν η δυναμη της διαδηλωσης στις 13 Μαη... ο κοσμος δεν ειχε ποτε φανταστει οτι θα μπορουσε να εχει τοσο μεγαλη δυναμη...
>
> Ολα τα εμποδια που ειχε δημιουργησει εναντια στις απεργιες η κυβερνηση καταρριφθηκαν. Για τους κυβερνητικους υπαλληλους ηταν απαραιτητο να δωθουν πεντε μερες προειδοποιηση πριν να προχωρησουν σε απεργια. Οι δασκαλοι που απεργησαν χωρις προειδοποιηση δεν απολυθηκαν. Οι ταχυδρομικοι απεργησαν στις 13 του Μαη χωρις προειδοποιηση... η κυβερνηση ηταν ανικανη να εξαναγκασει τον κοσμο να σεβαστει τους νομους της... Σε ορισμενα τμηματα του ιδιωτικου τομεα τα αφεντικα ειχαν απειλησει: 'Η απεργια της 13 του Μαη ειναι πολιτικη. Αν παρετε μερος θα σας κανουμε λοκ-αουτ.' Ο κοσμος απεργησε. Δεν εγιναν λοκ-αουτ, οι εργοδοτες φοβηθηκαν τις επιπτωσεις...
>
> ... Το αποτελεσμα ηταν οτι οι **εργατες ανακαλυψαν πως μπορουσαν να παλεψουν, και πως οταν παλευεις γερα, οχι μονο εχεις πιθανοτητα να κερδισεις, αλλα και διακινδυνευεις πολυ λιγοτερα..."**

Η εργατικη ταξη δεν ειχε πεθανει. Η απεργιακη θυελλα των εργατων επηρεαζει ξεχασμενα "περιθωριακα" τμηματα της εργατικης ταξης, την μεσαια ταξη των επαγγελματιων ακομα και τα πιο απιθανα τμηματα του πληθυσμου:

> Απεργουν οι εργατες των γραφειων κηδειων: "Αυτες δεν ειναι μερες να πεθαινει κανεις".
>
> Οι εργατες του παιρνουν κατω απο τον ελεγχο τους το γηπεδο γκολφ στο Αλγκαρβ. Επιτρεπεται η εισοδος σε ολους, εκτος απο τα μελη.
>
> Διαφωνουντες αρχιτεκτονες καταλαμβανουν τα γραφεια του Συνδεσμου Αρχιτεκτονων "που ελεγχει το επαγγελμα" τους.
>
> Οι κινηματογραφιστες αποσυροντε απο τον διαγωνισμο του Φεστιβαλ Καννων και συζητουν τροπους να "σωσουν τον κινηματογραφο απο τα μονοπωλια και το κιντρο του κερδους".
>
> Οι στατιστικολογοι και οι υπευθυνοι στα γραφεια προγραμματισμου βγαζουν προκηρυξη καταγγελλοντας την χρησιμοποιηση του επαγγελματος τους "απο τα κερδοσκοπικα συμφεροντα του καπιταλισμου".
>
> Στις 25 Μαη οι τεχνικοι και οι δημοσιογραφοι της ραδιοτηλεορασης απεργουν εναντια στην λογοκρισια στις ειδησεις. Η Κυβερνηση στηνει ραδιοσταθμο στον πυργο του Αιφελ που φρουρειται αυστηρα.
>
> Οι χορευτριες στο διασημο καμπαρε Φολι Μπερζερ απεργουν και το καταλαμβανουν.
>
> Οι επαγγελματιες ποδοσφαιριστες καταλαμβανουν τα γραφεια της ομοσπονδιας.
>
> Αγροτες διαδηλωνουν στην Ναντη και στην Ρενω και ενωνονται με τους απεργους εργατες.

Για δυο βδομαδες "το ονειρο γινοταν πραγματικοτητα και η πραγματικοτητα ενα ονειρο".

απελευθέρωση

Ο Μαης του 68' με επιστεγασμα την γενικη απεργια 10 εκατομυριων εργατουπαλληλων που για δυο βδομαδες παρελυσε ολη την Γαλλια εισεβαλε σ' ολους σχεδον τους τομεις της κοινωνικης ζωης. Κυριαρχησε μια **απελευθερωτικη** ατμοσφαιρα

που δεν αφορουσε μονο τις συζητησεις αμφισβητησης, αυτονομιας, τον αντι-ιεραρχικο και αυτοδιαχειριστικο προβληματισμο στους χωρους δουλειας και στα οδοφραγματα. Η απελευθερωτικη ατμοσφαιρα της επαναστατικης περιοδου εκανε εκατομμυρια ανθρωπους να παρουν μια γευση μιας μελλοντικης κοινωνιας. Μεταμορφωσε, μεσα απο την **συλλογικη** δυναμη και δραση, τους καθημερινους σκυφτους και αβουλους ή σκλυρημενους συμφεροντολογους και εγωιστες ανθρωπους σε συνειδητα και αποφασισμενα ατομα που δημιουργουσαν οι ιδιοι την Ιστορια.

> "Ειναι μια στιγμη που ποτε δεν θα ξεχασω. Ξαφνικα και αυθορμητα, στηθηκαν στους δρομους οδοφραγματα. Ο κοσμος μαζευε πετρες - πολλοι απ' αυτους για πρωτη φορα - για να ριχθουν σε μια <u>συλλογικη</u> αυθορμητη δραση. Ο κοσμος απελευθερωνε ολα τα καταπιεσμενα του αισθηματα, εκφραζοντας τα σ' ενα γιορταστικο πνευμα. Χιλιαδες ενοιωσαν την αναγκη να επικοινωνισουν μεταξυ τους, ν' αγαπηθουν. Εκεινη η νυχτα (των οδοφραγματων) μ' εκαμε να αισθανομαι για παντα αισιοδοξος για την ιστορια. Εχοντας ζησει αυτη την εμπειρια, δεν προκειται ποτε να πω 'δεν θα ξανασυμβει ποτε'". (Ν. Κον Μπετιτ 10 -11 Μαη 68').

Ο κοσμος ειχε μεταμορφωθει απο τις ιδιες τις εμπειριες του. Ειχε παψει να ειναι ο παθητικος ακροατης της "σοφιας" της αρχουσας ταξης και των μαζικων μεσων ενημερωσης και μεταμορφωθηκε σε ενεργητικο ομιλητη.

> "Η πιο ζωντανη μου αναμνηση για το Μαη του '68; Η πρωτοφανης ικανοτητα του καθενα να <u>μιλα</u> - να μιλα για οτιδηποτε με οποιονδηποτε. Μιλωντας εκεινο τον ολοκληρο μηνα, μαθαινες περισσοτερα απ' οτι σε πεντε χρονια μελετης. Ηταν πραγματικα ενας αλλος κοσμος- ισως ενας κοσμος του ονειρουαλλα εκεινο που θα θυμαμαι παντα ειναι: την αναγκη και το δικαιωμα του καθενα να μιλα". (Φοιτητης Γεωργικης Σχολης '68).

Ο ιδιος φοιτητης περιγραφει την καταληψη του δημοτικου θεατρου σε μια συντηρητικη πολη στην Δυτικη Γαλλια:

> "Εγινε ενα μονιμο βημα συζητησης. Οι εργατες ερχοντουσαν κι' επαιρναν μερος στις συζητητησεις- ηταν η πρωτη φορα που εμπαιναν σ' αυτο το ναο της αστικης κουλτουρας. Μερικοι απο αυτους μιλουσαν για τις εμπειριες τους στην διαρκεια των καταληψεων του Λαικου Μετωπου το 1936". (1968)

Στο Παρισι το θεατρο ODEON, ειχε αποτελεσει το βημα ατελειωτων συζητησεων πανω σε εικοσιτετραωρη βαση.

Ολα αυτα δεν ηταν ιδιαιτερα χαρακτηριστικα του Μαη. Σε καθε επαναστατικη περιοδο συμβαινει κατι παρομοιο. Να μια περιγραφη απο την Οχτωβριανη επανασταση που εδωσε ο Τζων Ριντ στο βιβλιο του " Οι δεκα μερες που συγκλονισαν τον κοσμο":

> "Τι καταπληκτικο θεαμα να βλεπεις να ξεχυνονται οι 4,000 εργατες απο το Πουτιλοβσκυ Ζαβοντ για ν' ακουσουν τους Σοσιαλδημοκρατες, Σοσιαλπατριωτες, Αναρχικους, τον οποιονδηποτε, φθανει που μιλουσε. Για μηνες στο Πετρογκραντ, και σ' ολη τη Ρωσσια, καθε γωνια του δρομου ηταν και μια δημοσια εξεδρα.... Σε καθε συγκεντρωση, οι προσπαθειες για να περιοριστει ο χρονος των ομιλητων καταψηφιζονταν και καθε ενας ηταν ελευθερος να εκφρασει τις σκεψεις του".

έλεγχος της κοινωνίας

Καινουργιες μορφες οργανωσης της κοινωνιας εμφανιζονται καθως αναποφευκτα μπαινει το θεμα του **ελεγχου** απο τις μαζες οχι μονο του κινηματος αλλα και της κοινωνιας γενικα. Οι απεργιακες επιτροπες ξεφυτρωνουν σαν μανιταρια με πρωτογνωρη εμφαση στην Αμεση Δημοκρατια: κυριαρχο οργανο η γενικη συνελευση, εκπροσωποι ελεγχομενοι και αμεσα ανακλητοι απο την βαση. Μονο στο Παρισι υπαρχουν 450 επιτροπες δρασης μεχρι τα τελη του Μαη.

Στην Ναντη, αυτη η μορφη οργανωσης φθανει στο ψηλοτερο επιπεδο. Οι εργατες μαζι με τους φοιτητες εθεσαν την πολη κατω απο τον ελεγχο τους αναλαμβανοντας την διανομη τροφιμων και βενζινης, τις συγκοινωνιες και επικοινωνιες και την περισυλλογη σκουπιδιων.

Το θεμα της **αυτοδιαχειρησης** γινεται κεντρικο πολιτικο θεμα των συζητησεων. Ο ορος αυτος μπηκε αρχικα απο το συνδικατο CFDT τοσο αοριστα ομως που στα μυαλα διαφορων μπορουσε να σημαινε αρκετα διαφορετικα πραγματα. Η αυτοδι-

αχειρηση φαινονταν να σημαινει απο το ρεφορμιστικο αιτημα της συμμετοχης των εργατων στις υπαρχουσες καπιταλιστικες δομες μεχρι την επαναστικη ιδεα των εργοστασιακων συμβουλιων σαν τη μονη εξουσια.

συνείδηση

"Για την δημιουργια σε μαζικη κλιμακα αυτης της κομμουνιστικης συνειδησης, οπως και για την επιτυχια του ιδιου του στοχου [της επαναστασης], πρεπει να αλλαξουν οι ιδιοι οι ανθρωποι σε μαζικη κλιμακα, και αυτο μπορει να συμβει **μονο σε ενα πρακτικο κινημα**, σε μια <u>επανασταση</u>. Η επανασταση ειναι αναγκαια οχι μονο επειδη δεν μπορει να ανατραπει με κανενα αλλο τροπο η <u>αρχουσα</u> ταξη, αλλα επισης και επειδη μονο μεσα σε μια επανασταση μπορει <u>η ταξη που θα την ανατρεψει</u> να ξεφορτωθει τα συσσωρευμενα σκουπιδια του παρελθοντος και να γινει ικανη να ξαναχτισει την κοινωνια." Μαρξ-Εγκελς "Γερμανικη Ιδεολογια"

Το Μαη του 68' μεσα σ'αυτο το ζυμωτηρι της επαναστασης οι εργατες ειχαν αρχισει να πετουν απο πανω τους ολα τα ιδεολογικα σκουπιδια που κουβαλουσαν στους "ομαλους" καιρους, οπως ο ρατσισμος. Οι μεταναστες εργατες ειχαν παρει ενεργο μερος στις απεργιες στα εργοστασια αυτοκινητων. Τον Ιουνιο εγιναν απεργιες στη Ρενω σε υποστηριξη μεταναστων εργατων που απειλουνταν με απολυσεις. Οταν η κυβερνηση προσπαθησε να χρησιμοποιησει το γεγονος οτι ενας απο τους ηγετες του κινηματος, ο αναρχικος Ντανιελ Κον Μπεντιτ ηταν Γερμανος Εβραιος για να τον κηρυξει "ανεπιθυμητο", 50,000 εργατες και φοιτητες διαδηλωσαν με τα συνθηματα: "ειμαστε ολοι Γερμανοεβραιοι" και "ειμαστε ολοι ανεπιθυμητοι".

Η εργατικη ταξη επιβεβαιωνε καθημερινα με τη δραση της πως μπορει ν' αλλαξει την ιστορια, και να χτισει μια καινουργια κοινωνια. Μεσα στη διαδικασια αυτη οι εργατες και οι φοιτητες αλλαζαν και τον ιδιο τον εαυτο τους. Η επανασταση απο τους οριζονες του Βιετναμ και τα ανταρτικα της Λατινικης Αμερικης μεταφερθηκε στα εργοστασια της Ευρωπης απο τα 10 εκατομυρια εργατες της Γαλλιας που μεχρι χθες θεωρουνταν απο τους περισσοτερους αριστερους διανοουμενους "αφομοιωμενοι απο την αστικη ταξη των μητροπολεων που απομυζουσε την υπεραξια των λαων του τριτου κοσμου".

αυτή η μάχη χάθηκε...

Σε ολη την διαρκεια της γενικης απεργιας τα ιδια τα συνδικατα δεν ειχαν καλεσει σε καταληψη των εργοστασιων. Η ηγεσια του ΚΚΓ αρχικα ειχε καταγγειλει το φοιτητικο κινημα σαν το εργο "ψευτοεπαναστατων που εξυπηρετουν τα συμφεροντα του κεφαλαιου των μονοπωλιων και του Γκωλικου καθεστωτος" (Ζ. Μαρσε ΚΚΓ). Μετα τις 13 του Μαη ομως οι γραφειοκρατες προσχωρουν αναγκαστικα στις καταληψεις με σκοπο να θεσουν κατω απο τον ελεγχο τους το κινημα και την μαχητικοτητα του.

Η ηγεσια του ΚΚΓ ηθελε να δειξει στους αστους και στους υποψηφιους εκλογικους συμμαχους οτι εχει σημαντικη υποστηριξη απο την εργατικη ταξη. Απο την αλλη, οι γραφειοκρατες της CGT ζητουσαν την αναγνωριση τους σαν οι νομιμοι διαπραγματευτες και κοινωνικοι εταιροι της εργοδοσιας.

Στις διαπραγματευσεις της Γκρενελ στις 25 - 27 του Μαη, υπογραφεται πρωτοκολλο συμφωνιας αναμεσα στα συνδικατα, την εργοδοσια και την κυβερνηση. Η συμφωνια της Γκρενελ ηταν η μεγαλυτερη υποχωρηση των καπιταλιστων μεταπολεμικα: 35% αυξηση του κατωτατου μισθου (SMIG), μειωση του ωραριου, επιδοματα, συνταξεις, συνδικαλιστικα δικαιωματα και αλλα. Ο Πομπιντου ηταν διατεθειμενος να πληρωσει ακριβα για να σωσει την τυχη της κυβερνησης του και της ταξης του.

Οι αστοι και οι γραφειοκρατες ελπιζαν πως με την συμφωνια θα σταματουσαν οι καταληψεις. Ομως οι εργατες δεν υπακουσαν. Οι εργατες της Ρενω και της βαρειας βιομηχανιας αρνουνται να σταματησουν την απεργια.

Οι γραφειοκρατες της CGT και η ηγεσια του ΚΚΓ πανικοβαλλονται. Η συμφωνια της Γκρενελ ηταν αδυνατον να εφαρμοστει. Οι πολιτικοι ηγετες των κεφαλαιοκρατων το ιδιο πανικοβλημενοι πιστευουν πως το Γκωλικο καθεστως εχει ξοφλησει.

Στις 29 του Μαη ο Ντε Γκωλ επισκεπτεται μυστικα τον αρχηγο του Γαλλικου σωματος στρατου στην Γερμανια, τον βασανιστη της Αλγεριας Μασυ. Ο στρατηγος Μασυ φαινεται οτι δηλωσε προθυμος να υπακουσει καθε διαταγη με ανταλλαγματα την απελευθερωση των φασιστων τους ΟΑΣ και αμνηστεια για τους εγκληματιες της Αλγεριας. Επιλεκτα στρατιωτικα σωματα μεταφερθηκαν κοντα στο Παρισι. Ο Ντε Γκωλ επιστρεφοντας προκυρυσσει εκλογες και ανακοινωνει την αντεπιθεση του: "θα υπερασπιστω την δημοκρατια με καθε μεσο".

Το ΚΚΓ δηλωσε με την σειρα του οτι δεν προκειται να σπασει "τα πλαισια της δημοκρατικης νομιμοτητας" και εριξε ολο το βαρος του στην εκλογη μιας κυβερνησης απο το ιδιο μαζι με την μη κομμουνιστικη αριστερα.

Εκπληξη! Το αποτελεσμα των εκλογων ηταν η επανεκλογη του ιδιου του Ντε Γκωλ του οποιου η κυβερνηση φαινονταν ετοιμη να καταρευσει οχι απο εκλογες αλλα απο την ιδια την βια των μαζων.

Καθολου ομως ανεξηγητη. Η αποφαση του ΚΚΓ στην αρχη του Ιουνη να επιστρεψουν οι δημοσιοι υπαλληλοι στις δουλειες τους, οδηγησε σε γενικοτερη πτωση του κινηματος και δυναμωμα των εχθρων

του. Ενα μεγαλο κοινωνικο κινημα δεν μπορει να μεινει στασιμο. 'Η θα προχωρησει ή θα οπισθοχωρησει. Ολα αυτα τα συντηρητικα ατομα που αρχικα θαμπωθηκαν απο την δυναμη και την υποσχεση που εδινε το κινημα για μια αλλαγη στην ζωη τους, βλεποντας την κατοπινη του αναποφασιστικοτητα, βλεποντας το να σπανει τις υποσχεσεις που αρχικα εδινε, δεν επεσαν απλα στην απαθεια ή την ουδετεροτητα αλλα γυρισαν εναντιον του. Τους ειχε υποσχεθει να κανει "το ονειρο πραγματικοτητα", αλλα εμοιαζε τελικα να πετυχαινει μονο αυτο για το οποιο το κατηγορουσε απο την αρχη ολη η αστικη πολιτικη - να αυξανει το χαος και την αβεβαιοτητα.

Στις 30 του Μαη η αντεπανασταση δειχνει την παρουσια της. Στην "διαδηλωση των βρυκολακων" - οπως εμεινε γνωστη - πηραν μερος 500,000 Παριζιανοι και επαρχιωτες διαδηλωνοντας την υποστηριξη τους στον Ντε Γκωλ. Αναμεσα στα συνθηματα τους ηταν: "Η Αλγερια ειναι Γαλλικη" και "Στειλτε τον Κον Μπεντιτ στο Νταχαου". Η απεργια στα ταχυδρομια, σιδηροδρομους και ηλεκτρικη τερματιζεται. Ξαναρχιζει η διανομη βενζινης. Η αστυνομια ξαναρχιζει τις επιθεσεις της εναντια στους απεργους και στους φοιτητες. Στις 16 του Ιουνη διωχνονται βιαια απο την Σορβονη οι τελευταιοι καταληψιες.

Η κυβερνηση κηρυσσει παρανομες ολες τις οργανωσεις της επαναστατικης αριστερας. Οι περισσοτεροι εργατες σιγα -σιγα επιστρεφουν στις δουλειες τους. Η εφημεριδα του ΚΚΓ L' UMANITE στις 6 του Ιουνη δηλωνει: "Με νικη και ενοτητα η επιστροφη στην δουλεια"... η μαχη που εδωσε ο Γαλλικος Μαης ειχε χαθει.

η κληρονομιά του μάη

Οι αποτυχημενες επαναστασεις γλυστρουν ευκολα απο την μνημη. Η αρχουσα ταξη προσπαθει αμεσως να ξαναεπιβαλει τον παλιο τροπο ζωης και σκεψης σαν την μονη πραγματικοτητα. Ετσι, για την πλειοψηφεια των ανθρωπων η επαναστατικη περιοδος καταληγει να φαινεται σαν ενα τρελλο παραληρημα ξεκομενο απο την πραγματικη πορεια της κοινωνικης ζωης. Κατι σαν τα ονειρα ή τους εφιαλτες μας.

Ο Μαης του 68' δεν ηταν μια αποτυχημενη επανασταση. Παρ' ολες τις πολλες συζητησεις για "επανασταση", σε καμια περιπτωση δεν εγινε αποπειρα καταληψης της εξουσιας. Ο Μαης ηταν ενα κινημα με επαναστατικη δυναμικη. Η εργατικη ταξη ειχε την θεληση και την ικανοτητα να παλεψει, ομως αυτο μονο δεν ηταν αρκετο για ν' αποτελειωσει το εργο που ειχε ξεκινησει. Ελειπε η συνειδηση της επαναστατικης περιοδου και η δυνατοτητα να καταλαβει η εργατικη ταξη ολα τα μεγαλα καθηκοντα που εμπαιναν μπροστα της. Η δυναμη, η οργανωση και η συνειδητοτητα του ταξικου αντιπαλου και της ρεφορμιστικης γραφειοκρατιας ηταν πιο αποτελεσματικα. Οι οργανωσεις της επαναστατικης αριστερας ηταν μικρες κα απομονωμενες απο την εργατικη ταξη οσο κι' αν ο ρολος τους στο κινημα υπηρξε καταλυτικος.

Οπως αναφερει ο Τροτσκυ: "Χωρις την οργανωση που θα καθοδηγει η ενεργεια των μαζων θα διαλυθει οπως τον ατμο που δεν περικλειεται απο τον κυλινδρο του πιστονιου. Εκεινο ομως που δημιουργει την κινηση δεν ειναι το πιστονι ή ο κυλινδρος, αλλα ο ατμος". Σε επαναστατικες στιγμες χρειαζονται τα καθαρα και αμεσα μηνυματα στην εργατικη ταξη, για ν' αντιμετωπισει αποτελεσματικα τις μανουβρες της αρχουσας ταξης και τα ξεπουλησματα των γραφειοκρατων, και να καταλαβει την εξουσια. Χρειαζεται η συλλογικη δραση των μελων μιας οργανωσης των πρωτοπορων εργατων και επαναστατων διαννοουμενων που εχει συνηθισει απο πριν να αναλυει τον πραγματικο συσχετισμο δυναμεων και την εξελιξη του ταξικου αγωνα σε καθε φαση. Ακομα, χρειαζεται η αυτοπειθαρχια και η πειθαρχια στο συνολο της οργανωσης που δεν ειναι το αποτελεσμα συνηθειας και τυφλης πιστης στην ηγεσια αλλα της συνειδησης των ιστορικων καθηκοντων και της δυναμης του ταξικου εχθρου.

Οι "επιτροπες δρασης" ηταν απαραιτητες, αλλα δεν ηταν ικανες να διαδραματισουν και το ρολο μιας τετοιας συλλογικης οργανωσης της πρωτοπορειας. Οι οργανωσεις της επαναστατικης αριστερας, εκτος απο το πολυ μικρο μεγεθος τους, δεν ηταν αρχικα σε θεση να δουν οτι καθως οργανωναν τις "μερες αντιιμπεριαλιστικης συζητησης" και τις αντιπολεμικες διαδηλωσεις την ιδια στιγμη γινονταν σημαντικες αλλαγες μεσα στην γαλλικη εργατικη ταξη, ουτε ηταν προετοιμασμενες να επεμβουν αποτελεσματικα σε αυτην.

Ωστοσο, ο Μαης αφησε μια κληρονομια απο πολλες αποψεις. Παρ' ολη την ηττα του κινηματος, χιλιαδες φοιτητες κι' εργατες που γευτηκαν, εστω για λιγο, ενα τροπο ζωης που δεν γνωριζαν γυρισαν απο τα οδοφραγματα επαναστατες. Οι μικρες ομαδες της επαναστατικης αριστερας μετα τον Μαη εγιναν οργανωσεις. Ο Γαλλικος Μαης ανανεωσε μετα απο δεκαετιες "ησυχιας" την επαναστατικη φλογα σε ολη την Ευρωπη. Εφερε μεταπολεμικα ξανα στο επικεντρο της επαναστικης πολιτικης, την εργατικη ταξη και την αναγκαιοτητα της επαναστατικης οργανωσης.

Η σημερινη επαναστατικη αριστερα υπαρχει χαρη στον Μαη του '68. Αλλα πολιτικα ειναι πιο ενηλικιωμενη (θαπρεπε αργαγε να πουμε, λιγοτερο ανηλικη;), εμπλουτισμενη με την εμπειρια του καθως και των αλλων αγωνων που ακολουθησαν, και πολιτικα προχωρημενη. Η εμπειρια αυτη χρειαζεται να μεταφερθει και σημερα στους αριστερους και τους επαναστατες που δεν γνωρισαν την ζωντανια αυτου του κινηματος.

Οσο περισσοτεροι αριστεροι εχουν αφομοιωσει μερικες απο τις εμπειριες του Γαλλικου Μαη και πιστευουν συναισθηματικα και διανοητικα οτι ο Μαης του '68 μπορει να ξανασυμβει, τοσο μεγαλυτερες ειναι οι πιθανοτητες για οσους δουλευουν για την αλλαγη της κοινωνιας - οπουδηποτε - να μπορεσουν να δωσουν την επομενη ή την μεθεπομενη φορα αυτο το λιγο παραπανω σπρωξιμο, που ειναι ομως απαραιτητο.

Οσοι βλεπουν οτι στην σημερινη νοτια Κυπρο η εργατικη ταξη ειναι "σχεδον ετοιμη" για την επανασταση και τον σοσιαλισμο, και οτι το μονο που φταιει ειναι η ελλειψη επαναστατικης ηγεσιας, ειτε ειναι ανικανοι να αντιμετωπισουν την πικρη πραγματικοτητα κατα προσωπο και υπερτιμουν την σημερινη κατασταση της εργατικης ταξης, ειτε, το πιθανοτερο, **υποτιμουν την ιδια την επανασταση.** Υποτιμουν τις δυσκολιες και την τεραστια αλλαγη της συνειδησης της εργατικης ταξης που χρειαζεται για να γινει ικανη να παρει την εξουσια και να κυβερνησει την κοινωνια. Απο την αλλη, οσοι νομιζουν οτι η εργατικη ταξη ειναι ανικανη να ξεφυγει απο την σημερινη υποταγη της στην εξουσια και την ιδεολογια της αστικης ταξης, **υποτιμουν τις δυνατοτητες της εργατικης ταξης,** σαν τους διανοουμενους που την "αποχαιρετουσαν" πριν τον Μαη του '68. Ο Μαης του '68, οπως καθε αλλη εξεγερση, ειναι μια απαντηση και στους δυο.

ΣΗΜ. Τα περισσοτερα στοιχεια για το γραψιμο αυτου του αρθρου τα πηραμε απο το βιβλιο του Κ. Χαρμαν "THE FIRE LAST TIME: 1968 AND AFTER"

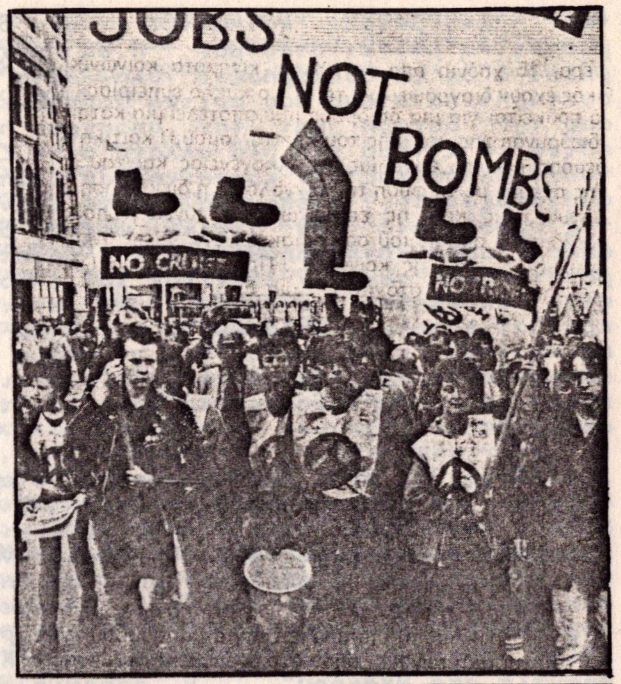

"αστοι δεν καταλαβατε τιποτα"

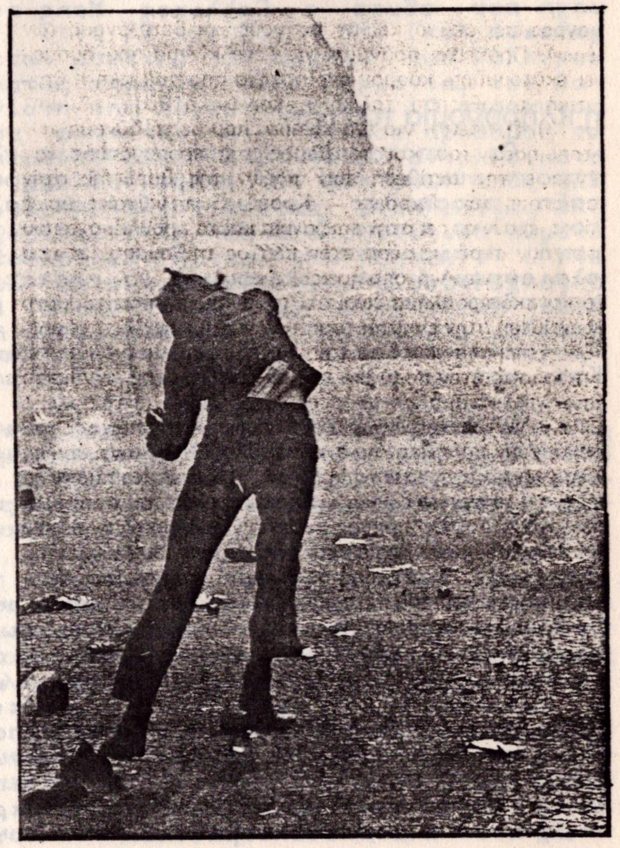

ΕΝΑΣ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΥΣ

Τον περασμενο Μαη διαβασαμε στην "Αληθεια" της 25ης του μηνα, κατω απο τον τιτλο "Για θεμα αρχης δεν πηγε εφεδρος", οτι...

> "Ηταν θεμα αρχης γι' αυτον οπως ελεγε και ετσι αρνιονταν να παει εφεδρος... Προκειται για τον Ιωαννη Α. Παρπα απο το Παλαιχωρι ο οποιος... ενω κληθηκε στην μοναδα του να παρουσιαστει ως εφεδρος δεν το επραξε. Δικαιολογωντας για τεταρτη φορα την ανυποταξια του ο Παρπας ειπε οτι ειναι κοροιδια να πολεμουμε τους τουρκοκυπριους που ηταν μαζι μας πριν τον πολεμο. Το δικαστηριο... του επεβαλλε την ποινη της διμηνης φυλακισης"

Σιγουρα μια πολυ ασυνηθιστη ειδηση για τα ελληνοκυπριακα δεδομενα, της κυριαρχιας της ιδεολογιας του εθνικισμου, του "εθνικοαπελευθερωτικου αγωνα" και του "κινδυνου ολοκληρωτικης καταληψης της Κυπρου". Γι' αυτο και περασε στα πολυ ψιλα των υπολοιπων εφημεριδων που εβαλαν μονο την ειδηση οτι τιμωρηθηκε ενας εφεδρος που δεν πηγε ασκηση!

Ασυνηθιστη, οχι ομως και τοσο απιστευτη, κατω απο το φως της κρισης που περναει αυτη η ιδεολογια εξαιτιας των αντιφασεων μεσα στα ιδια τα μεγαλα πολιτικα κομματα απο το '85 και της "αδιαφοριας για το εθνικο" που με τοση ανησυχια διαπιστωνει ο επισημος πολιτικος κοσμος οτι εξαπλωνεται μεσα στην εργαζομενη νεολαια.

Ηταν η πρωτη φορα που φαινονταν **δημοσια και εμπρακτα** οτι αυτη η συνηθως μισοενοχη "αδιαφορια" μπορουσε να μετατραπει σε συνειδητο και διακυρηγμενο διεθνισμο.

Φυσικα αυτο δεν μπορουσε παρα να ειναι η πιο σημαντικη πρωτεραιοτητα για οσους βλεπουν οτι το πρωτο πολιτικο καθηκον στην ν. Κυπρο σημερα ειναι η καταπολεμηση του εθνικισμου και η δημιουργια ενος διεθνιστικου ρευματος που δεν θα μενει στις αφηρημενες και αβλαβεις για την αστικη ιδεολογια διακυρηξεις.

Με αρκετες δυσκολιες καταφεραμε να δουμε τον Γιαννη Παρπα μεσα στην φυλακη και να μαθουμε την ιστορια του. Τον τελευταιο εναμιση περιπου χρονο αρνηθηκε να παρουσιαστει σε ολες τις ασκησεις της εθνοφρουρας που τον καλεσαν. Τιμωρηθηκε για αυτο τεσσερεις φορες απο το στρατοδικειο, τις πρωτες δυο με χρηματικο προστιμο 40 και 70 λιρων, την τριτη φορα με δυο μηνες φυλακιση (η ειδηση της εφημεριδας) και ενω ηταν φυλακη με ακομα ενα μηνα ο οποιος ομως "συντρεχει" με τους δυο. Βγηκε απο την φυλακη στα μισα του Ιουλη, και εκκρεμει ακομα μια κατηγορια για την οποια πιθανο να δικαστει μεσα στους επομενους λιγους μηνες.

Ο Παρπας μας εδωσε μια δηλωση (βλεπε το ενθετο) που αναφερονταν στους λογους για τους οποιους αρνιονταν να συμμετεχει στις ασκησεις της εθνοφρουρας. Με βαση αυτην την δηλωση και με την συμμετοχη ατομων απο την "πρωτοβουλια εναντια στον κοινωνικο ρατσισμο" απο την Λεμεσο και αλλων ατομων πηραμε την πρωτοβουλια για την δημιουργια μιας επιτροπης συμπαραστασης στον Γιαννη Παρπα σαν "αντιρρησια συνειδησης" και ειλικρινη υποστηρικτη της επαναπροσεγγισης με τους τουρκοκυπριους. Η πρωτοβουλια αυτη εκδοσε κειμενο με την δηλωση του Παρπα που δοθηκε σε ολες τις εφημεριδες και τα περιοδικα και σταληκε και στο εξωτερικο.

Στην συγκεντρωση για την δημιουργια της επιτροπης μαζευτηκαν ατομα και απο αλλους χωρους. Η πρωτοβουλια απευθυνθηκε επισης στην "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" και την καλεσε στην συγκεντρωση για την δημιουργια της Επιτροπης, στην οποια εστειλε δυο αντιπροσωπους.

Η πολιτικη στην οποια βασιστηκε τελικα η επιτροπη υπαρχει στις ανακοινωσεις της πρωτοβουλιας και της επιτροπης στα ενθετα.

Η δουλεια που μπορει να κανει αυτη η επιτροπη εχει πολυ μεγαλη σημασια. Ειναι μια εξαιρετικη ευκαιρια για τους διεθνιστες να δειξουν με ποιο τροπο ο

διεθνισμος μπορει να ξεπερασει το επιπεδο των αφηρημενων διακυρηξεων και να γινει συγκεκριμμενη πρακτικη δουλεια, να μεταφραστει σε αμεσα αιτηματα εναντια στην αστικη "μας" ταξη, και να κινητοποιηση και ατομα τα οποια δεν ειναι αναγκαστικα διεθνιστες - οχι ακομα τουλαχιστον.

Αλλα το ιδιαιτερο χαρακτηριστικο της συγκεκριμμενης περιπτωσης, η υποστηριξη του δικαιωματος αρνησης στρατευσης για λογους συνειδησης, ειναι ο τροπος με τον οποιο συνδεει τον διεθνισμο με αλλα δημοκρατικα αιτηματα. Ειναι η καλυτερη μεχρι τωρα ευκαιρια για να αποκαλυφθουν οι πιο κυριαρχες υποκρισιες, για να μπουν σε δοκιμασια οι τοσο θερμες (μα τοσο θερμες!) διακυρηξεις της επαναπροσεγγισης, της δημο-

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

ΣΤΗ "BABYLON" ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΙΟΥΛΗ ΩΡΑ: 8μ.μ.

Η φυλακιση του Γιαννη Παρπα που αρνηθηκε να παει στις ασκησεις της εθνοφρουρας για λογους συνειδησης, και μαλιστα πολιτικους, ξαναφερνει στην επιφανεια το προβλημα των αντιρρησιων συνειδησης. Ενα προβλημα που υπηρχε ετσι και αλλοιως απο καιρο με τις διωξεις εναντια στους θρησκευτικους αντιρρησιες, κυρια τους Μαρτυρες του Ιεχωβα, αλλα και με τους "κρυφους" αντιρρησιες, ολους αυτους που αναγκαστηκαν να δηλωσουν ψυχοπαθεις ή ομοφυλοφιλοι.

Δικαιωμα στην αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης

Τι ειναι αντιρρησιας συνειδησης; Ας δουμε πως οριζουν οι ιδιοι τον εαυτο τους στην Ελλαδα μεσα απο το περιοδικο τους, το "ΑΡΝΟΥΜΑΙ":

Αντιρρησιας συνειδησης ειναι το ατομο εκεινο που αρνειται την εκπληρωση της στρατιωτικης θητειας, για λογους που του επιβαλλει η συνειδηση του ή οι φιλοσοφικες, ανθρωπιστικες, πολιτικες, ηθικες, θρησκευτικες ή αλλες πεποιθησεις του.

Η αρνηση στην στρατευση μπορει να ειναι μερικη, ν' αφορα δηλαδη την αντιθεση σε ενα συγκεκριμμενο στρατο επειδη -κατα την αποψη του αντιρρησια - ειναι φιλοπολεμος, ρατσιστικος, εγκληματικος κλπ. Μπορει ομως να ειναι και αρνηση ολικη, να ξεκινα δηλαδη απο μια συνολικη αντιθεση στην στρατικοποιηση της κοινωνιας, και ο αντιρρησιας να αρνειται καθε μορφη βιας, και την συμμετοχη του σε οποιοδηποτε στρατο.

Αυτα εχουν αναγκαστει να τα αναγνωρισουν ακομα και οργανισμοι οπως τα Ηνωμενα Εθνη, το Συμβουλιο της Ευρωπης και το Ευρωπαικο Κοινοβουλιο που αποτελουνται απο εκπροσωπους κρατων που εχουν ολα δικους τους στρατους.

Για παραδειγμα το ψηφισμα ΜΑΤΣΙΟΚΙ 7/2/83 του ευρωπαικου κοινοβουλιου γραφει τα εξης για τους αντιρρησιες συνειδησης

"Το Ευρωπαικο Κοινοβουλιο...

1. Υπενθυμιζει οτι το δικαιωμα στην ελευθερια σκεψεως, συνειδησεως, και θρησκευτικης συνειδησεως συγκαταλεγεται μεταξυ των θεμελιωδων δικαιωματων.

2. Επισημαινει οτι η προστασια ελευθεριας της συνειδησεως συνεπαγεται το δικαιωμα αρνησεως της εκπληρωσεως της ενοπλης στρατιωτικης θητειας και εκεινο της εγκαταλειψεως της για λογους συνειδησεως.

3. Παρατηρει οτι κανενα δικαστηριο και καμμια επιτροπη δεν μπορει να επεμβει στην συνειδηση ενος ατομου και οτι μια δηλωση με τους προσωπικους λογους πρεπει συνεπως να αρκει, στην μεγαλυτερη πλειοψηφια των περιπτωσεων, για την αναγνωριση του καθεστωτος του αρνουμενου να στρατευτει για λογους συνειδησεως.

4. Επιβεβαιωνει οτι η εκπληρωση μιας αναπληρωματικης θητειας, οπως προβλεπεται στο ψηφισμα 337 (1967) της κοινοβουλευτικης συνελευσεως του Συμβουλιου της Ευρωπης δεν μπορει να θεωρηθει ως ποινη και πρεπει να διοργανωνεται στα πλαισια του σεβασμου της αξιοπρεπειας του ενδιαφερομενου προσωπου..."

Οι περισσοτερες χωρες της Ευρωπης, με χαρακτηριστικες εξαιρεσεις την Ελλαδα Τουρκια και Κυπρο, εχουν αναγνωρισει και συμπεριλαβει στις νομοθεσιες τους το δικαιωμα αρνησης στρατευσης για λογους συνειδησης.

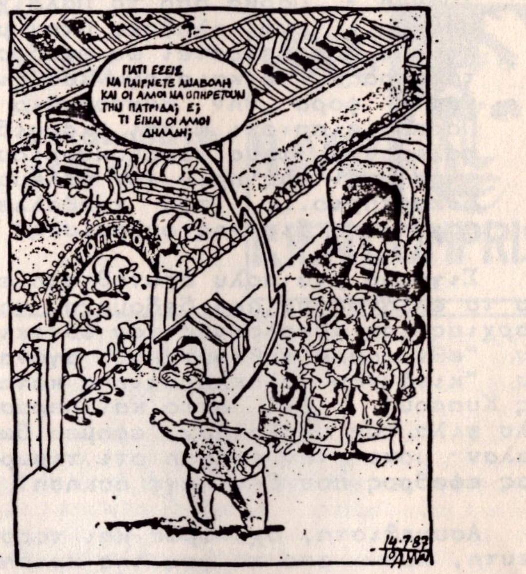

κρατικοτητας και ιδιαιτερα της προσηλωσης στα "ανθρωπινα δικαιωματα" (μονο εκει που βολευει) της "επισημης" ελληνοκυπριακης κοινωνιας, σε ολες τις βαθμιδες της, του κρατους, του τυπου, των κομματων, των διαφορων οργανωσεων, των διανοουμενων, ολων οσων μπορουν να εκφραστουν δημοσια.

Και, θες απο συμπτωση, η φυλακιση του Γιαννη Παρπα εγινε μεσα στις πολυδιαφημισμενες 100 πρωτες μερες της προεδριας του Γ. Βασιλειου, που υποσχεθηκε να μετατρεψει την στρατευση απο "δυσβαστακτη υποχρεωση" σε "εθελοντικη προσφορα". Σιγουρα μπροστα στην απειλη πολυμηνων ή και πολυχρονων φυλακισεων, ολοι μας θα τρεξουμε να "προσφερουμε εθελοντικα" στην εθνοφρουρα.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Οι περισσοτερες αντιρρησεις που αντιμετωπισαμε απο αριστερους στηριζονταν με τον ενα ή τον αλλο τροπο στο κλασικο "μα τι θα γινει αν επιτεθουν οι Τουρκοι". Αυτο ομως ειναι ενα ερωτημα που εξισου καλα μπορουν να προβαλουν και οι τουρκοκυπριοι σε καποιον τουρκοκυπριο ή τουρκο διεθνιστη. Εχουμε εξηγησει με λεπτομερειες σε αλλα κειμενα μας γιατι δεν ειναι καθολου πιθανο να επιτεθουν στρατιωτικα και οι ελληνες, και πως εχουν ηδη επιτεθει πολλες φορες πριν το '74. Το βασικο προβλημα της τεραστιας πλειοψηφιας των ελληνοκυπριων ειναι οτι εχουν πεισθει απο την προπαγανδα της αστικης μας ταξης οτι οι επι-

τιθεμενοι ειναι παντα οι τουρκοι, οτι το '74 "εμεις ειμασταν αθωα θυματα". Ομως ο πραγματικος κινδυνος που ολοι διατρεχουμε ειναι ενας ελληνοτουρκικος πολεμος, ειτε γενικευμενος ειτε στην Κυπρο, ασχετο απο το ποιος τυπικα θα τον αρχισει την επομενη φορα.

Φυσικα δεν μπορει να περιμενει κανεις να εχουν μαζικη απηχηση αυτα τα επιχειρηματα. Μπορουν να βρουν ανταποκριση μονο σε μια μειοψηφια που θα εχει τουλαχιστον ενα διεθνιστικο **ενστικτο** το οποιο θα της επιτρεψει να ξεπερασει ολο τον τεραστιο ογκο της προπαγανδας και της "λαικης σοφιας" που ακουει απο παντου, απο δεξια και αριστερα, εδω και δεκαετιες.

Στην Ελλαδα εχουν εμφανιστει αρκετοι αντιρρησιες συνειδησης δυο απο τους οποιους αυτη την στιγμη κανουν απεργια πεινας στις φυλακες οπου βρισκονται καταδικασμενοι σε πολυχρονες φυλακισεις. Επιτροπες συμπαραστασεις στους αντιρρησιες, οργανωσεις αντιρρησιων καθως και ειδικα εντυπα υπαρχουν στις περισσοτερες χωρες του κοσμου.

Οχι στην αυξανομενη στρατιωτικοποιηση

Οι αντιρρησιες συνειδησης εχουν επισης βρει συμπαρασταση και απο ολους οσους βλεπουν τον στρατο σαν ενα καταπιεστικο μηχανισμο που εχει πολλες φορες χρησιμοποιηθει ανοιχτα εναντια στην κοινωνια. Οι στρατιωτικες δικτατοριες και τα πραξικοπηματα δεν ειναι ουτε τοσο παλια ουτε τοσο μακρινα. Εμμεσα ακομη χρησιμοποιειται καθημερινα εναντιον της κοινωνιας ειτε προετοιμαζοντας αβουλους και "πειθαρχικους" εργαζομενους για τις επιχειρησεις, ειτε οταν χρειαστει σαν απεργοσπαστικο μηχανισμος (τα στρατιωτικα φορτηγα εχουν αντικαταστησει πολλες φορες τα λεωφορεια των απεργων στις αστικες συγκοινωνιες στην Αθηνα).

Οι ιδιες οι συνθηκες στον στρατο κανουν πολλους ανθρωπους να βλεπουν με αντιπαθεια τον στρατο. Οι αυτοκτονιες φανταρων δεν ειναι ουτε στον τοπο μας αγνωστες, καθως και τα εξαντλητικα καψονια και η υπολοιπη ατμοσφαιρα που στοχο εχουν να ισοπεδωσουν την προσωπικοτητα ωστε να ειναι σιγουροι οι στρατοκρατες οτι οι φανταροι δεν θα αρνηθουν να εκπληρωσουν την οποιαδηποτε διαταγη.

Για μια ειλικρινη επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους

Ακομα ενας λογος που πρεπει να υποστηριξουμε την πραξη του Γιαννη Παρπα ειναι οι λογοι που επικαλειται για αυτην. Η επιθυμια του για μια ειλικρινη επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους η οποια θεωρει οτι δεν συμβαδιζει με την στρατιωτικοποιηση της κοινωνιας μας. Η αρνηση του να συμμετεχει σε εναν πολεμο τον οποιο θεωρει σαν αδικο απο ολες τις μεριες. Η αρνηση του να ενισχυσει εναν στρατο που εχει δειξει πριν και κατα το '74 οτι αν δεν ειναι χειροτερος ωστοσο δεν ειναι ουτε και καλυτερος απο τον τουρκικο και τον τουρκοκυπριακο.

Ακομα και αν δεν συμφωνει κανεις με ολους αυτους τους λογους, πρεπει να παραδεχτει οτι ειναι αρκετα σημαντικοι και σοβαροι ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ λογοι που δεν του επιτρεπουν να παει με ελαφρια συνειδηση στις ασκησεις.

Μετα την διμηνη φυλακιση του, μετα τις χειροτερες φυλακισεις που τον περιμενουν, μετα την απροθυμια, το λιγοτερο, ολων των επισημων πολιτικων φορεων να τον υποστηριξουν, φαινεται αναποφευχτο οτι θα υποχρεωθει να συμμετεχει στις ασκησεις, οπως κανουν και αλλοι που συμμετεχουν χωρις να θελουν. Το οτι ομως αυτη η επιτροπη δεν μπορει να καταφερει αμεσα να αναγνωριστει το δικαιωμα αρνησης στρατευσης στους αντιρρησιες συνειδησης, δεν σημαινει οτι δεν μπορει να καταφερει τουλαχιστον να προβαλει αυτα τα ζητηματα και να ευαισθητοποιησει σε αυτα εστω και ενα μικρο μερος των προοδευτικων ανθρωπων. Μπορει και πρεπει το λιγοτερο να δειξει την υποκρισια ολων των διακυρηξεων που κυκλοφορουν για την υπερασπιση των ανθρωπινων δικαιωματων, των διακυρηξεων για θητεια που θα αποτελει "εθελοντικη προσφορα" καθως και των διακυρηξεων για την επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους.

ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ

"Απο τις 24/5/88 βρισκομαι στις κεντρικες φυλακες καταδικασμενος σε δυο μηνες φυλακη. Ειμαι οικοδομος καλουψηης 24 χρονων και ο λογος που βρισκομαι στην φυλακη ειναι οτι αρνηθηκα για λογους αρχων και συνειδησης να παρω μερος στις τακτικες ασκησεις της εθνοφρουρας που με καλουν.

Τιμωρουμαι για τις ιδεες μου, τιμωρουμαι γιατι θεωρω υποκρισια απο την μια να προβαλλεται η επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους, ορισμενοι τους αποκαλουν "αδελφια", και απο την αλλη να δυναμωνουμε τον στρατο και να στρατιωτικοποιειται ολο και περισσοτερο η κοινωνια και η ζωη μας.

Τιμωρουμαι γιατι δεν θελω να δυναμωσω ενα στρατο για τον οποιο δεν υπαρχει καμμια εγγυηση οτι αμα γινει αρκετα δυνατος δεν θα χρησιμοποιηθει ξανα για να κανει "ανδραγαθηματα" σαν αυτα που εκανε πριν το '74 εναντιον των τουρκοκυπριων και το '74 εναντιον και των τουρκοκυπριων και των ελληνοκυπριων εργαζομενων.

Η συμπαρασταση που περιμενα απο τους δημοκρατικους και προοδευτικους συμπολιτες ηταν ανυπαρχτη. Η ευαισθησια τους για την καταπατηση των ανθρωπινων δικαιωματων φαινεται οτι περιοριζεται μονο σε αυτα που δεν θιγουν τον ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ τους. Δεν θελω να παραστησω τον ηρωα και δεν ειμαι. Δεν ξερω αν τελικα θα εξαναγκαστω να παρω μερος στις ασκησεις επειδη απειλουμαι με πολυ μεγαλυτερη φυλακιση. Ελπιζω η πραξη μου να μην παει χαμενη και να βρεθουν εργαζομενοι που θα διαμαρτυρηθουν και θα υποστηριξουν το δικαιωμα αυτων που δεν θελουν να υπηρετησουν για λογους αρχων και συνειδησης, και θα υποστηριξουν μια πιο ειλικρινη επαναπροσεγγιση με τον τουρκοκυπριακο λαο.

25/6/88 Γιαννης Α. Παρπας

Κεντρικες Φυλακες Λευκωσιας"

Δικαιωμα στην αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ
ΤΗΛ. 476965 Λευκωσια - 52667 Λεμεσος

η σιωπή...

Η αντιδραση της παραδοσιακης αριστερας στην δηλωση του Γ. Παρπα που σταληκε στις εφημεριδες ηταν η απολυτη σιωπη. Καθολου παραξενο, οταν η Χαραυγη λιγες μερες νωριτερα ξεπροβοδιζε την νεα σειρα που πηγαινε να καταταγει στην εθνοφρουρα με παραινεσεις να κανουν το καθηκον τους. Ωστοσο η επιτροπη απευθυνθηκε σε μελη και οπαδους του ΑΚΕΛ και πιστευουμε οτι υπαρχει ενα ακροατηριο αναμεσα σε αυτους οι οποιοι εχουν μια πιο ειλικρινη σταση απο την ηγεσια τους απεναντι στο συνθημα της επαναπροσεγγισης με τους τουρκοκυπριους.

και οι δικαιολογίες

Απο τους λιγους που μπορουσαν και τουλαχιστον θαπρεπε να ηθελαν να προωθησουν αυτη την επιτροπη, η πιο δυνατη οργανωση, η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ", δυστυχως οχι μονο δεν συμμετειχε αλλα προσπαθησε να μας πεισει οτι δεν επρεπε να ασχοληθουμε με το ζητημα. Οι λογοι που προβαλλαν ηταν: Πρωτα, οτι το να γινεις αντιρρησιας συνειδησης δεν ειναι η σωστη μεθοδος να παλεψεις εναντια στον αστικο στρατο, επειδη ειναι μια ατομικη λυση στην οποια οι επαναστατες πρεπει να αντιταξουν την συλλογικη μαζικη και οργανωμενη δουλεια μεσα στον στρατο. Για αυτο, κατα την "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ", επρεπε **η ιδια η επιτροπη** να καταδικασει την αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης σαν μεθοδο παλης, να μην υποστηριξη ειδικα τον Γιαννη Παρπα, αλλα αν θελαμε οπωσδηποτε να κανουμε κατι, να γινουμε μια

επιτροπη που να ασχοληθει "γενικα με τον αστικο στρατο και το αστικο κρατος" (!). Δευτερο, οτι η επιτροπη υποστηριζοντας τον Γ. Παρπα σαν αντιρρησια συνειδησης θα τον εσπρωχνε να θελει να συνεχισει να παιζει αυτον τον ρολο με αποτελεσμα να του στοιχισει αλλες πολυχρονες φυλακισεις. Και τριτο οτι ο Γιαννης Παρπας δεν μπορουσε να υποστηριχθει σαν αντιρρησιας συνειδησης επειδη οπως ειπανε "εκανε ενα βημα μπροστα" οταν δηλωσε στην τελευταια δικη (στην οποια καταδικαστηκε σε ενα ακομα μηνα φυλακισης) οτι θα πηγαινει στις ασκησεις απο δω και μπρος, κατι που τον εκανε να μην ειναι αντιρρησιας συνειδησης.

Ας αρχισουμε απο το τελευταιο, που ειναι και το λιγοτερο σημαντικο. Πρωτα, το να αποφασισεις να πας στις ασκησεις δεν σημαινει κατ' αναγκη οτι επαψες να εισαι αντιρρησιας συνειδησης. Απλα μετατρεπεσε σε αντιρρησια συνειδησης που εξαναγκαζεται να πηγαινει στο στρατο. Ομως το σημαντικο δεν ειναι αυτο. Ειναι οτι η επιτροπη, οπως σε ολες τις παρομοιες περιπτωσεις κινητοποιησεων, επρεπε να εχει σαν στοχο της την οσο το δυνατο πιο αμεση και εντονη αντιδραση εναντια στην κρατικη καταπιεση και την παραβιαση δημοκρατικων δικαιωματων. Ο Γιαννης Παρπας φυλακισθηκε απο το αστικο κρατος σαν αντιρρησιας συνειδησης, επειδη αρνηθηκε για πολιτικους λογους να συμμετεχει στις ασκησεις τις εθνοφρουρας. Δεν εχει **καμμια απολυτως σημασια** αν ακομα και την επομενη μερα αλλαξε για οποιοδηποτε λογο γνωμη, διοτι το σημαντικο γεγονος στο οποιο αντιδρουμε ειναι **η πραξη του αστικου κρατους**, το οποιο τον καταδικασε για τον συγκεκριμμενο λογο, το οποιο παραβιασε αυτο το δημοκρατικο δικαιωμα. Ο Γιαννης Παρπας καταδικαστηκε σαν αντιρρησιας συνειδησης, και αναποφευκτα στο ονομα του θα υπερασπιστουμε το δικαιωμα να ειναι καποιος αντιρρησιας συνειδησης, για ολους τους μελλοντικους και τους προηγουμενους αντιρρησιες συνειδησης.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ Γ. ΠΑΡΠΑ ΣΤΗΝ ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Χαιρετιζω την σημερινη συγκεντρωση-συζητηση η οποια ελπιζω να ειναι η αρχη ενος κινηματος συμπαραστασης σε οσους για λογους συνειδησης αρνουνται να υπηρετησουν στο στρατο. Σε οσους σαν εμενα αρνουνται να συμμετεχουν και να ενισχυουν εναν αδικο πολεμο. Σε οσους βλεπουν πως οι εργαζομενοι ελληνοκυπριοι και τουρκοκυπριοι δεν εχουν να μοιρασουν τιποτε μεταξυ τους και μπορουν να ζησουν ειρηνικα χωρις καταπιεση και εκμεταλλευση και δεν εχουν αναγκη απο τετοιους "προστατες" στρατους.

Απο την φυλακη νοιωθω να συμμετεχω και εγω μαζι σας και σας στελνω τον αγωνιστικο χαιρετισμο μου και χαιρομαι που η πραξη μου ισως δεν παει τελειως χαμενη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Μαθαμε αργοπορημενα για την υπαρξη καποιου που αρνηται για πολιτικους λογους να συμμετεχει στις ασκησεις της εθνοφρουρας, πραγμα που του στοιχισε ως τωρα δυο μηνες φυλακιση την οποια ακομα εκτιει. Ο ιδιος εδωσε την παρακατω γραπτη δηλωση την οποια δινουμε σε ολο τον ημερησιο και περιοδικο τυπο καθως και σε ξενες εφημεριδες και περιοδικα για δημοσιευση και σε σχετικες οργανωσεις του εξωτερικου:

ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ

"Απο τις 24/5/88 βρισκομαι στις κεντρικες φυλακες καταδικασμενος σε δυο μηνες φυλακη. Ειμαι οικοδομος καλουψης 24 χρονων και ο λογος που βρισκομαι στην φυλακη ειναι οτι αρνηθηκα για λογους αρχων και συνειδησης να παρω μερος στις τακτικες ασκησεις της εθνοφρουρας που με καλουν.

Τιμωρουμαι για τις ιδεες μου, τιμωρουμαι γιατι θεωρω υποκρισια απο την μια να προβαλλεται η επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους, ορισμενοι τους αποκαλουν "αδελφια", και απο την αλλη να δυναμωνουμε τον στρατο και να στρατιωτικοποιειται ολο και περισσοτερο η κοινωνια και η ζωη μας.

Τιμωρουμαι γιατι δεν θελω να δυναμωσω ενα στρατο για τον οποιο δεν υπαρχει καμμια εγγυηση οτι αμα γινει αρκετα δυνατος δεν θα χρησιμοποιηθει ξανα για να κανει "ανδραγαθηματα" σαν αυτα που εκανε πριν το '74 εναντιον των τουρκοκυπριων και το '74 εναντιον και των τουρκοκυπριων και των ελληνοκυπριων εργαζομενων.

Η συμπαρασταση που περιμενα απο τους δημοκρατικους και προοδευτικους συμπολιτες ηταν ανυπαρχτη. Η ευαισθησια τους για την καταπατηση των ανθρωπινων δικαιωματων φαινεται οτι περιοριζεται μονο σε αυτα που δεν θιγουν τον ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ τους. Δεν θελω να παραστησω τον ηρωα και δεν ειμαι. Δεν ξερω αν τελικα θα εξαναγκαστω να παρω μερος στις ασκησεις επειδη απειλουμαι με πολυ μεγαλυτερη φυλακιση. Ελπιζω η πραξη μου να μην παει χαμενη και να βρεθουν εργαζομενοι που θα διαμαρτυρηθουν και θα υποστηριξουν το δικαιωμα αυτων που δεν θελουν να υπηρετησουν για λογους αρχων και συνειδησης, και θα υποστηριξουν μια πιο ειλικρινη επαναπροσεγγιση με τον τουρκοκυπριακο λαο.

25/6/88 Γιαννης Α. Παρπας

Κεντρικες Φυλακες Λευκωσιας"

Αυτη η ανακοινωση φερνει στην επιφανεια το θεμα των δικαιωματων των "αντιρρησιων συνειδησης" οπως εχει καθιερωθει να ονομαζονται εκεινοι που σαν τον Παρπα αρνουνται την συμμετοχη τους στο στρατο για λογους αρχης.

Η φυλακιση του Γιαννη Παρπα ερχεται σε αντιθεση ακομα και με τις προεκλογικες διακυρηξεις του προεδρου Βασιλειου που στις "Προγραμματικες θεσεις" του δηλωνε οτι θα εκανε την στρατευση "θεληματικη προσφορα".

Η ενεργεια του Παρπα ειναι μια πολιτικη διαμαρτυρια για αυτο και δεν πρεπει να βρισκεται στην φυλακη. Το θεμα των αντιρρησιων συνειδησης εχει αγκαλιασθει απο το προοδευτικο κινημα της Ευρωπης και της Ελλαδας. Ο Γιαννης Παρπας πρεπει να υποστηριχθει απο καθε δημοκρατη και προοδευτικο ανθρωπο και καθε ενα που εχει μια ευαισθησια στα οσα σημαινει ο στρατος και στα οσα γινονται εκει, και για τον οποιο τα ανθρωπινα δικαιωματα δεν εξυπηρετουν απλα καποιες σκοπιμοτητες. Καλουμε οσους θελουν να συμπαρασταθουν στον Γ. Παρπα να ενισχυσουν την πρωτοβουλια μας για την δημιουργια μιας επιτροπης συμπαραστασης στον Γ. Παρπα. Καλουμε σε συγκεντρωση στη Λαικη Σκηνη στη πλατεια Καιμακλιου (πρωην πλατανος) το Σαββατο 2/7/88 και ωρα 7μμ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ.
τηλ. 476965 Λευκωσια - 52667 Λεμεσος

Οσο για το αν η επιτροπη με την υποστηριξη της θα εσπρωχνε τον Γιαννη Παρπα να "ξαναγινει" αντιρρησιας συνειδησης και να τιμωρηθει με περισσοτερες φυλακισεις, τα κειμενα της επιτροπης και η δηλωση του Γιαννη Παρπα εδωσαν απαντηση πριν εμφανιστουν καν οι ανησυχιες της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ". Στην δηλωση του Γιαννη Παρπα, με την οποια και η επιτροπη και εμεις συμφωνουμε στο συνολο της, υπαρχει η προταση "Δεν θελω να παραστησω τον ηρωα και δεν ειμαι. Δεν ξερω αν τελικα θα εξαναγκαστω να παρω μερος στις ασκησεις επειδη απειλουμαι με πολυ μεγαλυτερη φυλακιση.". Η ιδια η ανακοινωση της επιτροπης εγραφε οτι:

> "Μετα την διμηνη φυλακιση του, μετα τις χειροτερες φυλακισεις που τον περιμενουν, μετα την απροθυμια, το λιγοτερο, ολου του επισημου πολιτικου κοσμου να τον υποστηριξει, φαινεται αναποφευχτο οτι θα υποχρεωθει να συμμετεχει στις ασκησεις, οπως κανουν και οι υπολοιποι που συμμετεχουν χωρις να θελουν."

Η ιδια η επιτροπη πηρε αποφαση στην ιδρυτικη της συγκεντρωση, την οποια ανακοινωσε και στην μουσικη εκδηλωση που οργανωσε, να καλεσει οσους εφεδρους συμφωνουν μαζι της για τον ρολο της εθνοφρουρας και πιστευουν στην ειλικρινη επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους, **οχι να αρνηθουν να πανε στις ασκησεις**, αλλα να κανουν δημοσιες δηλωσεις στις εφημεριδες οτι πηγαινουν στις ασκησεις οχι επειδη το θελουν αλλα

επειδη εξαναγκαζονται κατω απο την απειλη των στρατοδικειων.

Ας πιασουμε τελος αυτο που εμφανιστηκε σαν η βασικη πολιτικη αντιρρηση στην συμμετοχη της "Α.Π. ΕΔΕΚ" στην επιτροπη. Δηλαδη οτι το να γινει καποιος αντιρρησιας συνειδησης δεν ειναι η "σωστη μεθοδος παλης", και οτι αν δεν καταδικασει την αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης η επιτροπη, ειναι σαν να υποστηριζει αυτην την μεθοδο παλης. Ζητησαν ακομα να συζητηθει μεσα στην ιδρυτικη συνελευση της επιτροπης το αν ειναι ή οχι "σωστη μεθοδος παλης" η αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης.

Στην πραγματικοτητα δεν προκειται για πολιτικη αντιρρηση αλλα για σοφιστεια. Αρραγε οταν το αστικο κρατος φυλακισει ομοφυλοφιλους (η ομοφυλοφιλια ειναι ποινικο αδικημα στην νοτια Κυπρο και τιμωρειται μεχρι πεντε χρονια φυλακιση) η συμπαρασταση προς αυτους θα σημαινει προτροπη σε αλλους ή και στους ιδιους να συνεχισουν να ειναι ομοφυλοφιλοι; Και αν θα γινονταν μια επιτροπη συμπαραστασης (οπως θαπρεπε να γινει) θα επρεπε να συζητησει αν η ομοφυλοφιλια ειναι ή οχι μια "σωστη μεθοδος λυσης" των σεξουαλικων ή προσωπικων προβληματων, και θαπρεπε στα κειμενα της να παρει θεση υπερ ή κατα της ομοφυλοφιλιας; Οχι, η δουλεια που θα ειχε να κανει θα ηταν να υποστηριξει τα δημοκρατικα δικαιωματα απο την αστικη καταπιεση τους.

Ας πιασουμε την θρησκεια. Υπηρξαν πολλες περιπτωσεις διωγμου μη επισημων θρησκειων απο καταπιεστικα κρατη. Οι αριστεροι, **παρολο που ειναι αθρησκοι και χαρακτηριζουν την θρησκεια σαν το οπιο του λαου**, υποστηριξαν την ελευθερια του θρησκευεσθαι εναντια στην καταπιεση της απο το κρατος. Και η στιγμη να "παρουν θεση εναντια στην θρησκεια" δεν ηταν βεβαια μεσα στα μετωπικα σχηματα (επιτροπες συμπαραστασης και αλλα) που δημιουργουνταν και στα οποια συμμετειχαν για να αντιδρασουν στην κρατικη καταπιεση και καταπατηση των δημοκρατικων δικαιωματων.

Υπαρχουν πολλα παρομοια παραδειγματα. Η υποστηριξη της ελευθεριας διαζυγιου - ειναι αρραγε προτροπη στον κοσμο να παιρνει διαζυγια, ειναι υποστηριξη του ιδιου του διαζυγιου; Ακομα, χρειαζεται μια τετοια υποστηριξη να "παρει θεση" αν το διαζυγιο ειναι "σωστη λυση στα προβληματα που δημιουργει ο καπιταλισμος" και να αντιπαραθεσει σε αυτο "την μαζικη οργανωμενη πολιτικη παλη"; Το τελευταιο ειναι τραβηγμενο, αλλα θελουμε να δειξουμε μεχρι που μπορει να φτασει αυτη η λογικη.

Ομως αυτα τα παραδειγματα δεν ειναι αρκετα για να δειξουν ποσο λανθασμενη ειναι αυτη η σταση. Εδω δεν προκειται για δημοκρατικα δικαιωματα οπως το δικαιωμα ελευθεριας θρησκειας, διαζυγιου, εκτρωσης κλπ. Προκειται για την εθνοφρουρα, το Κυπριακο και την επαναπροσεγγιση, για θεματα που βρισκονται στο κεντρο των πολιτικων επιλογων των αστων και, για αυτο τον λογο, και των επαναστατων στην σημερινη νοτια Κυπρο.

Εδω βρισκεται και η τεραστια σημασια αυτης της επιτροπης, αυτου του συγκεκριμμενου θεματος. Δεν προκειται αυτη την φορα για αφηρημενες συζητησεις για το "ποιος εφταιξε" για τα κακα που εχουν συμβει στην Κυπρο, ή για το "τι πρεπει να γινει", που ειναι συνηθως συζητησεις του καφενε. Στην περιπτωση αυτη υπαρχει ενα **συγκεκριμμενο** προβλημα που υποχρεωνει τον καθενα να **παρει θεση**: ή υποστηριζει τον Γ. Παρπα ή τον καταδικαζει, και μαλιστα δεχεται σαν δικαιη την φυλακιση του. Δεν μπορει να υπαρξει "ουδετερη" σταση.

Με την περιπτωση του Γιαννη Παρπα μπορει ακομα να φανει οτι τα "ανθρωπινα δικαιωματα" δεν ειναι τιποτα αλλο παρα το βασικο ηθικο καλυμα του ελληνοκυπριακου εθνικισμου. Μπορει να φανει η υποκρισια των καθημερινων διακυρηξεων για "καταπατηση των ατομικων ελευθεριων", να φανει οτι οι **μονες** ελευθεριες και τα **μονα** δικαιωματα για τα οποια ενδιαφερεται η αρχουσα ταξη μας ειναι εκεινα που βολευουν τα συμφεροντα της, ενω για οσα δεν την βολευουν δεν δισταζει να φυλακισει. Αυτα υποχρεωνουν τον καθενα να παρει θεση, να **σκεφτει** αν ειναι δικαιη και ειλικρινης αυτη η σταση, αν ενδιαφερεται και ο ιδιος πραγματικα για ανθρωπινα (εμεις προτιμουμε την λεξη δημοκρατικα) δικαιωματα ή αν απλα δεχεται την κυριαρχη υποκριτικη χρησιμοποιηση τους.

Και τελος, στην περιπτωση αυτη μπορει να δοκιμαστει και η ειλικρινεια των διακυρηξεων για επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους. Ειναι μια πολυ καλη ευκαιρια για να "θυμησουμε" ποιος ηταν ο ρολος της εθνοφρουρας πριν το '74. Πως η ιδια η υπαρξη της εθνοφρουρας δεν μπορει να εχει καμμια σχεση ουτε με "κοινες πατριδες για τους Κυπριους" ουτε με την επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους. Το "εθνος" που "φρουρει", ολοι το ξερουν, ειναι το ελληνικο, οπως και η σημαια της, και τοσα αλλα.

Με λιγα λογια στην υποθεση της φυλακισης του Γιαννη Παρπα αυτα που ερχονται αβιαστα σε αντιπαραθεση δεν ειναι ο διεθνισμος με τον εθνικισμο αλλα η πιο στοιχειωδης ειλικρινεια με την υποκρισια. Αυτο μας δινει την πολυτιμη ευκαιρια να μη βαζουμε αφηρημενα το προβλημα, σαν καποιο θεωρητικο ερωτημα "ναναι κανεις διεθνιστης ή ναναι πατριωτης", αλλα με πολυ πιο αμεσο τροπο, σαν μια επιλογη αναμεσα στην πολιτικη υποκρισια και την ειλικρινεια. Ειναι μια σπανια ευκαιρια να απευθυνθουμε στα πιο καλα ενστικτα των καλυτερων ατομων που υπαρχουν σημερα στην ν. Κυπρο.

Παρολα αυτα, το μονο που μπορεσε να δει η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" ηταν οτι η αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης ειναι "λαθος μεθοδος παλης"!

Ουτε η αναγκη αντιδρασης στην καταπατηση ενος δημοκρατικου δικαιωματος, αλλα, το κυριοτερο, ουτε η κεντρικοτητα της πολιτικης σημασιας αυτης της κινητοποιησης μετρησαν.

Οσο λαθος "μεθοδο παλης" και αν θεωρουν την αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης, σιγουρα τα αλλα ειχαν πολυ μεγαλυτερη σημασια απο ενα θεμα τακτικης, σε μια περιοδο που οι μικρες δυναμεις της επαναστατικης αριστερας δεν μπορουν να καθορισουν την πορεια της πολιτικης, και οπου το κυριο καθηκον ειναι το ξεκαθαρισμα και η προβολη μιας επαναστατικης διεθνιστικης πολιτικης και η δημιουργια μιας μειοψηφιας με τετοια πολιτικη.

Η κριτικη της αρνησης στρατευσης για λογους συνειδησης σαν "μεθοδου παλης" δεν ειχε καμμια θεση μεσα στην επιτροπη που ηταν, και επρεπε να ειναι, ενα μετωπικο σχημα με μια μινιμουμ πολιτικη πλατφορμα που σκοπο ειχε να συσπειρωσει κοσμο εξω απο την συνολικη πολιτικη των οργανωμενων καταστασεων που συμμετειχαν. Αν ωστοσο θελουμε να κρινουμε, εξω απο την επιτροπη, την αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης σαν "μεθοδο παλης" εκεινο που πρεπει να καθοριζει αυτη την κριτικη ειναι η συγκεκριμμενη φαση του κινηματος. Αν βρισκομαστε σε μια περιοδο που οι βασικες αρχες της επαναστατικης πολιτικης (κεντρικοτητα της εργατικης ταξης, διεθνισμος, αναγκαιοτητα της εργατικης επαναστασης) ειναι κτημα εστω μιας σημαντικης μειοψηφιας της εργατικης ταξης, που υπαρχει ενα επαναστατικο εργατικο κομμα το οποιο μπορει να παιξει καθοριστικο ρολο στις πολιτικες εξελιξεις, τοτε ολα τα θεματα τακτικης αποκτουν πρωταρχικη σημασια. Τοτε ζητηματα οπως αν παλευουμε μεσα στον αστικο στρατο ή αν πηγαινουμε στον πολεμο για να προπαγανδισουμε την "συμφιλιωση στα χαρακωματα" πραγματι ειναι ζωτικα. Η εργατικη ταξη και το κομμα της **πρεπει** να μπορουν να παλεψουν οργανωμενα, συλλογικα, και με την σωστη τακτικη, γιατι απο αυτο θα εξαρτηθει η εκβαση του αγωνα.

Σημερα ομως αυτα δεν υπαρχουν. Πριν απο την "τακτικη" ή την "μεθοδο παλης" απεναντι στον αστικο στρατο πρεπει να ξεκαθαριστει η ιδια η πολιτικη, - υπερ ή κατα, και **για ποιους λογους;** - απεναντι στον αστικο στρατο και στον πολεμο μιας μικρης εστω μεριδας της εργατικης ταξης και διανοουμενων. Αλλοιως σε ποια βαση θα στηριχτουν και οι τακτικες και οι μεθοδοι παλης. Τακτικη, για ποιους πολιτικους στοχους ομως;

Το προβλημα **σημερα** (εκτος αν η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" νομιζει οτι η νοτια Κυπρος του '88 μοιαζει με οποιοδηποτε τροπο με, για να παρουμε ενα παραδειγμα, την Πορτογαλια του '75 - οπου πραγματι ενας αντιρρησιας συνειδησης ή βλακας θα ηταν ή αντιδραστικος) δεν ειναι αν προπαγανδιζουμε ή οχι την αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης. Σιγουρα δεν προπαγανδιζουμε να τρων οι επαναστατες χρονια ή και μηνες φυλακης σαν αντιρρησιες συνειδησης. Αλλα οταν εμφανιζεται ενα γεγονος σαν την καταδικη του Γιαννη Παρπα, το οποιο ειναι πια δεδομενο, και το οποιο μας δινει μια τετοια ευκαιρια για **πολιτικο** ξεκαθαρισμα πανω στο Κυπριακο και την υποκριτικη προβολη απο την αστικη μας ταξη των "ανθρωπινων δικαιωματων" και της επαναπροσεγγισης, τοτε αυτην την ευκαιρια ΤΗΝ ΑΡΠΑΖΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ.

Ωστοσο η σταση της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ" δεν εξηγηται με την αδυναμια της να καταλαβει την σχετικη σημασια της τακτικης και των κεντρικων πολιτικων ζητηματων. Οι πραγματικοι λογοι ειναι αλλοι. Ο σπουδαιοτερος ειναι η παραλειψη της να τον υποστηριξει αρχικα, να γραψει εστω και ενα αρθρο στην εφημεριδα της, παρολο που ηξερε τι συνεβαινει πριν απο ολους μας, πριν ακομα γινει η τελευταια δικη του Γ. Παρπα. Αυτο εκανε απαραιτητο να συκοφαντηθει το κινημα συμπαραστασης, για να μη εχει να δωσει λογο για αυτην την παραλειψη της.

Και η παραλειψη αυτη δεν ειναι παρα μια ακομα ενδειξη αυτου για το οποιο εχουμε επιμεινει και αλλου, δηλαδη του βαθεια ριζωμενου σοσιαλπατριωτισμου της που παντα παραμονευει πισω απο τις πιο ηχηρες διεθνιστικες διακυρηξεις της, ακομα και στις πιο διεθνιστικες περιοδους της.

Για την "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ", το ερωτημα "τι θα γινει αν μας επιτεθουν οι Τουρκοι" δεν απαντιεται με την παρατηρηση οτι ο πραγματικος κινδυνος ειναι ο πολεμος, τον οποιο μπορει να προκαλεσει οποιαδηποτε απο τις αστικες ταξεις. Δεν απαντιεται με την προβολη και του ελληνικου κινδυνου για τους τουρκοκυπριους. Αντιθετα θεωρουν οτι υπαρχει πραγματικα ζητημα "αμυνας" και "υπερασπισης της πατριδας" για τους ελληνοκυπριους. Επειδη ομως θελουν να εμφανιζονται σαν διεθνιστες και δεν μπορουν να υποστηριζουν ετσι καθαρα την αμυνα της πατριδας, διατηρησαν απο την σωβινιστικη ΕΔΕΚ το "αριστερο" συνθημα της "Λαικης Πολιτοφυλακης" που μοιαζει να τα βολευει ολα. Αυτο φαινεται σε αρθρο τους του '87 οπου υποστηριζουν την μειωση της στρατιωτικης θητειας σε 12 μηνες, αλλα συγχρονως προτεινουν σαν υποκαταστατο για την "ασφαλεια του πληθυσμου" την "Λαικη Πολιτοφυλακη":

> "Δεν νοειται να παλευεις για μειωση της θητειας (συνδικαλιστικη διεκδικηση) χωρις να παλευεις για το αιτημα της Λαικης Πολιτοφυλακης, σαν **συμπληρωμα** στην κοινωνικα αναγκαια εργασια για την ασφαλεια του πληθυσμου...
>
> <u>ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ</u>...
>
> 2. Μειωση της θητειας σε (12) μηνες
>
> 3. Ιδρυση λαικης πολιτοφυλακης κατω απο τον ελεγχο των εργαζομενων σαν **αναγκαιο συμπληρωμα** στην μειωση της θητειας." (1)

Ο πραγματικος λογος που δεν μπορουσαν απο την αρχη να υποστηριξουν τον Γιαννη Παρπα ηταν οτι η σταση του δεν εδινε τετοιες παρηγοριες σε αυτους που ανησυχουν για το "τι θα γινει αν επιτεθουν οι Τουρκοι". Και η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" θελει να μπορει να μιλαει και στους διεθνιστες και στους πατριωτες, χωρις να δυσαρεστει κανενα. Γι' αυτο και το αρχικο θαψιμο της ιστοριας του Γ. Παρπα, για αυτο και οι διαφορες δικαιολογιες για το οτι δεν επρεπε να υποστηριχθει σαν αντιρρησιας συνειδησης, οταν πια βγηκαν τα πραγματα στην φορα.

Αυτο φαινεται αρκετα καθαρα σε αρθρο που αναγκαστηκαν να γραψουν στην εφημεριδα τους που βγηκε στις 20 Ιουλη. Ενα αρθρο που ηταν αποτελεσμα της πιεσης που τους εβαζε η δουλεια που εκανε η επιτροπη, και των ερωτησεων που τους μπαινανε για την αρχικη σιωπη τους οταν ηταν οι μονοι που ηξεραν για την φυλακιση του Γ. Παρπα, και για την μη συμμετοχη τους μετα στην επιτροπη. Ενα υποκριτικο αρθρο το οποιο αναδημοσιευουμε γιατι πρεπει να διαβαστει ολοκληρο για να φανει η ανεντιμοτητα του.

Το αρθρο επιβεβαιωνει οτι και αυτων η αγωνια ειναι "πως θα προστατευτουμε απο τους τουρκους". Η εθνοφρουρα γραφουν δεν "μπορει να **προσφερει προστασια** στην εργατικη ταξη τη νεολαια και το λαο" απο "εισβολες και εσωτερικα πραξικοπηματα", κατι που μπορει να το κανει "μονο" μια "Λαικη Πολιτοφυλακη".

Τα "εσωτερικα πραξικοπηματα" βεβαια δεν ειναι παρα το "αριστερο" καλυμμα του εθνικισμου που κρυβεται πισω απο αυτη την θεση. Αυτο φαινεται και απο το γεγονος οτι ουτε οι ιδιοι ουτε οι αδελφες οργανωσεις τους σε χωρες οπως η Ελλαδα, η Αγγλια, η Ισπανια, οπου το εργατικο κινημα εχει πολυ περισσοτερες εμπειριες απο οτι το ελληνοκυπριακο και απο βιαιη κρατικη καταστολη και απο βιαιη αντισταση σε αυτην την καταστολη, δεν προτεινουν "Λαικες Πολιτοφυλακες". Αλλα για το δηθεν αριστερο συνθημα της "Λαικης Πολιτοφυλακης" (οταν προβαλλεται με αυτο τον τροπο και στις σημερινες συνθηκες), που μαλιστα υποτιθεται οτι "προσφερει την μαζικη εναλλακτικη λυση του οργανωμενου αγωνα" (που ειναι αυτος ο οργανωμενος αγωνας;) εχουμε πει αρκετα στο "ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ και τα διεθνιστικα καθηκοντα των ελληνοκυπριων επαναστατων" και εχουμε και αρκετα ακομα να πουμε, στο μελλον.

Η "Λαικη Πολιτοφυλακη" παντως ειναι το κυριο πολιτικο σημειο του αρθρου τους. Τα υπολοιπα ειναι απλα ανε-

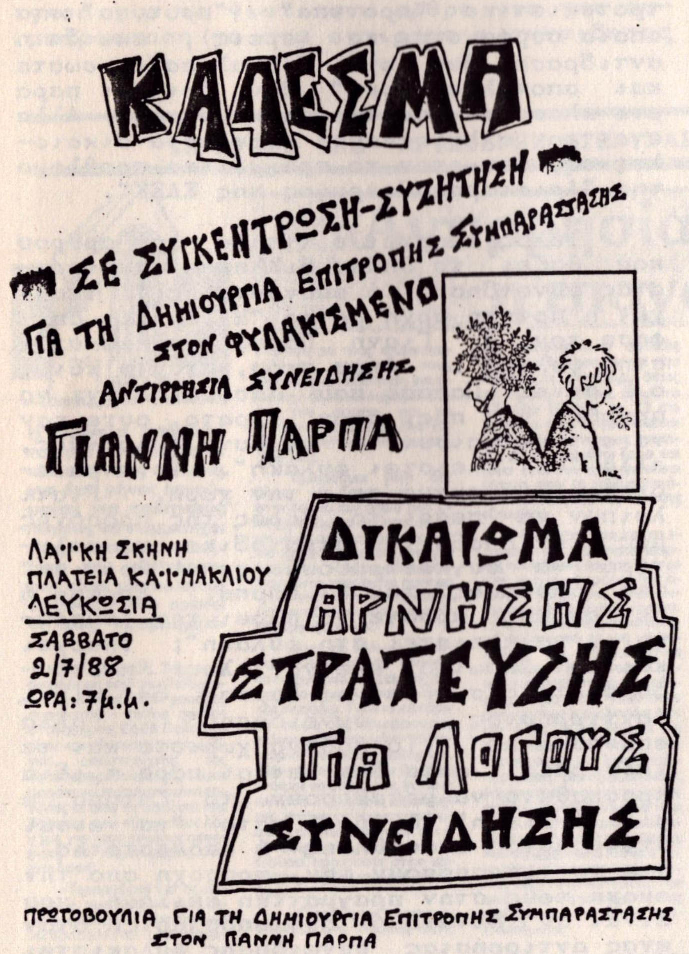

ντιμοτητες και σοφιστειες που ξεκινουν απο την αναγκη τους να πουν μεγαλα λογια και να μπλεξουν οσο γινεται τα πραγματα. Και αυτο επειδη ειναι **αναγκασμενοι** να καλυψουν το γεγονος οτι ενω γραφουν οτι "ο ρολος των μαρξιστων ειναι να υποστηριζουν μεν καθε αντιρρησια απεναντι στο αστικο κρατος", οχι μονο δεν αντεδρασαν οταν το αστικο κρατος καταδικασε τον Γιαννη Παρπα σαν αντιρρησια συνειδησης αλλα στην πραξη **το εκρυψαν**. Το **εθαψαν**, σε βαθμο που εμεις το μαθαμε απο την "Αληθεια". Οσο για το **κατοπιν εορτης** γλυψιμο του Παρπα απο πανω ως κατω μεσα στο αρθρο, αυτο δεν μπορει να ειναι παρα "εκ του πονηρου" κολακειες.

Ας πιασουμε μερικες μονο απο τις ανεντιμοτητες και κουτοπονηρειες του αρθρου. Ξεκιναν προβαλλοντας οτι απο την δηλωση του Παρπα "συμπεραινει κανενας... οτι ειναι χρονια υποστηρικτης της 'Αριστερης Πτερυγας'". Ποιοι ηταν ομως αυτοι που ενθαρρυναν και βοηθησαν τον Παρπα να γραψει αυτην την δηλωση και ποιοι την προωθησαν; Με την λογικη αυτη δεν θα επρεπε αραγε να "συμπεραινει κανενας" οτι πρεπει να ειμαστε και εμεις εδω και χρονια "υποστηρικτες της Αριστερης Πτερυγας";

Εμεις αντιθετα ειμαστε μονο "μια ομαδα ανθρωπων που θελουν μαλιστα να αποκαλουνται μαρξιστες". Γιατι αραγε αποφευγουν να μας πουν με το ονομα μας; Και γιατι αραγε "ξεχασαν" οτι αυτη η επιτροπη δεν "στηθηκε" μονο απο μας τους μαρξιστες αλλα και απο διεθνιστες αναρχικους της "Αναρχικης Ομαδας Αναφεντος";

Οσο για την περηφανεια με την οποια αναδημοσιευουν την δηλωση του "υποστηριχτη" τους Παρπα, ειναι αραγε τυπογραφικο το λαθος που εκανε την προταση που μιλουσε για τα "ανδραγαθηματα" της εθνοφρουρας "που εκανε πριν το '74 εναντιον των τουρκοκυπριων και το '74 εναντιον και των τουρκοκυπριων και των ελληνοκυπριων" να μετατραπει σε "ανδραγαθηματα σαν αυτα που εκανε πριν το '74 εναντιον των τουρκοκυπριων και των ελληνοκυπριων εργαζομενων"; Αυτο το "λαθος" παντως ηταν αναγκαιο. Διοτι ετσι εξαφανιστηκε η διεθνιστικη αιχμη της δηλωσης του Γ. Παρπα, εξαφανιστηκε η εμφαση στον ρολο της εθνοφρουρας σαν ενος καθαρα ελληνοκυπριακου εθνικου στρατου που ο **κυριος** στοχος του ηταν **και ειναι οι τουρκοκυπριοι**, και προβαλλεται ο ρολος της σαν καταπιεστης των κυπριων "γενικα". Αυτο τελικα τους επιτρεπει να εξαφανιζουν την αναγκη προστασιας των τουρκοκυπριων απο την εθνοφρουρα και να τονιζουν στην θεση της την αναγκη "προστασιας" των ελληνοκυπριων ελπιζοντας ετσι να συγκινησουν και μερικους τουρκοφοβουμενους πατριωτες. Το προβλημα τους δηλαδη με την εθνοφρουρα ειναι οτι δεν "μπορει να προσφερει προστασια στην εργατικη ταξη τη νεολαια και το λαο", και οχι οτι χρειαστηκαν και χρειαζονται προστασια απο αυτην οι τουρκοκυπριοι.

Αλλα εκτος απο το "τυπογραφικο λαθος", την προταση "οπως... σωστα αναφερει ο σ. Παρπας αυτη την προστασια ο αστικος στρατος δεν μπορει να την προσφερει" με ποια ταχυδακτυλουργια την εβγαλαν απο την δηλωση του Παρπα;

Παρακατω. Οτι οι "λεγομενοι 'αντιρρησιες συνειδησης'" ειναι "ανωδυνοι για τους αστους", κατι που "φαινεται" απο το γεγονος οτι τους εχουν αναγνωρισει το δικαιωμα τα "διεθνη σωματα" ειναι βρισια και προς στο ισως οχι στο συνολο του "μαρξιστικο" αλλα σιγουρα διεθνιστικο αντιμιλιταριστικο ευρωπαικο κινημα, στους καταδικασμενους σε πολυχρονες φυλακισεις αντιρρησιες συνειδησης (οχι 'λεγομενους', και χωρις εισαγωγικα) σε ολο τον κοσμο (γνωστα παραδειγματα η Ελλαδα και το Ισραηλ), και στο ηρωικο και μαζικοτατο αμερικανικο κινημα φυγοστρατων της εποχης του πολεμου στο Βιετναμ. Προσθετουμε σε αυτα και το τελευταιο νομοσχεδιο της ελληνικης κυβερνησης που το προτεινει και η εδω κυβερνηση για την "εναλλακτικη θητεια"-τιμωρεια, για να δουμε ποσο ανωδυνα θεωρουν οι αστοι τα κινηματα συμπαραστασης που μπορουν να αναπτυχθουν γυρω απο την υποστηριξη του δικαιωματος αρνησης στρατευσης για λογους συνειδησης.

Οποιος δικαιολογει την αδυναμια του να υποστηριξει μια αντιδραση στην καταπιεση με το οτι αυτη δεν εμφανιστηκε ετοιμη και ξεκαθαρισμενη συμφωνα με τα λενινιστικα-μαρξιστικα-τροτσκιστικα "προτυπα" ("προτυπα" στα οποια συμφωνουμε και εμεις), επειδη η αντιδραση δεν εχει "καναλιαστει σωστα και αποτελεσματικα" δεν δειχνει παρα μια κλασσικη σεκταριστικη σταση. Αλλα ετσι και αλλοιως αυτα ηταν παρα δικαιολογιες, δεν ηταν το πραγματικο προβλημα της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ".

Τελος υπαρχει ο τιτλος του αρθρου που βαζει το διλημμα "'αντιρρησιας συνειδησης' ή επαναστατης;" Υπαρχει η πονηρη αρχη με το "Η γενναια αποφαση του σ. Γιαννη Παρπα να κλειστει στην φυλακη". Ακου ακου, ηταν ο ιδιος ο Γιαννης Παρπας που αποφασισε οχι να αρνηθει να πασει στον στρατο, ουτε και να αντιμετωπισει τον κινδυνο φυλακισης, αλλα "να κλειστει φυλακη". Το στρατοδικειο του εκανε απλα την χαρη. Γιατι λοιπον να πεσει το βαρος της προσοχης μας στην πραξη του στρατοδικειου, καλυτερα να συγκεντρωθουμε στην "κριτικη" της "αποφασης" του Γ. Παρπα. Επρεπε ή δεν επρεπε αραγε να παρει την "αποφαση... να κλειστει στη φυλακη"; Υπαρχει και το "ηρωικο" εκεινο τελος: "πιστευουμε οτι ο σ. Γιαννης Παρπας δεν ειναι 'αντιρρησιας συνειδησης' αλλα επαναστατης". Το καθενα χωριστα και τα τρια μαζι, αυτα δεν ειναι παρα η ιδια προσπαθεια να μεταθεσουν το ζητημα σε μια "εκλογη" αναμεσα στο "να εισαι αντιρρησιας συνειδησης ή επαναστατης", για να αποσπασουν την προσοχη απο την ενοχη τους στην **πραγματικη** επιλογη, που ειναι αν **δινεις ή οχι υποστηριξη οταν ενας αντιρρησιας συνειδησης φυλακιστει**

απο το αστικο κρατος.

Για τον ιδιο λογο προσπαθησαν με καθε τροπο να παρουσιασουν οτι η επιτροπη "προτεινε" και "ενθαρρυνε" τον κοσμο να γινει αντιρρησιας συνειδησης ελπιζοντας να μεταθεσουν την συζητηση σε αυτο και να δικαιολογησουν την προταση του αρθρου οτι η επιτροπη "λειτουργει αποπροσανατολιστικα μεσα στο κινημα". Μα η επιτροπη δεν τους εκανε την χαρη, και αυτο το ξερει οποιος ηρθε σε οποιαδηποτε επαφη με την επιτροπη ή τα κειμενα της. Αλλα ετσι και αλλοιως ποιους εννοουν οτι "αποπροσανατολιζουμε" αραγε και απο τι; Υπαρχουν ολα αυτα τα πληθη των διεθνιστων σημερα μεσα στην ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη που κανουν το προβλημα να ειναι αν θα γινουν "αντιρρησιες συνειδησης αντι για επαναστατες", ή μηπως το βασικο καθηκον σημερα ειναι να δημιουργησουμε, σιγα-σιγα και επιπονα, μια μειοψηφια με διεθνιστικη συνειδηση, χρησιμοποιωντας αναμεσα στα αλλα και κινητοποιησεις οπως αυτη της επιτροπης, που ετσι και αλλοιως ποτε δεν προτεινε σε καποιους να γινουν αντιρρησιες.

Οπως ειχε πει ο Αβρααμ Λινκολν, ο αμερικανος προεδρος τον καιρο του εμφυλιου πολεμου, "Μπορεις να ξεγελας ολο τον κοσμο μερικες φορες, μπορεις να ξεγελας συνεχεια μερικους, ομως δεν μπορεις να ξεγελας συνεχεια ολο τον κοσμο".

Πρεπει παντως να δωσουμε μια εξηγηση για το γιατι ενα αρθρο για την συμπαρασταση σε ενα αντιρρησια συνειδησης ασχοληθηκε τοσο πολυ με την αντιδραση της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ". Ο λογος ειναι οτι αυτη η οργανωση οχι μονο δεν προωθησε την μοναδικη ισως διεθνιστικη κινητοποιηση που εχει γινει στην νοτια Κυπρο με συγκεκριμμενο και αμεσο περιεχομενο και αιτηματα, αλλα εκανε και κανει οτι περναει απο το χερι της για να την σαμποταρει. Και επειδη ειναι η μονη υπολογισιμη πολιτικη οργανωση που επαναλαμβανει ολο και πιο φωναχτα συνθηματα οπως "οχι στον εθνικισμο" και "διεθνισμος οχι εθνικισμος", επειδη η φωνη που μπορει να ακουει πιο ευκολα οποιος εχει ενα διεθνιστικο ενστικτο ειναι αυτη της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ", επειδη εχει την μεγαλυτερη πιστευτοτητα σε αυτον τον χωρο, για αυτο και το σαμποταρισμα της μπορουσε να ηταν πολυ πιο αποτελεσματικο. Το ΑΚΕΛ τουλαχιστον (που εξαλου αγνοησε απλα την επιτροπη) δηλωνει μαζι με τους υπολοιπους πατριωτικο, και αφηνει καποια εκλογη ακομα και στον κοσμο του να αποφασισει οτι προτιμα να ειναι διεθνιστης και οχι πατριωτης. Ετσι ενω υπηρξαν μελη του ΑΚΕΛ που υποστηριξαν την δουλεια της επιτροπης, απο τα μελη και τις επιρροες της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ" η ανταποκριση ηταν ασημαντη ενω μπορουσε να ηταν πολυ μεγαλυτερη. Τοσο πιστευε η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" στην εκτιμηση της οτι η επιτροπη ειναι "καταδικασμενη να μεινει στην αφανεια" ωστε αναγκαστηκε να βαλει ολες της τις δυναμεις και να χρησιμοποιησει διαφορα οχι και τοσο πολιτικα μεσα και επιχειρηματα στην προσπαθεια της να πραγματοποιηθει αυτη η προφητεια της.

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΗΣ "ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΗΣ ΕΔΕΚ" ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ

«Αντιρρησίας συνείδησης» ή επαναστάτης;

Η γενναία απόφαση του σ. Γιάνη Πάρπα να κλειστει στη φυλακη για δυο μήνες αρνούμενος για πολιτικους λόγους να συμμετέχει στις τακτικες ασκήσεις της εθνοφρουρας είναι μια πολιτικη απόφαση που πρέπει να μας προβληματίσει.

Ο Γ. Πάρπας, 24χρονος οικοδόμος από το Παλαιχώρι είναι ένας πολυ γνωστος αγωνιστης - παλιά ηγετικο στέλεχος της ΕΔΕΚ Παλαιχωρίου και εδώ και αρκετα χρόνια υποστηριχτης της Αριστερης Πτέρυγας. Αυτο μπορει να το συμπεραίνει κανένας κι απο τη δημόσια του δήλωση που εξηγει τους λόγους για τους οποίους αρνήθηκε να πάρει μέρος στις ασκήσεις:

«Τιμωρούμαι για τις ιδέες μου, τιμωρούμαι γιατι θεωρω υποκρισία απο την μια να προβάλλεται η επαναπροσέγγιση με τους τουρκοκυπρίους, ορισμένοι τους αποκαλουν «αδέλφια», και απο την άλλη να δυναμώνουμε τον στρατο και να στρατιωτικοποιείται όλο και περισσότερο η κοινωνία και η ζωη μας.

Τιμωρούμαι γιατι δεν θέλω να δυναμώσω ένα στρατο για τον οποίο δεν υπάρχει καμμια εγγύηση ότι άμα γίνει αρκετα δυνατος δεν θα χρησιμοποιηθει ξανα για να κάνει «ανδραγαθήματα» σαν αυτα που έκανε πριν το 74 εναντίον των τουρκοκυπρίων καί των ελληνοκυπρίων εργαζομένων.

Αυτη τη δήλωση, ιδιαίτερα αν εξηγώταν πλατεια στο εργατικο κίνημα, θα την υπέγραφαν χιλιάδες εργάτες και νεολαίοι. Γιατι το εφεδρικο σώμα της εθνοφρουρας τελικα σημαίνει μόνο ταλαιπωρία για τους εφέδρους. Μια ταλαιπωρία που θα ήταν έτοιμοι να υποστουν, έστω κι αν ήταν 100 φορες πιο σκληρη, φτάνει να είχαν εμπιστοσύνη ότι αυτο το σώμα και η εθνοφρουρα μπορεί να προσφέρει προστασία στην εργατικη τάξη τη νεολαία και το λαο.

Όπως, όμως, σωστα αναφέρει ο σ. Πάρπας αυτη την προστασία ο αστικος στρατος δεν μπορει να την προσφέρει. Αντίθετα, όπως το 74 στην Κύπρο, όπως το 67 στην Ελλάδα, το 73 στη Χιλη (τα παραδείγματα είναι ατέλειωτα) ο αστικος στρατος χρησιμοποιείται ξανα και ξανα ενάντιον στο εργατικο κίνημα, σαν το τελευταίο όπλο διατήρησης της αστικης εξουσίας.

Η εθνοφρουρα και το εφεδρικο σώμα με τις ιεραρχικες τους δομες και τον έλεγχο απο το αστικο κράτος δεν αποτελει ασφάλεια αλλα κίνδυνο για το εργατικο κίνημα. Γι' αυτο και το εργατικο κίνημα πρέπει απο τη μια να παλεύει για δημοκρατικα δικαιώματα στα σώματα αυτα (συνδικαλιστικες ελευθερίες, ανάγνωση πολιτικων εφημερίδων κ.ο.κ.) αλλα απο την άλλη να αγωνίζεται για την αντικατάσταση του στρατου απο μια λαϊκη πολιτοφυλακη με αξιωματικους δημοκρατικα εκλελεγμένους απο το εργατικο κίνημα που θάχει πλήρη δικαιώματα ελέγχου κι άμεσης ανάκλησης των αξιωματικων. Μόνο σ' ένα τέτιο σώμα μπορει η εργατικη τάξη να εμπιστεύεται την ασφάλεια της απο εξωτερικες εισβολες κι' εσωτερικα πραξικοπήματα.

Για να πετύχει αυτος ο στόχος, που είναι και στόχος του σ. Πάρπα, χρειάζεται η οργανωμένη συντονισμένη και συστηματικη δράση του εργατικου κινήματος και της νεολαίας. Η εγκατάλειψη αυτου του αγώνα απο τα κόμματα της Αριστερας - ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ αφήνει εκτεθειμένη τη νεολαία στην αστικη προπαγάνδα ενώ τους πιο αγωνιστες που θέλουν δράση με αποτέλεσματα «εδω και τώρα», τους απογοητεύει.

Οι ατομικες αντιδράσεις όμως ενάντια στον αστικο στρατο, έστω κι αν προέρχονται απο εργάτες επαναστάτες όπως το σ. Πάρπα, κι όχι - όπως γίνεται συνήθως - απο ιεχωβάδες πράσινους, αναρχικους κ.λ.π. δεν μπορουν να έχουν καμια απήχηση στην συνείδηση του εργατικου κινήματος. Αντίθετα οι αστοι, προσπαθουν να παρουσιάσουν τέτιες ατομικες αρνήσεις για υπηρεσια στην προσπάθεια «λούφας» σε βάρος των άλλων πολιτων.

Κάτι τέτιο προσπάθησε να κάμει κι' η «Σημερινη» (ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ, 28/6) στην περίπτωση του σ. Πάρπα.

Το ποσο ανώδυνοι για τους αστους είναι οι λεγόμενοι «αντιρρησίες συνείδησης,» φαίνεται απο το γεγονος πως διεθνη σώματα όπως το Συμβούλιο της Ευρώπης, το Ευρωπαϊκο κοινοβούλιο κ.α. τους έχουν αναγνωρίσει το δικαίωμα να αρνιούνται να στρατευτουν.

Αντίθετα, αυτό που θα τρομοκρατούσε τους αστους, γιατι θα απειλούσε το ύστατο μέσο διατήρησης της εξουσίας τους, είναι η μαζική αμφισβήτηση της στράτευσης με τον τρόπο που γίνεται σήμερα και ο αγώνας για αντικατάσταση της με τη λαϊκη πολιτοφυλακη. Ο ρόλος των Μαρξιστών είναι να υποστηρίζουν μεν κάθε αντιρρησία συνείδησης απέναντι στο αστικο κράτος, όπως και κάθε άλλο θύμα της καπιταλιστικης καταπίεσης αλλά να προσφέρουν σ' αυτον και σ' όλους τους εργάτες και νεολαίους τη μαζική εναλλακτική λύση του οργανωμένου αγώνα για αντικατάσταση του στρατου απο τη λαϊκη πολιτοφυλακη.

Κι επειδη οι Μαρξιστες πρέπει να λένε πάντα την αλήθεια στην εργατικη τάξη πρέπει να εξηγουν πως αυτος ο αγώνας είναι δύσκολος. Λόγω της πολιτικης της ηγεσίας των αριστερων κομμάτων υπάρχει αρκετος δρόμος να διανηθει, χρειάζεται σκληρη κι υπομονετικη δουλεια. Σ' αυτη τη δουλεια το κίνημα χρειάζεται όλη την ενέργεια και τη δράση του κάθε επαναστάτη.

Να ξοδέψη κανένας δυο μήνες ή μερικά χρόνια στη φυλακη για τις ιδέες του είναι μια ηρωϊκη ενέργεια που φανερώνει την αποφασιστικότητα για αγώνα.

Αυτη όμως την αποφασιστικότητα πρέπει κάθε αγωνιστης επαναστάτης να την καναλιάσει σωστα και αποτελεσματικα - εκει που θα πλήξει πιο πολυ τους αστους και τα όργανα τους.

Επιτροπές, συμπαράστασης σε αντιρρησίες συνείδησης, όπως αυτή που στήθηκε απο μια ομάδα ανθρώπων που θέλουν μάλιστα να αποκαλούνται μαρξιστες, δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν στο εργατικο κίνημα, γι αυτο και είναι καταδικασμένες να μείνουν στην αφάνεια.

Αντίθετα λειτουργουν απο προσανατολιστικα μέσα στο κίνημα, γι αυτο εξ άλλου κι η Αριστερη Πτέρυγα αρνηθηκε να σύμμετάσχει.

Πιστεύουμε πως ο σ. Γιάννης Πάρπας δεν είναι «αντιρρησίας συνείδησης» αλλα επαναστάτης. Και θα παραμείνει πρωτοπόρος στην αγώνα για το σοσιαλισμο που αποτελει και την τελικη απάντηση στη στρατικοποίηση όπως και σε κάθε μορφη καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Δώρος Μιχαήλ.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η ανταποκριση που βρηκε το καλεσμα της επιτροπης, η συμμετοχη στην δημιουργια της επιτροπης και στην μουσικη εκδηλωση, παρα το σαμποταρισμα τους ακομα και απο τα "αριστερα", ηταν αρκετη για να δειξει οτι υπαρχει πια ενα περιθωριο στην Ν. Κυπρο που εχει τουλαχιστον ενα διεθνιστικο ενστικτο. Αυτο ηταν κατι που το παρατηρησε και η αστυνομια, η οποια "φροντισε" να παρουσιασθει για να ζητησει να κλεισουν τα μεγαφωνα απο τις δεκα το βραδυ, μολις μιση ωρα μετα που αρχισε η εκδηλωση. Αυτη η ανταποκριση μας δινει καποιες ελπιδες οτι θα μπορεσει να υπαρξει συνεχεια στην δουλεια της.

Ειναι σημαντικο οτι παρα το θαψιμο και το σαμποταρισμα η επιτροπη καταφερε να μεταφερει την συζητηση σε αρκετο κοσμο. Το ψηφισμα συμπαραστασης υπογραφτηκε απο κοσμο σε αρκετους εργατικους χωρους, ακομα και απο δημοσιους και ημικρατικους υπαλληλους με τους γνωστους κινδυνους, μετα απο ζωντανες συζητησεις. Κειμενα της επιτροπης που ειχαν και την δηλωση του Παρπα δημοσιευτηκαν σε δυο τουλαχιστον μεγαλης κυκλοφοριας ημερησιες ελληνικες εφημεριδες. Αυτο ειναι πολυ σημαντικο για τον ελληνικο χωρο, οπου προβαλουν συνεχεια στους εργαζομενους την εικονα των "αθωων αδελφων Κυπριων" που αντιμετωπιζουν καθημερινα την απειλη της "μποτας του Αττιλα". Μια εικονα της οποιας η συμβολη στην επιτυχια της προτροπης της αστικης ταξης για "εθνικη ενοτητα" και "θυσιες" για τις "αγορες του αιωνα" δεν ειναι καθολου μικρη. Ηταν σημαντικο να ακουστει και εκει οτι υπαρχουν ελληνοκυπριοι που δεν ξεχνουν οτι αν το '74 η βαρβαροτητα φορουσε φεσι, τα προηγουμενα χρονια φορουσε φουστανελλα.

Περιεχομενο δουλειας για την επιτροπη την επομενη περιοδο υπαρχει. Ειναι πρωτα το νομοσχεδιο για τους αντιρρησιες συνειδησης και την "εναλλακτικη θητεια", το οποιο η κυβερνηση μετα την εγκριση του στην Ελλαδα δηλωσε οτι θα το προωθησει και εδω. Ενα νομοσχεδιο που "αναγνωριζει" το ανθρωπινο δικαιωμα της αρνησης στρατευσης με σκοπο απλα να συνεχισει να τιμωρει αυτους που απαιτουν την εφαρμογη του με αλλους τροπους. Πρωτα, το αν εισαι "πραγματι" αντιρρησιας συνειδησης θα κρινεται απο στρατιωτικη επιτροπη. Οι καλυτεροι "ειδικοι" για αυτην την δουλεια! Και αν τους πεισεις οτι εισαι στ' "αληθεια" αντιρρησιας συνειδησης... τεσσερα ολοκληρα χρονια "εναλλακτικη θητεια" κατα την διαρκεια της οποιας θα δουλευει κανεις χωρις μισθο ενω θα απαγορευεται να κανει αλλη δουλεια - εναλλακτικη θητεια μονο για τους πλουσιους λοιπον. Τεσσερα χρονια που στην διαρκεια τους θα υποκειται κανεις στον "τρυφερο" ελεγχο των στρατοδικειων και των στρατιωτικων οι οποιοι σιγουρα θα τον βλεπουν με μεγαλη συμπαθεια και χωρις καθολου προκαταληψη. Τεσσερα χρονια στα οποια θα μπορουν οποιαδηποτε στιγμη να τιμωρησουν ακομα παραπανω τον αντιρρησια στελνοντας τον σε κανονικη θητεια. Και το καλυτερο, οι διαταξεις του νομου αναστελλονται σε καιρο πολεμου!

Ειναι ακομα η πιθανη μελλοντικη δικη του Γ. Παρπα, που θα πρεπει να γινει μια κινητοποιηση για να παρει δημοσιοτητα ωστε να γλυτωσει με την μικροτερη δυνατη ποινη.

Αλλα και περα απο αυτα, καλα θα ηταν να δημιουργηθει μια καποια επιτροπη "επαγρυπνησης", που θα παρακολουθει το τι γινεται με θεματα στρατου και δημοκρατικων δικαιωματων γενικα, ωστε να μπορουμε να αντιδρουμε πιο γρηγορα απο οτι αυτη την φορα.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ ΕΡΓΑΤΗΣ" ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ Γ. ΠΑΡΠΑ

Ακουσαμε οτι ο Γιαννης Παρπας βρισκεται στην φυλακη Λευκωσιας γιατι αρνηθηκε να παρει μερος στις στρατιωτικες ασκησεις σαν εφεδρος και τους λογους της αρνησης του. Πιστευουμε οτι αυτοι οι λογοι ειναι ειλικρινεις και αληθινοι, και δειχνουν οτι οι δυο κοινοτητες μπορουν να ζησουν μαζι. Ελπιζουμε οτι αυτην την θαρραλεα διεθνιστικη σταση θα την ακολουθησουν Τουρκοι και Τουρκοκυπριοι εργαζομενοι. Στελνουμε τους διεθνιστικους μας χαιρετισμους, και υποσχομαστε οτι θα κανουμε οτι μπορουμε για να κανουμε γνωστο το γεγονος στους τουρκους εργαζομενους, για να δουν οτι δεν ειναι οι ελληνοκυπριοι εργαζομενοι οι εχθροι τους, αλλα η τουρκικη κυβερνηση και ο τουρκικος μιλιταρισμος.

1. "Σοσιαλιστικη Εκφραση" 164, Γεναρης 1987

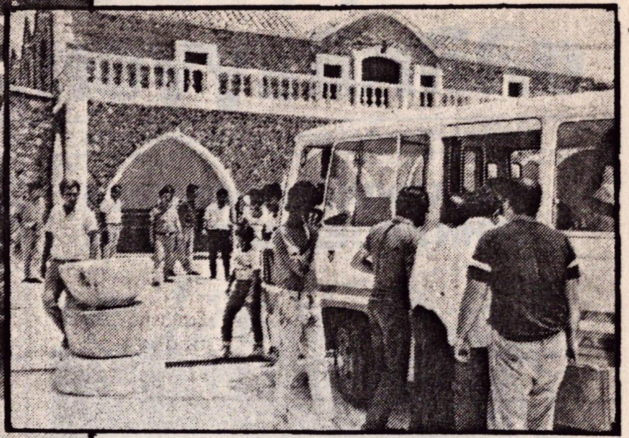

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ

Την πραξη της κυβερνησης να ξαποστειλει με ενοχη βιασυνη, ωστε να μην προλαβει κανεις να αντιδρασει, 118 Περσες φυγαδες πισω στο καθεστως του Χομεινι, οπου σιγουρα πολλους απο αυτους τους περιμενουν φυλακισεις, βασανιστηρια, ή και εκτελεση. Ειναι ενα ακομα πολυ χαρακτηριστικο δειγμα της υποκριτικης υποστηριξης που δινει στα "ανθρωπινα δικαιωματα". Τα "υποστηριζει" μονο οπου βολευουν τους σκοπους της... "με αποκλειστικο γνωμονα τα συμφεροντα του κρατους", οπως δικαιολογησε την πραξη της ο κυβερνητικος εκπροσωπος.

εργατικη αλληλεγγυη

Εκδίδεται από την Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση

Σ' αυτό το φύλλο

Η κρίση στην ΕΣΣΔ σελ. 12

Σταλινισμός και εθνότητες σελ. 10-11

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ Σελ. 5-6-7

Συνέντευξη με τον Οτέλο Καρβάλιο.

ΔΙΑΚΟΠΕΣ Ιδέες για καλοκαιρινό διάβασμα σελ. 9

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΤΗΣ ΕΟΚ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ

Η επίσκεψη Οζάλ τελείωσε. Οι «δικοί μας» μιλιταριστές και σωβινιστές μένουν σελ. 2-3

Λευτεριά στο Μακρή και στον Μαραγκάκη σελ. 8

Αντιρρησίες Συνείδησης στις φυλακές της Λευκωσίας σελ. 3

κυκλοφορουν

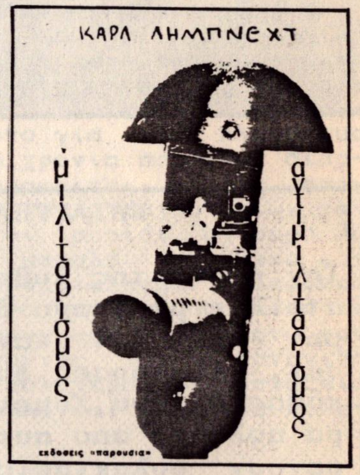

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Το βιβλιο που περιγραφει τις συνθηκες μεσα στις οποιες ο Λενιν συγκρουστηκε με τον Σταλιν.

Κυκλοφορει απο τις εκδοσεις "ΠΑΡΟΥΣΙΑ"

τιμη 1 λιρα